

Jurnalul Oficial al Uniunii Europene

L 186

Ediția
în limba română

Legislație

Anul 62
11 iulie 2019

Cuprins

I Acte legislative

REGULAMENTE

- ★ **Regulamentul (UE) 2019/1148 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind comercializarea și utilizarea precursorilor de explozivi, de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1907/2006 și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 98/2013 ⁽¹⁾ 1**
- ★ **Regulamentul (UE) 2019/1149 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 de instituire a unei Autorități Europene a Muncii, de modificare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004, a Regulamentului (UE) nr. 492/2011 și a Regulamentului (UE) 2016/589 și de abrogare a Deciziei (UE) 2016/344 ⁽²⁾ 21**
- ★ **Regulamentul (UE) 2019/1150 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind promovarea echității și a transparenței pentru întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online ⁽¹⁾ 57**

DIRECTIVE

- ★ **Directiva (UE) 2019/1151 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 de modificare a Directivei (UE) 2017/1132 în ceea ce privește utilizarea instrumentelor și a proceselor digitale în contextul dreptului societăților comerciale ⁽¹⁾ 80**

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE.

⁽²⁾ Text cu relevanță pentru SEE și Elveția.

Acele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

RO

- ★ Directiva (UE) 2019/1152 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 privind
transparența și previzibilitatea condițiilor de muncă în Uniunea Europeană 105

- ★ Directiva (UE) 2019/1153 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 de
stabilire a normelor de facilitare a utilizării informațiilor financiare și de alt tip în scopul
prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a anumitor infracțiuni și de abrogare a
Deciziei 2000/642/JAI a Consiliului 122

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) 2019/1148 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 20 iunie 2019

privind comercializarea și utilizarea precursorilor de explozivi, de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1907/2006 și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 98/2013**(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Regulamentul (UE) nr. 98/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾ a instituit norme armonizate privind punerea la dispoziție, introducerea, deținerea și utilizarea substanțelor sau a amestecurilor care ar putea fi folosite ilegal la fabricarea de explozivi, care au ca scop limitarea accesului publicului larg la acestea și asigurarea unei raportări adecvate a tranzacțiilor suspecte de-a lungul întregului lanț de aprovizionare.
- (2) Deși Regulamentul (UE) nr. 98/2013 a contribuit la reducerea amenințării reprezentate de precursorii de explozivi în Uniune, este necesar să se consolideze sistemul de control aplicat precursorilor care pot fi utilizați pentru fabricarea de explozivi artizanali. Având în vedere numărul de modificări necesare, este adecvat, din motive de claritate, să se înlocuiască Regulamentul (UE) nr. 98/2013.
- (3) Regulamentul (UE) nr. 98/2013 a restricționat accesul la precursorii de explozivi și utilizarea acestora de către persoanele din rândul publicului larg. În pofida acestei restricții, statele membre puteau decide totuși să acorde persoanelor din rândul publicului larg acces la aceste substanțe prin intermediul unui sistem de licențe sau de înregistrare. Restricțiile și controalele aplicabile precursorilor de explozivi în statele membre au fost, prin urmare, divergente și susceptibile să creeze bariere în calea schimburilor comerciale din Uniune, împiedicând astfel

⁽¹⁾ JO C 367, 10.10.2018, p. 35.⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 14 iunie 2019.⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 98/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 ianuarie 2013 privind comercializarea și utilizarea precursorilor de explozivi (JO L 39, 9.2.2013, p. 1).

funcționarea pieței interne. În plus, restricțiile și controalele existente nu au asigurat niveluri suficiente de siguranță publică, deoarece acestea nu au împiedicat într-o măsură adecvată achiziționarea de către infractori a precursorilor de explozivi. Amenințarea reprezentată de explozivii artizanali a rămas ridicată și continuă să evolueze.

- (4) Sistemul de prevenire a fabricării ilicite a explozivilor ar trebui, prin urmare, să fie consolidat și armonizat în continuare, având în vedere evoluția amenințărilor reprezentate de terorism și de alte activități infracționale grave la adresa siguranței publice. O astfel de consolidare și armonizare ar trebui totodată să asigure libera circulație a precursorilor de explozivi în cadrul pieței interne, să promoveze concurența între operatorii economici și ar trebui să încurajeze inovarea, de exemplu prin facilitarea dezvoltării de substanțe chimice mai sigure, care să înlocuiască precursorii de explozivi.
- (5) Printre criteriile de stabilire a măsurilor care ar trebui să se aplice diferiților precursori de explozivi se numără nivelul de amenințare aferent precursorului de explozivi în cauză, volumul schimburilor comerciale cu precursorul de explozivi în cauză și posibilitatea determinării unui nivel de concentrație sub care precursorul de explozivi să poată fi totuși utilizat în scopurile legitime pentru care este pus la dispoziție, nivel la care să fie mult mai puțin probabil să poată fi utilizat pentru fabricarea ilicită de explozivi.
- (6) Persoanelor din rândul publicului larg nu ar trebui să li se permită să achiziționeze, să introducă, să dețină sau să utilizeze anumiți precursori de explozivi în concentrații care depășesc anumite valori-limită exprimate ca procent din greutate (g/g). Totuși, persoanelor din rândul publicului larg ar trebui să li se permită să achiziționeze, să introducă, să dețină sau să utilizeze unii precursori de explozivi în concentrații care depășesc valorile-limită respective, în scopuri legitime, cu condiția să dețină o licență în acest sens. În cazul în care solicitantul este o persoană juridică, autoritatea competentă a statului membru ar trebui să ia în considerare istoricul persoanei juridice și al oricărei persoane care acționează fie individual, fie ca parte a unui organ al persoanei juridice și care deține o poziție de conducere în cadrul acesteia, pe baza unei împuterniciri din partea persoanei juridice, pe baza unei prerogative de a lua decizii în numele persoanei juridice respective sau pe baza unei prerogative de a exercita controlul în cadrul persoanei juridice.
- (7) Pentru anumiți precursori de explozivi restricționați în concentrații care depășesc valorile-limită stabilită în prezentul regulament, nu există nicio utilizare legitimă de către persoane din rândul publicului larg. Prin urmare, acordarea de licențe ar trebui să fi eliminată pentru cloratul de potasiu, percloratul de potasiu, cloratul de sodiu și percloratul de sodiu. Acordarea de licențe ar trebui să fie permisă doar pentru un număr limitat de precursori de explozivi restricționați pentru care există o utilizare legitimă de către persoane din rândul publicului larg. O astfel de acordare de licențe ar trebui să fie limitată la concentrații care nu depășesc valoarea-limită superioară prevăzută de prezentul regulament. Peste valoarea-limită superioară respectivă riscul de fabricare ilicită de explozivi depășește utilizarea legitimă neglijabilă a precursorilor de explozivi respectivi de către persoanele din rândul publicului larg, având în vedere că alternativele sau concentrațiile mai reduse ale precursorilor respectivi pot obține același efect. Prezentul regulament ar trebui, de asemenea, să stabilească situațiile de care autoritățile competente ar trebui, ca o cerință minimă, să țină seama atunci când analizează eliberarea unei licențe. Împreună cu modelul de licență prevăzut în anexa III, acest aspect ar trebui să faciliteze recunoașterea licențelor eliberate de alte state membre.
- (8) Ar trebui să fie posibil ca recunoașterea reciprocă a licențelor eliberate de alte state membre să se poate face la nivel bilateral sau multilateral, în scopul atingerii obiectivelor pieței unice.
- (9) Pentru a aplica restricțiile și controalele din prezentul regulament, operatorii economici care le vând precursori de explozivi utilizatorilor profesionali sau persoanelor din rândul publicului larg care dețin o licență ar trebui să se bazeze pe informațiile disponibile în amonte în cadrul lanțului de aprovizionare. Fiecare operator economic din lanțul de aprovizionare ar trebui, prin urmare, să informeze destinatarul precursorilor de explozivi reglementați că punerea la dispoziție, introducerea, deținerea sau utilizarea precursorilor de explozivi respectivi de către persoane din rândul publicului larg face obiectul prezentului regulament, de exemplu aplicând o etichetă adecvată pe ambalaj, verificând aplicarea unei etichete adecvate pe ambalaj sau incluzând informațiile respective în fișa cu date de securitate întocmită în conformitate cu anexa II la Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului⁽⁴⁾.
- (10) Diferența dintre un operator economic și un utilizator profesional constă în faptul că operatorul economic pune un precursor de explozivi la dispoziția altei persoane, pe când un utilizator profesional achiziționează sau introduce un precursor de explozivi doar pentru uz propriu. Operatorii economici care le vând precursori de explozivi utilizatorilor profesionali, altor operatori economici sau persoanelor din rândul publicului larg care dețin o licență

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produse Chimice, de modificare a Directivei 1999/45/CE și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 793/93 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 1488/94 al Comisiei, precum și a Directivei 76/769/CEE a Consiliului și a Directivelor 91/155/CEE, 93/67/CEE, 93/105/CE și 2000/21/CE ale Comisiei (JO L 396, 30.12.2006, p. 1).

ar trebui să se asigure că personalul lor implicat în vânzarea precursorilor de explozivi cunoaște care dintre produsele pe care le pune la dispoziție conțin precursori de explozivi, de exemplu prin includerea informației că produsul conține un precursor de explozivi în codul de bare al produsului.

- (11) Distincția dintre un utilizator profesional, căruia ar trebui să i se poată pune la dispoziție precursori de explozivi restricționați, și o persoană din rândul publicului larg, căreia nu ar trebui să i se pună la dispoziție astfel de precursori, depinde de scopul în care persoana în cauză intenționează să utilizeze precursorul de explozivi respectiv, și anume dacă intenționează să îl folosească în scopuri legate de activitatea, afacerea sau profesia sa specifică, inclusiv activități forestiere, de horticultură și agricole, desfășurată fie cu normă întreagă, fie cu timp parțial, și nu neapărat legată de dimensiunea terenului pe care se desfășoară activitatea. Operatorii economici nu ar trebui, prin urmare, să pună la dispoziție un precursor de explozivi restricționat nici unei persoane fizice sau juridice care își exercită activitatea profesională într-un domeniu în care precursorul de explozivi restricționat respectiv nu este în general utilizat în scopuri profesionale, nici unor persoane fizice sau juridice care sunt implicate în activități care nu sunt legate de niciun scop profesional.
- (12) Personalul operatorilor economici implicat în punerea la dispoziție de precursori de explozivi ar trebui să se supună aceluiași norme în temeiul prezentului regulament care se aplică persoanelor din rândul publicului larg atunci când utilizează astfel de precursori de explozivi în scopuri personale.
- (13) Operatorii economici ar trebui să păstreze datele referitoare la tranzacții pentru a ajuta în mod substanțial autoritățile în prevenirea, depistarea, investigarea și urmărirea penală a infracțiunilor grave comise cu dispozitive explozive artisanale și în verificarea conformității cu prezentul regulament. Identificarea tuturor actorilor din cadrul lanțului de aprovizionare și a tuturor clienților este esențială în acest scop, fie că este vorba despre persoane din rândul publicului larg, utilizatori profesionali sau operatori economici. Întrucât fabricarea ilicită și utilizarea de explozivi artisanali ar putea apărea doar după perioade mari de timp după vânzarea precursorilor de explozivi, datele referitoare la tranzacții ar trebui să fie păstrate atât timp cât este necesar, proporțional și adecvat pentru a facilita investigațiile și având în vedere perioade medii de inspecție.
- (14) Prezentul regulament ar trebui să se aplice, de asemenea, și operatorilor economici care își desfășoară activitatea online, inclusiv celor care își desfășoară activitatea pe piețele online. Prin urmare, operatorii economici care își desfășoară activitatea online ar trebui, de asemenea, să își instruiască personalul și să dispună de proceduri adecvate pentru a depista tranzacțiile suspecte. În plus, acești operatori ar trebui să pună precursori de explozivi restricționați numai la dispoziția unei persoane din rândul publicului larg din state membre care mențin sau instituie un sistem de acordare a licențelor în conformitate cu prezentul regulament și numai după ce au verificat că persoana respectivă din rândul publicului larg deține o licență valabilă. După ce a verificat identitatea clientului potențial, de exemplu prin mecanismele prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului⁽⁵⁾, operatorul economic ar trebui să verifice dacă a fost eliberată o licență pentru tranzacția preconizată, de exemplu printr-o inspecție fizică a licenței la momentul livrării precursorului de explozivi sau, cu aprobarea clientului potențial, contactând autoritatea competentă a statelor membre care au eliberat licența. De asemenea, operatorii economici care își desfășoară activitatea online, la fel ca întreprinderile care își desfășoară activitatea offline, ar trebui să le solicite utilizatorilor profesionali declarații privind destinația finală.
- (15) Piețele online acționează ca simpli intermediari între operatorii economici, pe de o parte, și persoanele din rândul publicului larg, utilizatorii profesionali sau alți operatori economici, pe de altă parte. Prin urmare, piețele online nu ar trebui să se încadreze în definiția unui operator economic și nu ar trebui să fie obligate să își instruiască personalul implicat în vânzarea de precursori de explozivi restricționați cu privire la obligațiile în temeiul prezentului regulament sau să verifice identitatea și, dacă este cazul, licența potențialului client sau să solicite alte informații de la potențialul client. Cu toate acestea, având în vedere rolul central pe care piețele online îl joacă în tranzacțiile online, inclusiv în ceea ce privește vânzările de precursori de explozivi reglementați, piețele online ar trebui să informeze, într-un mod clar și eficient, utilizatorii care urmăresc să pună la dispoziție precursori de explozivi reglementați prin intermediul serviciilor lor cu privire la obligațiile care le revin în temeiul prezentului regulament. În plus, piețele online ar trebui să ia măsuri pentru a se asigura că utilizatorii lor își respectă obligațiile în materie de verificare, de exemplu prin oferirea de instrumente care să faciliteze verificarea licențelor. Având în vedere importanța crescândă a piețelor online pentru toate tipurile de oferte și importanța acestui canal de achiziții, inclusiv în scopuri teroriste, piețele online ar trebui să facă obiectul aceluiași obligații de depistare și raportare ca și operatorii economici, în timp ce procedurile pentru a depista tranzacțiile suspecte ar trebui să fie adaptate la mediul online specific.

⁽⁵⁾ Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE (JO L 257, 28.8.2014, p. 73).

- (16) Obligațiile piețelor online în temeiul prezentului regulament nu ar trebui să conducă la o obligație generală de monitorizare. Prezentul regulament ar trebui să stabilească numai obligații specifice pentru piețele online în ceea ce privește depistarea și raportarea tranzacțiilor suspecte care au loc pe site-ul lor sau care utilizează serviciile lor informatice. Piețele online nu ar trebui să fie răspunzătoare, în temeiul prezentului regulament, pentru tranzacțiile care nu au fost depistate în pofida faptului că piața online a instituit proceduri adecvate, rezonabile și proporționale pentru a depista o astfel de tranzacție suspectă.
- (17) Prezentul regulament impune operatorilor economici să raporteze tranzacții suspecte, indiferent dacă potențialul client este o persoană din rândul publicului larg, un utilizator profesional sau un operator economic. Obligațiile referitoare la precursorii de explozivi reglementați, inclusiv obligația de raportare a tranzacțiilor suspecte, ar trebui să se aplice tuturor substanțelor enumerate în anexele I și II, indiferent de concentrația lor. Cu toate acestea, produsele care conțin precursori de explozivi numai într-o mică măsură și în amestecuri atât de complexe încât extracția precursorilor de explozivi este extrem de dificilă din punct de vedere tehnic ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament.
- (18) Pentru a îmbunătăți aplicarea prezentului regulament, atât operatorii economici, cât și autoritățile publice ar trebui să prevadă o formare adecvată în ceea ce privește obligațiile care decurg din prezentul regulament. Statele membre ar trebui să instituie autorități de control și ar trebui să organizeze periodic acțiuni de sensibilizare, care să fie adaptate specificităților fiecărui sector, și ar trebui să întrețină un dialog permanent cu operatorii economici la toate nivelele lanțului de aprovizionare, inclusiv cu operatorii economici care își desfășoară activitatea online.
- (19) Infractorii pot schimba rapid substanțele utilizate pentru fabricarea ilicită de explozivi cu altele. Prin urmare, ar trebui prevăzută posibilitatea de a include și alte substanțe în obligația de raportare prevăzută de prezentul regulament, în regim de urgență atunci când este necesar. În scopul de a ține seama de posibile evoluții în ceea ce privește deturnarea utilizării substanțelor folosite ca precursori de explozivi, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește modificarea prezentului regulament prin modificarea valorilor-limită de concentrație peste care este interzisă punerea la dispoziția persoanelor din rândul publicului larg a anumitor substanțe restricționate în temeiul prezentului regulament, precum și întocmirea unei liste a substanțelor suplimentare cu privire la care trebuie raportate tranzacțiile suspecte. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare ⁽⁶⁾. În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.
- (20) În ceea ce privește substanțele care nu sunt deja enumerate în anexa I sau anexa II, însă în privința cărora un stat membru constată că are motive rezonabile să creadă că ar putea fi utilizate pentru fabricarea ilicită de explozivi, ar trebui să fie prevăzută o clauză de salvagardare referitoare la o procedură a Uniunii adecvată. În plus, având în vedere riscurile specifice care trebuie abordate în prezentul regulament, este oportun să se permită statelor membre, în anumite circumstanțe, să adopte măsuri de salvagardare și în privința substanțelor care fac deja obiectul măsurilor prevăzute în prezentul regulament. În plus, statelor membre ar trebui să li se permită să mențină măsuri naționale despre care Comisia a fost deja informată sau notificată în conformitate cu articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 98/2013.
- (21) Cadrul de reglementare ar fi simplificat prin integrarea în prezentul regulament a restricțiilor relevante în materie de securitate care vizează punerea la dispoziție a nitrului de amoniu prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 1907/2006. Din acest motiv, anexa XVII la Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 ar trebui să fie modificată în consecință.

⁽⁶⁾ JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

- (22) Prezentul regulament prevede prelucrarea datelor cu caracter personal și transmiterea acestora către terți în cazul tranzacțiilor suspecte. O astfel de prelucrare și transmitere implică o imixtiune în drepturile fundamentale la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal. Prin urmare, ar trebui asigurat faptul că dreptul fundamental la protecția datelor cu caracter personal al persoanelor ale căror date cu caracter personal sunt prelucrate în aplicarea prezentului regulament este protejat în mod corespunzător. Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁷⁾ reglementează prelucrarea datelor cu caracter personal efectuată în cadrul prezentului regulament. Prin urmare, prelucrarea datelor cu caracter personal pe care o implică acordarea licențelor și raportarea tranzacțiilor suspecte ar trebui să fie efectuată în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679, inclusiv cu principiile generale în materie de protecție a datelor care se referă la legalitate, echitate și transparență, limitarea scopului, reducerea la minimum a datelor, acuratețe, limitarea stocării, integritate și confidențialitate, precum și cu cerința de a respecta în mod corespunzător drepturile persoanei vizate.
- (23) Comisia ar trebui să efectueze o evaluare a prezentului regulament pe baza criteriilor privind eficiența, eficacitatea, relevanța, coerența și valoarea adăugată la nivelul UE. Evaluarea respectivă ar trebui să asigure o bază pentru evaluările impactului în cazul unor eventuale măsuri suplimentare. Informațiile ar trebui colectate în mod regulat în scopul evaluării prezentului regulament.
- (24) Întrucât obiectivul prezentului regulament, și anume limitarea accesului persoanelor din rândul publicului larg la precursorii de explozivi, nu poate fi realizat în mod suficient de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele limitării, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului respectiv.
- (25) Regulamentul (UE) nr. 98/2013 ar trebui abrogat,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiect

Prezentul regulament instituie norme armonizate privind punerea la dispoziție, introducerea, deținerea și utilizarea substanțelor sau a amestecurilor care ar putea fi folosite ilegal la fabricarea de explozivi, în scopul limitării accesului persoanelor din rândul publicului larg la substanțele sau amestecurile respective și în scopul asigurării raportării adecvate a tranzacțiilor suspecte de-a lungul lanțului de aprovizionare.

Prezentul regulament nu aduce atingere altor dispoziții mai stricte din dreptul Uniunii privind substanțele enumerate în anexele I și II.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

- (1) Prezentul regulament se aplică substanțelor enumerate în anexele I și II, precum și amestecurilor și substanțelor care conțin astfel de substanțe.
- (2) Prezentul regulament nu se aplică:
- (a) articolelor definite la articolul 3 punctul 3 din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006;
- (b) articolelor pirotehnice definite la articolul 3 punctul 1 din Directiva 2013/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁸⁾;

⁽⁷⁾ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

⁽⁸⁾ Directiva 2013/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iunie 2013 privind armonizarea legislației statelor membre referitoare la punerea la dispoziție pe piață a articolelor pirotehnice (JO L 178, 28.6.2013, p. 27).

- (c) articolelor pirotehnice destinate, în conformitate cu dreptul intern, utilizării în scopuri necomerciale de către forțele armate, autoritățile de aplicare a legii sau serviciile de pompieri;
- (d) echipamentelor pirotehnice care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2014/90/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁹⁾;
- (e) articolelor pirotehnice destinate utilizării în industria aerospațială;
- (f) capselor de percuție destinate jucăriilor;
- (g) medicamentelor care au fost puse, în mod legitim, la dispoziția unei persoane din rândul publicului larg, pe baza unei rețete, în conformitate cu dreptul intern aplicabil.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „substanță” înseamnă o substanță în sensul definiției de la articolul 3 punctul 1 din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006;
2. „amestec” înseamnă un amestec în sensul definiției de la articolul 3 punctul 2 din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006;
3. „articol” înseamnă un articol în sensul definiției de la articolul 3 punctul 3 din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006;
4. „punere la dispoziție” înseamnă orice furnizare, cu titlu oneros sau gratuit;
5. „introducere” înseamnă actul de a aduce o substanță pe teritoriul unui stat membru, indiferent de destinația acesteia în interiorul Uniunii, dintr-un alt stat membru sau dintr-o țară terță, în orice regim vamal astfel cum este definit în Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁰⁾, inclusiv tranzitul;
6. „utilizare” înseamnă utilizare în sensul definiției de la articolul 3 punctul 24 din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006;
7. „tranzacție suspectă” înseamnă orice tranzacție privind precursorii de explozivi reglementați pentru care există motive întemeiate, după ce au fost luați în considerare toți factorii relevanți, de a suspecta că substanța sau amestecul în cauză este destinat fabricării ilicite de explozivi;
8. „persoană din rândul publicului larg” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care acționează în scopuri care nu au legătură cu activitatea sa comercială, economică sau profesională;

⁽⁹⁾ Directiva 2014/90/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 iulie 2014 privind echipamentele maritime și de abrogare a Directivei 96/98/CE a Consiliului (JO L 257, 28.8.2014, p. 146).

⁽¹⁰⁾ Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO L 269, 10.10.2013, p. 1).

9. „utilizator profesional” înseamnă orice persoană fizică sau juridică ori entitate publică sau grup de astfel de persoane sau entități, care are o nevoie demonstrabilă de un precursor de explozivi restricționat, în scopuri legate de activitatea sa comercială, economică sau profesională, inclusiv activitatea agricolă, desfășurată fie cu normă întreagă, fie cu timp parțial, și nu neapărat legată de dimensiunea terenului pe care este desfășurată activitatea agricolă, cu condiția ca astfel de scopuri să nu includă punerea precursorului de explozivi restricționat respectiv la dispoziția unei alte persoane;
10. „operator economic” înseamnă orice persoană fizică sau juridică ori entitate publică sau grup de astfel de persoane sau entități care pun la dispoziție pe piață precursori de explozivi reglementați, fie offline, fie online, inclusiv pe piețele online;
11. „piață online” înseamnă un furnizor al unui serviciu de intermediere care permite operatorilor economici, pe de o parte, și persoanelor din rândul publicului larg, utilizatorilor profesionali sau alți operatori economici, pe de altă parte, să încheie tranzacții privind precursori de explozivi reglementați, prin contracte de vânzări sau de servicii online, fie pe site-ul pieței online, fie pe site-ul unui operator economic care utilizează serviciile informatice furnizate de piața online;
12. „precursor de explozivi restricționat” înseamnă o substanță enumerată în anexa I care este într-o concentrație mai mare decât valoarea-limită corespunzătoare prevăzută în coloana 2 din tabelul din anexa I, inclusiv un amestec sau altă substanță în care o substanță enumerată în anexa respectivă este prezentă într-o concentrație mai mare decât valoarea-limită corespunzătoare;
13. „precursor de explozivi reglementat” înseamnă o substanță enumerată în anexa I sau anexa II, inclusiv un amestec sau o altă substanță în care este prezentă o substanță enumerată în anexele respective, cu excepția amestecurilor omogene de peste cinci ingrediente în care concentrația fiecărei substanțe enumerate în anexa I sau anexa II este sub 1 % g/g;
14. „activitate agricolă” înseamnă producția, creșterea sau cultivarea de produse agricole, inclusiv recoltarea, mulsul, creșterea și deținerea de animale în scopuri agricole sau menținerea terenurilor agricole în bune condiții agricole și de mediu, astfel cum este prevăzut la articolul 94 din Regulamentul (UE) nr. 1306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾.

Articolul 4

Libera circulație

Cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul regulament sau în alte acte juridice ale Uniunii, statele membre nu interzic, nu restricționează sau nu împiedică punerea la dispoziție a unui precursor de explozivi reglementat, din motive legate de prevenirea fabricării ilicite de explozivi.

Articolul 5

Punere la dispoziție, introducere, deținere și utilizare

- (1) Precursorii de explozivi restricționați nu sunt puși la dispoziția persoanelor din rândul publicului larg și nu sunt introduși, deținuți sau utilizați de acestea.
- (2) Restricția prevăzută la alineatul (1) se aplică și amestecurilor care conțin clorați sau perclorați enumerați în anexa I, în cazul în care concentrația totală a substanțelor respective prezente în amestec depășește valoarea-limită a oricăreia dintre substanțele prevăzute în coloana 2 din tabelul din anexa I.
- (3) Un stat membru poate menține sau stabili un sistem de acordare a licențelor care să permită punerea la dispoziție sau introducerea, deținerea ori utilizarea de către persoane din rândul publicului larg a anumitor precursori de explozivi restricționați în concentrații care nu depășesc valorile-limită superioare corespunzătoare indicate în coloana 3 din tabelul din anexa I.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 privind finanțarea, gestionarea și monitorizarea politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 352/78, (CE) nr. 165/94, (CE) nr. 2799/98, (CE) nr. 814/2000, (CE) nr. 1290/2005 și (CE) nr. 485/2008 ale Consiliului (JO L 347, 20.12.2013, p. 549).

În temeiul acestui sistem de acordare a licențelor, o persoană din rândul publicului larg obține și, la cerere, prezintă o licență pentru achiziționarea, introducerea, deținerea sau utilizarea de precursori de explozivi restricționați. O astfel de licență este eliberată în conformitate cu articolul 6 de către o autoritate competentă a statului membru în care respectivul precursor de explozivi restricționat este destinat a fi achiziționat, introdus, deținut sau utilizat.

(4) Statele membre notifică, fără întârziere, Comisiei toate măsurile pe care le iau pentru a pune în aplicare sistemul de acordare a licențelor prevăzut la alineatul (3). Notificarea prevede precursorii de explozivi restricționați cu privire la care statul membru prevede un sistem de acordare a licențelor, în conformitate cu alineatul (3).

(5) Comisia publică o listă a măsurilor notificate de statele membre în conformitate cu alineatul (4).

Articolul 6

Licențe

(1) Fiecare stat membru care eliberează licențe persoanelor din rândul publicului larg care au un interes legitim de a achiziționa, introduce, deține sau utiliza precursori de explozivi restricționați stabilește norme pentru eliberarea licențelor, în conformitate cu articolul 5 alineatul (3). Atunci când examinează eliberarea unei licențe, autoritățile competente din statul membru în cauză iau în considerare toate circumstanțele relevante, în special:

- (a) nevoia de un precursor de explozivi care poate fi demonstrată și legitimitatea utilizării preconizate a acestuia;
- (b) disponibilitatea precursorului de explozivi restricționat în concentrații mai mici sau a unor substanțe alternative cu un efect similar;
- (c) istoricul solicitantului, inclusiv informații despre condamnările penale anterioare ale solicitantului, oriunde pe teritoriul Uniunii;
- (d) modalitățile de depozitare care au fost propuse pentru a se asigura că precursorul de explozivi restricționat este depozitat în siguranță.

(2) Autoritatea competentă refuză eliberarea licenței dacă are motive rezonabile de îndoială privind legitimitatea utilizării preconizate sau privind intențiile persoanei din rândul publicului larg de a utiliza precursorul de explozivi restricționat într-un scop legitim.

(3) Autoritatea competentă poate alege să limiteze valabilitatea licenței, permițând fie utilizarea unică, fie utilizarea multiplă. Perioada de valabilitate a licenței nu depășește trei ani. Până la expirarea licenței, autoritatea competentă poate solicita deținătorului licenței să demonstreze că îndeplinește în continuare condițiile pe baza cărora a fost eliberată licența. Licența precizează precursorii de explozivi restricționați pentru care a fost eliberată.

(4) Autoritatea competentă poate impune solicitanților plata unei taxe pentru depunerea cererii de licență. Această taxă nu depășește costurile de prelucrare a cererii.

(5) Autoritatea competentă poate suspenda sau revoca licența atunci când există motive rezonabile de a crede că nu mai sunt îndeplinite condițiile pe baza cărora aceasta a fost eliberată. Autoritatea competentă informează fără întârziere deținătorii licențelor cu privire la suspendarea sau revocarea licențelor acestora, cu excepția cazului în care acest lucru ar pune în pericol investigațiile în curs.

(6) Căile de atac împotriva oricărei decizii a autorității competente, precum și litigiile privind respectarea condițiilor licenței se introduc în fața unui organism corespunzător competent să soluționeze astfel de căi de atac și litigii în temeiul dreptului intern.

- (7) Un stat membru poate recunoaște licențele eliberate de către alte state membre în temeiul prezentului regulament.
- (8) Statele membre pot utiliza modelul de licență prevăzut în anexa III.
- (9) Autoritatea competentă obține informațiile despre condamnările penale anterioare ale solicitantului pronunțate în alte state membre, menționate la alineatul (1) litera (c) din prezentul articol, prin intermediul sistemului instituit prin Decizia-cadru 2009/315/JAI a Consiliului⁽¹²⁾. Autoritățile centrale menționate la articolul 3 din decizia-cadru respectivă furnizează răspunsuri la cererile de astfel de informații în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care a fost primită cererea.

Articolul 7

Informarea în cadrul lanțului de aprovizionare

- (1) Un operator economic care pune un precursor de explozivi restricționat la dispoziția altui operator economic îl informează pe acesta din urmă că achiziționarea, introducerea, deținerea sau utilizarea respectivului precursor de explozivi restricționat de către persoane din rândul publicului larg este supusă unei restricții, astfel cum se prevede la articolul 5 alineatele (1) și (3).

Un operator economic care pune un precursor de explozivi reglementat la dispoziția altui operator economic îl informează pe acesta din urmă că achiziționarea, introducerea, deținerea sau utilizarea respectivului precursor de explozivi reglementat de către persoane din rândul publicului larg este supusă obligațiilor de raportare prevăzute la articolul 9.

- (2) Un operator economic care pune precursori de explozivi reglementați la dispoziția unui utilizator profesional sau a unei persoane din rândul publicului larg asigură autoritățile naționale de control menționate la articolul 11 și este în măsură să demonstreze că personalul său implicat în vânzarea de precursori de explozivi reglementați:

- (a) cunoaște care dintre produsele pe care le pune la dispoziție conțin precursori de explozivi reglementați;
- (b) este instruit în ceea ce privește obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 5-9.

- (3) O piață online ia măsuri pentru a se asigura că, atunci când pun la dispoziție precursori de explozivi reglementați prin intermediul serviciilor sale, utilizatorii săi sunt informați cu privire la obligațiile care le revin în temeiul prezentului regulament.

Articolul 8

Verificarea cu ocazia vânzării

- (1) Un operator economic care pune la dispoziția unei persoane din rândul publicului larg un precursor de explozivi restricționat în conformitate cu articolul 5 alineatul (3) verifică pentru fiecare tranzacție dovada identității și licența respectivei persoane din rândul publicului larg, în conformitate cu sistemul de acordare a licențelor instituit de statul membru în care este pus la dispoziție precursorul de explozivi restricționat și înregistrează pe licență cantitatea de precursor de explozivi restricționat.

- (2) Pentru a verifica dacă un client potențial este un utilizator profesional sau un alt operator economic, operatorul economic care pune un precursor de explozivi restricționat la dispoziția unui utilizator profesional sau a unui alt operator economic solicită pentru fiecare tranzacție următoarele informații, cu excepția cazului în care o astfel de verificare pentru clientul potențial respectiv a avut loc deja într-o perioadă de un an înainte de data tranzacției respective, iar tranzacția nu diferă semnificativ față de tranzacțiile anterioare:

- (a) dovada identității persoanei îndreptățite să reprezinte clientul potențial;
- (b) activitatea comercială, economică sau profesională a clientului potențial, împreună cu numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA ale societății sau orice alt număr de înregistrare relevant al societății, dacă există;

⁽¹²⁾ Decizia-cadru 2009/315/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 privind organizarea și conținutul schimbului de informații extrase din cazierul judiciar între statele membre (JO L 93, 7.4.2009, p. 23).

(c) utilizarea preconizată a precursorilor de explozivi restricționați de către clientul potențial.

Statele membre pot utiliza modelul de declarație a clientului prevăzut în anexa IV.

(3) În scopul verificării utilizării preconizate a precursorului de explozivi restricționat, operatorul economic evaluează dacă utilizarea preconizată este compatibilă cu activitatea comercială, economică sau profesională a clientului potențial. Operatorul economic poate refuza tranzacția dacă are motive rezonabile de îndoială privind legitimitatea utilizării preconizate sau privind intenția clientului potențial de a utiliza precursorul de explozivi restricționat într-un scop legitim. Operatorul economic raportează astfel de tranzacții sau tentative de tranzacție în conformitate cu articolul 9.

(4) În scopul verificării respectării prezentului regulament și al prevenirii și depistării fabricării ilicite de explozivi, operatorii economici păstrează informațiile menționate la alineatele (1) și (2) timp de 18 luni de la data tranzacției. În această perioadă, informațiile sunt puse la dispoziție în vederea unui eventual control efectuat la cererea autorităților naționale de control sau a autorităților naționale de aplicare legii.

(5) Piața online ia măsuri pentru a se asigura că utilizatorii săi, atunci când pun la dispoziție precursori de explozivi restricționați, prin intermediul serviciilor sale, respectă obligațiile care le revin în temeiul prezentului articol.

Articolul 9

Raportarea tranzacțiilor suspecte, a disparițiilor și a furturilor

(1) În scopul de a preveni și de a depista fabricarea ilicită de explozivi, operatorii economici și piețele online raportează tranzacțiile suspecte. Operatorii economici și piețele online procedează astfel după ce au luat în considerare toate împrejurările și, în special, atunci când clientul potențial acționează într-unul sau mai multe dintre următoarele moduri:

- (a) nu poate preciza în mod clar care este utilizarea preconizată a precursorilor de explozivi reglementați în cauză;
- (b) pare nefamiliarizat cu utilizarea preconizată a precursorilor de explozivi reglementați în cauză sau nu poate să o explice în mod plauzibil;
- (c) intenționează să achiziționeze precursori de explozivi reglementați în cantități, combinații sau concentrații care sunt neobișnuit de mari pentru un uz legitim;
- (d) nu este dispus să furnizeze o dovadă a identității sale, a locului său de reședință sau, după caz, a calității sale de utilizator profesional sau de operator economic;
- (e) insistă să utilizeze metode neobișnuite de plată, inclusiv sume mari în numerar.

(2) Operatorii economici și piețele online dispun de proceduri adecvate, rezonabile și proporționale pentru a depista tranzacțiile suspecte, adaptate la mediul specific în care sunt puși la dispoziție precursorii de explozivi reglementați.

(3) Fiecare stat membru instituie unul sau mai multe puncte naționale de contact, cu un număr de telefon și o adresă de e-mail clar identificate, un formular electronic sau orice alt instrument eficace, pentru raportarea tranzacțiilor suspecte și a disparițiilor și furturilor semnificative. Punctele naționale de contact sunt disponibile 24 de ore din 24, 7 zile din 7.

(4) Operatorii economici și piețele online pot refuza tranzacția suspectă. Aceștia raportează tranzacția suspectă sau tentativa de tranzacție suspectă în termen de 24 de ore de la considerarea tranzacției respective ca fiind suspectă. Atunci când raportează astfel de tranzacții, aceștia comunică, dacă este posibil, identitatea clientului și toate detaliile care i-au determinat să considere tranzacția ca fiind suspectă punctului național de contact din statul membru în care a avut loc tranzacția suspectă sau tentativa de tranzacție suspectă.

(5) Operatorii economici și utilizatorii profesionali raportează disparițiile și furturile semnificative de precursori de explozivi reglementați în termen de 24 de ore de la depistare către punctul național de contact din statul membru în care a avut loc dispariția sau furtul. Pentru a decide dacă o dispariție sau un furt este semnificativ, aceștia iau în considerare dacă cantitatea este neobișnuit de mare având în vedere circumstanțele.

(6) Persoanele din rândul publicului larg care au achiziționat precursori de explozivi restricționați în conformitate cu articolul 5 alineatul (3) raportează disparițiile și furturile semnificative de precursori de explozivi restricționați în termen de 24 de ore de la depistare către punctul național de contact din statul membru în care a avut loc dispariția sau furtul.

Articolul 10

Formare și sensibilizare

(1) Statele membre asigură resurse adecvate pentru formare și furnizarea unor cursuri de formare pentru ca autoritățile de aplicare a legii, autoritățile de primă intervenție și autoritățile vamale să recunoască în cursul exercitării atribuțiilor lor precursorii de explozivi reglementați și să reacționeze în timp util și în mod adecvat în cazul unei activități suspecte. Statele membre pot solicita cursuri de formare specifice suplimentare din partea Agenției Uniunii Europene pentru Formare în Materie de Aplicare a Legii (CEPOL) instituită prin Regulamentul (UE) 2015/2219 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹³⁾.

(2) Statele membre organizează, cel puțin o dată pe an, acțiuni de sensibilizare, adaptate specificităților fiecăruia din sectoarele diferite care utilizează precursori de explozivi reglementați.

(3) Pentru a facilita cooperarea și a asigura faptul că toate părțile implicate pun în aplicare efectiv prezentul regulament, statele membre organizează schimburi periodice între autoritățile de aplicare a legii, autoritățile naționale de supraveghere, operatorii economici, piețele online și reprezentanții sectoarelor care utilizează precursori de explozivi reglementați. Operatorii economici au responsabilitatea de a furniza informații personalului lor cu privire la modul în care urmează să fie puși la dispoziție precursori de explozivi în temeiul prezentului regulament și de a crește gradul de sensibilizare a personalului în această privință.

Articolul 11

Autoritățile naționale de control

(1) Fiecare stat membru se asigură că sunt instituite autorități competente pentru inspecție și controlul aplicării corecte a articolelor 5-9 (denumite în continuare „autoritățile naționale de control”).

(2) Fiecare stat membru se asigură că autoritățile naționale de control dispun de resursele și competențele de investigație necesare pentru a asigura buna administrare a sarcinilor care le revin în temeiul prezentului regulament.

Articolul 12

Orientări

(1) Comisia furnizează orientări actualizate cu regularitate, în scopul de a oferi asistență actorilor din cadrul lanțului de aprovizionare pentru substanțele chimice și, după caz, autorităților competente în vederea facilitării cooperării dintre autoritățile competente și operatorii economici. Comisia consultă Comitetul permanent pentru precursori de explozivi privind orice proiect de orientări sau actualizări ale acestora. Orientările furnizează în special:

(a) informații cu privire la modul de efectuare a inspecțiilor;

(b) informații cu privire la modul de aplicare a restricțiilor și a controalelor în temeiul prezentului regulament care vizează precursorii de explozivi reglementați comandați la distanță de către persoane din rândul publicului larg sau de către utilizatori profesionali;

⁽¹³⁾ Regulamentul (UE) 2015/2219 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind Agenția Uniunii Europene pentru Formare în Materie de Aplicare a Legii (CEPOL) și de înlocuire și de abrogare a Deciziei 2005/681/JAI a Consiliului (JO L 319, 4.12.2015, p. 1).

- (c) informații cu privire la eventuale măsuri care trebuie adoptate de piețele online pentru a se asigura respectarea prezentului regulament;
 - (d) informații cu privire la modul în care să se efectueze schimbul de informații relevante între autoritățile competente și punctele naționale de contact, precum și între statele membre;
 - (e) informații cu privire la modul de a recunoaște și de a raporta tranzacțiile suspecte;
 - (f) informații cu privire la modalitățile de depozitare care garantează că un precursor de explozivi reglementat este depozitat în condiții de siguranță;
 - (g) alte informații considerate utile.
- (2) Autoritățile competente din statele membre se asigură că orientările prevăzute la alineatul (1) sunt difuzate periodic într-un mod considerat adecvat de către autoritățile competente în conformitate cu obiectivele orientărilor.
- (3) Comisia se asigură că orientările menționate la alineatul (1) sunt disponibile în toate limbile oficiale ale Uniunii.

Articolul 13

Sancțiuni

Statele membre adoptă regimul sancțiunilor care se aplică în cazul nerespectării prezentului regulament și iau toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora. Aceste sancțiuni trebuie să fie efective, proporționale și cu efect de descurajare.

Articolul 14

Clauza de salvagardare

- (1) În cazul în care are motive rezonabile să creadă că o anumită substanță care nu este enumerată în anexa I sau anexa II ar putea fi utilizată pentru fabricarea ilicită de explozivi, un stat membru poate restricționa sau interzice punerea la dispoziție, introducerea, deținerea și utilizarea substanței respective sau a oricărui amestec ori a oricărei substanțe care conține respectiva substanță sau poate prevedea ca respectiva substanță să facă obiectul obligațiilor de raportare în conformitate cu articolul 9.
- (2) În cazul în care are motive rezonabile să creadă că o anumită substanță enumerată în anexa I ar putea fi utilizată pentru fabricarea ilicită de explozivi la un nivel de concentrație egal cu valorile-limită stabilite în coloana 2 sau 3 din tabelul din anexa I sau mai scăzut decât acestea, un stat membru poate prevedea restricții suplimentare sau poate interzice punerea la dispoziție, introducerea, deținerea și utilizarea substanței respective prin impunerea unei valori-limită mai scăzute.
- (3) În cazul în care are motive rezonabile să stabilească o valoare-limită peste care o substanță enumerată în anexa II trebuie să facă obiectul restricțiilor care se aplică precursorilor de explozivi restricționați, un stat membru poate să restricționeze sau să interzică punerea la dispoziție, introducerea, deținerea și utilizarea respectivei substanțe prin impunerea valorii-limită respective.
- (4) Un stat membru care restricționează sau interzice anumite substanțe în conformitate cu alineatul (1), (2) sau (3) informează imediat Comisia și celelalte state membre cu privire la astfel de restricții sau interdicții, motivându-și decizia.
- (5) Un stat membru care restricționează sau interzice anumite substanțe în conformitate cu alineatul (1), (2) sau (3) informează operatorii economici și piețele online de pe teritoriul său cu privire la astfel de restricții sau interdicții.
- (6) După primirea informațiilor menționate la alineatul (4), Comisia analizează imediat oportunitatea pregătirii unor modificări ale anexelor în conformitate cu articolul 15 alineatul (1), sau a pregătirii unei propuneri legislative de modificare a anexelor. Statul membru vizat modifică sau abrogă, după caz, măsurile sale naționale pentru a lua în considerare orice astfel de modificare a anexelor.

(7) Fără a aduce atingere alineatului (6), Comisia poate, după consultarea statului membru în cauză și, dacă este cazul, a părților terțe, să ia o decizie conform căreia măsura luată de statul membru respectiv nu se justifică și să solicite statului membru respectiv să revoce sau să modifice măsura provizorie. Comisia ia astfel de măsuri în termen de 60 de zile de la primirea informațiilor menționate la alineatul (4). Statul membru în cauză informează cu privire la astfel de decizii operatorii economici și piețele online de pe teritoriul său.

(8) Măsurile despre care statele membre au informat sau au notificat Comisia înainte de 1 februarie 2021 în temeiul articolului 13 din Regulamentul (UE) nr. 98/2013 nu sunt afectate de prezentul articol.

Articolul 15

Modificări ale anexelor

(1) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 16 în ceea ce privește modificarea prezentului regulament prin:

- (a) modificarea valorilor-limită din anexa I în măsura în care este necesar pentru a ține seama de evoluțiile constatate în ceea ce privește deturnarea utilizării substanțelor folosite ca precursori de explozivi sau pe baza cercetărilor și a testelor;
- (b) adăugarea de substanțe în anexa II, după caz, pentru a ține seama de evoluțiile constatate în ceea ce privește deturnarea utilizării substanțelor folosite ca precursori de explozivi.

În cadrul pregătirii actelor delegate respective, Comisia se consultă cu părțile interesate relevante, în special cu cele din industria chimică și din sectorul comerțului cu amănuntul.

În cazul unei schimbări subite în evaluarea riscului în ceea ce privește deturnarea utilizării substanțelor folosite la fabricarea ilicită de explozivi, atunci când este necesar din motive imperioase de urgență, actelor delegate adoptate în temeiul prezentului articol li se aplică procedura prevăzută la articolul 17.

(2) Comisia adoptă un act delegat distinct pentru fiecare modificare a valorilor-limită din anexa I și pentru fiecare substanță nouă care este adăugată în anexa II. Fiecare act delegat se bazează pe o analiză care demonstrează că este puțin probabil ca modificarea să cauzeze sarcini disproporționate pentru operatorii economici sau pentru consumatori, acordând atenția cuvenită obiectivelor urmărite.

Articolul 16

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 15 se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 31 iulie 2019. Comisia elaborează un raport privind delegarea de competențe cu cel puțin nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cu cel puțin trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 15 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.

(5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 15 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliul sau în cazul în care, înainte expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 17

Procedura de urgență

(1) Actele delegate adoptate în temeiul prezentului articol intră imediat în vigoare și se aplică atât timp cât nu se formulează nicio obiecție în conformitate cu alineatul (2). Notificarea unui act delegat transmisă Parlamentului European și Consiliului prezintă motivele pentru care s-a recurs la procedura de urgență.

(2) Atât Parlamentul European, cât și Consiliul pot formula obiecțiuni cu privire la un act delegat în conformitate cu procedura menționată la articolul 16 alineatul (6). Într-un astfel de caz, Comisia abrogă actul imediat ce Parlamentul European sau Consiliul îi notifică decizia de a formula obiecții.

Articolul 18

Modificarea Regulamentului (CE) nr. 1907/2006

În anexa XVII la Regulamentul (CE) nr. 1907/2006, la rubrica 58. [Nitratul de amoniu (AN)], coloana 2, punctele 2 și 3 se elimină.

Articolul 19

Raportare

(1) Statele membre transmit Comisiei, până la 2 februarie 2022 și, ulterior, anual, informații privind:

(a) numărul de tranzacții suspecte, și, respectiv, de dispariții și de furturi semnificative raportate;

(b) numărul cererilor de licență primite în temeiul regimului de acordare a licențelor pe care l-au menținut sau instituit în temeiul articolului 5 alineatul (3), precum și numărul de licențe eliberate și cele mai frecvente motive pentru refuzarea eliberării licențelor;

(c) acțiunile de sensibilizare menționate la articolul 10 alineatul (2);

(d) inspecțiile efectuate astfel cum se menționează la articolul 11, inclusiv numărul de inspecții și de operatori economici vizați.

(2) Atunci când transmit Comisiei informațiile menționate la alineatul (1) literele (a), (c) și (d), statele membre fac o distincție între rapoartele, acțiunile și inspecțiile care se referă la activități online și cele care se referă la activități offline.

Articolul 20

Comitetul de monitorizare

(1) Până la 1 august 2020, Comisia stabilește un program detaliat de monitorizare a realizărilor, a rezultatelor și a impactului prezentului regulament.

(2) Programul de monitorizare stabilește prin ce mijloace sunt colectate datele și alte probe necesare, precum și intervalele de colectare a acestora. Acesta precizează măsurile care trebuie luate de către Comisie și, respectiv, de către statele membre pentru colectarea și analizarea datelor respective și a altor probe.

(3) Statele membre furnizează Comisiei datele și alte probe necesare în vederea monitorizării.

Articolul 21

Evaluare

(1) Până la 2 februarie 2026, Comisia efectuează o evaluare a prezentului regulament și prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport conținând principalele sale constatări. Evaluarea se efectuează în conformitate cu Orientările Comisiei privind o mai bună legiferare.

(2) Statele membre furnizează Comisiei informațiile necesare pentru întocmirea raportului.

Articolul 22

Abrogare

(1) Regulamentul (UE) nr. 98/2013 se abrogă cu efect de la 1 februarie 2021.

(2) Trimiterile la Regulamentul abrogat (UE) nr. 98/2013 se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament.

Articolul 23

Intrarea în vigoare și aplicarea

(1) Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(2) Se aplică de la 1 februarie 2021.

(3) În pofida alineatului (2), licențele care au fost eliberate în mod valabil în temeiul Regulamentului (UE) nr. 98/2013 rămân valabile până la data stabilită inițial de către autoritatea competentă care a eliberat licențele respective, sau până la 2 februarie 2022, în funcție de care dintre aceste date survine mai întâi.

(4) Orice cerere de reînnoire a licențelor menționate la alineatul (3) formulată la 1 februarie 2021 sau după această dată se face în conformitate cu prezentul regulament.

(5) În pofida articolului 5 alineatul (1), deținerea, introducerea și utilizarea de către persoane din rândul publicului larg de precursori de explozivi restricționați care au fost achiziționați legal înainte de 1 februarie 2021 sunt permise până la 2 februarie 2022.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 20 iunie 2019.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

G. CIAMBA

ANEXA I

PRECURSORI DE EXPLOZIVI RESTRICTIONAȚI

Lista substanțelor care nu pot fi puse la dispoziția persoanelor din rândul publicului larg și nu pot fi introduse, deținute sau utilizate de persoane din rândul publicului larg, izolate sau în amestecuri ori substanțe care conțin substanțele respective, cu excepția cazului în care concentrația este egală sau mai mică decât valorile-limită stabilite în coloana 2 și pentru care tranzacțiile suspecte, precum și disparițiile și furturile semnificative trebuie raportate în termen de 24 de ore:

1. Denumirea substanței și numărul de înregistrare al Chemical Abstracts Service (CAS RN)	2. Valoarea-limită	3. Valoarea-limită superioară în scopul acordării licenței în temeiul articolului 5 alineatul (3)	4. Codul din Nomenclatura combinată (NC) pentru un compus separat, definit chimic, care îndeplinește condițiile din nota 1 la capitolul 28, respectiv 29 din NC ⁽¹⁾	5. Codul din Nomenclatura combinată (NC) pentru un amestec fără constituenți (de exemplu mercur, metale prețioase sau metale de pământuri rare ori substanțe radioactive) care ar duce la clasificarea sub un alt cod NC ⁽¹⁾
Acid azotic (CAS RN 7697-37-2)	3 % g/g	10 % g/g	ex 2808 00 00	ex 3824 99 96
Peroxid de hidrogen (CAS RN 7722-84-1)	12 % g/g	35 % g/g	2847 00 00	ex 3824 99 96
Acid sulfuric (CAS RN 7664-93-9)	15 % g/g	40 % g/g	ex 2807 00 00	ex 3824 99 96
Nitrometan (CAS RN 75-52-5)	16 % g/g	100 % g/g	ex 2904 20 00	ex 3824 99 92
Nitrat de amoniu (CAS RN 6484-52-2)	16 % g/g azot având drept proveniență nitratul de amoniu ⁽²⁾	Nu este permisă acordarea de licențe	3102 30 10 (în soluție apoasă) 3102 30 90 (alte)	ex 3824 99 96
Clorat de potasiu (CAS RN 3811-04-9)	40 % g/g	Nu este permisă acordarea de licențe	ex 2829 19 00	ex 3824 99 96
Perclorat de potasiu (CAS RN 7778-74-7)	40 % g/g	Nu este permisă acordarea de licențe	ex 2829 90 10	ex 3824 99 96
Clorat de sodiu (CAS RN 7775-09-9)	40 % g/g	Nu este permisă acordarea de licențe	2829 11 00	ex 3824 99 96
Perclorat de sodiu (CAS RN 7601-89-0)	40 % g/g	Nu este permisă acordarea de licențe	ex 2829 90 10	ex 3824 99 96

⁽¹⁾ Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2017/1925 al Comisiei ⁽¹⁾. Ar trebui consultate modificările ulterioare aduse anexei I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului ⁽²⁾ în ceea ce privește codurile NC actualizate.

⁽²⁾ 16 % g/g azot având drept proveniență nitratul de amoniu corespunde unui procent de 45,7 % nitrat de amoniu, îndepărtând impuritățile.

⁽¹⁾ Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2017/1925 al Comisiei din 12 octombrie 2017 de modificare a anexei I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO L 282, 31.10.2017, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO L 256, 7.9.1987, p. 1)

ANEXA II

PRECURSORI DE EXPLOZIVI CARE TREBUIE RAPORTAȚI

Lista substanțelor izolate sau în amestecuri sau în substanțe pentru care tranzațiile suspecte, precum și disparițiile și furturile semnificative trebuie raportate în termen de 24 de ore:

1. Denumirea substanței și numărul de înregistrare al Chemical Abstracts Service (CAS RN)	2. Codul din Nomenclatura combinată (NC) ⁽¹⁾	3. Codul din Nomenclatura combinată (NC) pentru un amestec fără constituenți (de exemplu mercur, metale prețioase sau metale de pământuri rare ori substanțe radioactive) care ar duce la clasificarea sub un alt cod NC ⁽¹⁾
Hexamină (CAS RN 100-97-0)	ex 2933 69 40	ex 3824 99 93
Acetonă (CAS RN 67-64-1)	2914 11 00	ex 3824 99 92
Azotat de potasiu (CAS RN 7757-79-1)	2834 21 00	ex 3824 99 96
Azotat de sodiu (CAS RN 7631-99-4)	3102 50 00	ex 3824 99 96
Azotat de calciu (CAS RN 10124-37-5)	ex 2834 29 80	ex 3824 99 96
Nitrat de amoniu de calciu (CAS RN 15245-12-2)	ex 3102 60 00	ex 3824 99 96
Magneziu, pulberi (CAS RN 7439-95-4) ⁽²⁾ ⁽³⁾	ex 8104 30 00	
Nitrat de magneziu hexahidrat (CAS RN 13446-18-9)	ex 2834 29 80	ex 3824 99 96
Aluminiu, pulberi (CAS RN 7429-90-5) ⁽²⁾ ⁽³⁾	7603 10 00 ex 7603 20 00	

⁽¹⁾ Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2017/1925. Ar trebui consultate modificările ulterioare aduse anexei I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 în ceea ce privește codurile NC actualizate.

⁽²⁾ Cu o granulație mai mică de 200 µm.

⁽³⁾ Ca substanță sau în amestecuri cu conținut de aluminiu sau de magneziu de 70 % g/g sau mai mult.

ANEXA III

MODEL DE LICENȚĂ

Model de licență care îi permite unei persoanei din rândul publicului larg să achiziționeze, să introducă, să dețină și să utilizeze precursori de explozivi restricționați, așa cum se menționează la articolul 6 alineatul (8).

1. Persoana din rândul publicului larg (nume și adresă) Nume: Numărul documentului de identificare: Adresă: Țară: Tel. E-mail:
2. Numărul licenței:
3. Licență pentru o singură utilizare sau pentru utilizare multiplă (vă rugăm să bifați) ☐ achiziție unică, introducere, deținere și utilizare a unui precursor de explozivi restricționat denumirea precursorului de explozivi restricționat: cantitatea maximă: concentrația maximă: utilizare autorizată: ☐ achiziție multiplă, introducere, deținere și utilizare a unui precursor de explozivi restricționat denumirea precursorului de explozivi restricționat: cantitatea maximă deținută în orice moment: concentrația maximă: utilizare autorizată:
4. În cazul în care este diferită decât cea din rubrica 1 și este prevăzut în dreptul intern, adresa la care va fi stocat precursorul de explozivi restricționat:
5. În cazul în care este diferită decât cea din rubrica 1 și este prevăzut în dreptul intern, adresa la care va fi utilizat precursorul de explozivi restricționat:
6. A se indica dacă precursorul de explozivi restricționați este destinat a fi introdus sau utilizat (sau ambele) într-un stat membru diferit de statul membru care a eliberat prezenta licență sau în afara Spațiului Economic European ☐ da ☐ nu Adresă: Termen pentru introducerea sau utilizarea precursorului de explozivi restricționat (sau ambele):

ANEXA IV

DECLARAȚIA CLIENTULUI

privind utilizarea specifică sau utilizările specifice ale unui precursor de explozivi restricționat astfel cum este menționat în Regulamentul (UE) 2019/1148 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾

(a se completa cu majuscule) (*)

Subsemnatul,

Numele (client): _____

Dovada identității (număr, autoritatea emitentă): _____

Reprezentant autorizat al:

Societate (principală): _____

Codul de înregistrare în scopuri de TVA al societății sau orice alt număr de identificare al societății (**)/Adresă:

Activitatea comercială/economică/profesională: _____

Denumirea comercială a produsului	Precursor de explozivi restricționat	Nr. CAS	Cantitatea (kg/litru)	Concentrație	Utilizarea preconizată

Prin prezenta, declar că produsul comercial și substanța sau amestecul care o conține se utilizează numai pentru utilizarea indicată, care este în orice caz legitimă, și vor fi vândute sau livrate unui alt client numai dacă aceștia fac o declarație de utilizare similară, respectând restricțiile stabilite în Regulamentul (UE) 2019/1148 pentru punerea la dispoziția persoanelor din rândul publicului larg.

Semnătura: _____ Nume: _____

Funcție: _____ Data: _____

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) 2019/1148 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind comercializarea și utilizarea precursorilor de explozivi, de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1907/2006 și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 98/2013 (JO L 186, 11.7.2019, p. 1).

(*) Puteți adăuga rândurile necesare în tabelul de substanțe.

(**) Puteți verifica valabilitatea unui cod de înregistrare în scopuri de TVA al unui operator economic prin intermediul site-ului VIES al Comisiei. În funcție de normele naționale privind protecția datelor, unele state membre vor furniza și numele și adresa asociate codului de înregistrare în scopuri de TVA, astfel cum figurează în bazele naționale de date.

REGULAMENTUL (UE) 2019/1149 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**din 20 iunie 2019****de instituire a unei Autorități Europene a Muncii, de modificare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004, a Regulamentului (UE) nr. 492/2011 și a Regulamentului (UE) 2016/589 și de abrogare a Deciziei (UE) 2016/344****(Text cu relevanță pentru SEE și Elveția)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolele 46 și 48,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Libera circulație a lucrătorilor, libertatea de stabilire și libertatea de a presta servicii sunt principii fundamentale ale pieței interne a Uniunii, consacrate în Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).
- (2) În temeiul articolului 3 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), Uniunea trebuie să acționeze pentru o economie socială de piață cu grad ridicat de competitivitate, care tinde spre ocuparea deplină a forței de muncă și spre progres social și trebuie să promoveze justiția și protecția socială, egalitatea între femei și bărbați, solidaritatea între generații și combaterea discriminării. În temeiul articolului 9 din TFUE, în definirea și punerea în aplicare a politicilor și acțiunilor sale, Uniunea trebuie să țină seama de cerințele privind promovarea unui nivel ridicat al ocupării forței de muncă, garantarea unei protecții sociale corespunzătoare, combaterea excluziunii sociale, precum și de cerințele privind un nivel ridicat de educație, de formare profesională și de protecție a sănătății umane.
- (3) Pilonul european al drepturilor sociale a făcut obiectul unei proclamații comune a Parlamentului European, a Consiliului și a Comisiei la Summitul social pentru creștere și locuri de muncă echitabile de la Göteborg, din 17 noiembrie 2017. Summitul a subliniat nevoia de a pune pe primul loc oamenii, pentru a continua dezvoltarea dimensiunii sociale a Uniunii, și nevoia de a promova convergența prin eforturi la toate nivelurile, așa cum s-a confirmat în concluziile Consiliului European în urma reuniunii din 14 și 15 decembrie 2017 a acestuia.
- (4) În Declarația comună privind prioritățile legislative ale Uniunii pentru perioada 2018-2019, Parlamentul European, Consiliul și Comisia s-au angajat să ia măsuri pentru consolidarea dimensiunii sociale a Uniunii, lucrând la îmbunătățirea coordonării sistemelor de securitate socială, protejând lucrătorii împotriva riscurilor de sănătate la locul de muncă, asigurând un tratament echitabil pentru toți pe piața forței de muncă din Uniune cu ajutorul unor norme modernizate privind detașarea lucrătorilor și îmbunătățind în continuare asigurarea respectării transfrontaliere a dreptului Uniunii.

⁽¹⁾ JO C 440, 6.12.2018, p. 128.⁽²⁾ JO C 461, 21.12.2018, p. 16.⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 13 iunie 2019.

- (5) Pentru a proteja drepturile lucrătorilor migranți și pentru a încuraja concurența loială între întreprinderi, în special între întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri), este esențial să se îmbunătățească asigurarea respectării transfrontaliere a dreptului Uniunii în materie de mobilitate a forței de muncă și să se combată abuzurile.
- (6) Ar trebui instituită o Autoritate Europeană a Muncii (denumită în continuare „autoritatea”), pentru a contribui la întărirea echității și a încrederii în piața internă. Obiectivele autorității ar trebui să fie clar definite, punându-se un accent puternic pe un număr limitat de sarcini, pentru a asigura utilizarea cât mai eficientă a resurselor disponibile în domenii în care autoritatea poate oferi o valoare adăugată maximă. În acest scop, autoritatea ar trebui să ofere asistență statelor membre și Comisiei în îmbunătățirea accesului la informații, ar trebui să sprijine respectarea normelor și a cooperării între statele membre în cadrul aplicării și a asigurării respectării în mod coerent, eficient și eficace a dreptului Uniunii referitoare la mobilitatea forței de muncă în Uniune și coordonarea sistemelor de securitate socială din Uniune și ar trebui să medieze și să faciliteze soluționarea litigiilor.
- (7) Este esențial să se îmbunătățească accesul persoanelor fizice și al angajatorilor, mai ales a IMM-urilor, la informații privind propriile drepturi și obligații în domeniul mobilității forței de muncă, al liberei circulații a serviciilor și al coordonării securității sociale, pentru a le permite acestora să exploateze întregul potențial al pieței interne.
- (8) Autoritatea ar trebui să își desfășoare activitățile în domeniul mobilității pe întreg teritoriul Uniunii a forței de muncă și al coordonării securității sociale, inclusiv în ceea ce privește libera circulație a lucrătorilor, detașarea lucrătorilor și serviciile cu grad ridicat de mobilitate. De asemenea, ea ar trebui să consolideze cooperarea dintre statele membre în ceea ce privește combaterea muncii nedeclarate și a altor situații care pun în pericol buna funcționare a pieței interne, cum ar fi entitățile de tip „cutie poștală” și activitățile independente fictive, fără a aduce atingere competenței statelor membre de a stabili măsuri naționale. În cazurile în care, în cursul desfășurării activităților sale, autoritatea constată existența unor nereguli suspectate în domenii de drept al Uniunii, cum ar fi încălcarea condițiilor de muncă și a normelor de sănătate și siguranță sau exploatarea forței de muncă, aceasta ar trebui să le poată raporta și să poată coopera în aceste domenii cu autoritățile naționale ale statelor membre implicate și, după caz, cu Comisia și cu alte organe competente ale Uniunii.
- (9) Sfera activităților autorității ar trebui să cuprindă actele juridice specifice ale Uniunii enumerate în prezentul regulament, inclusiv modificările acestora. Respectiva listă ar trebui extinsă în cazul în care se adoptă alte acte juridice ale Uniunii în domeniul mobilității forței de muncă pe întreg teritoriul Uniunii.
- (10) Autoritatea ar trebui să contribuie în mod proactiv la eforturile depuse la nivelul Uniunii și la nivel național în domeniul mobilității forței de muncă pe întreg teritoriul Uniunii și al coordonării securității sociale, prin îndeplinirea sarcinilor sale în deplină cooperare cu instituțiile și organele Uniunii și cu statele membre, evitând totodată orice suprapunere a activităților și promovând sinergiile și complementaritatea.
- (11) Autoritatea ar trebui să contribuie la facilitarea aplicării și a asigurării respectării dreptului Uniunii în domeniul de aplicare al prezentului regulament, și la sprijinirea asigurării respectării dispozițiilor respective prin contracte colective de muncă universal aplicabile în conformitate cu practicile statelor membre. În acest scop, autoritatea ar trebui să creeze un site web unic al Uniunii pentru accesarea tuturor site-urilor web relevante ale Uniunii și a site-urilor web naționale instituite în conformitate cu Directiva 2014/67/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾ și cu Directiva 2014/54/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾. Fără a aduce atingere sarcinilor și activităților comisiei administrative pentru coordonarea sistemelor de securitate socială instituite prin Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁶⁾ (denumită în continuare „comisia administrativă”), autoritatea ar trebui, de asemenea, să ofere asistență la coordonarea sistemelor de securitate socială.

⁽⁴⁾ Directiva 2014/67/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind asigurarea respectării aplicării Directivei 96/71/CE privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 privind cooperarea administrativă prin intermediul Sistemului de informare al pieței interne („Regulamentul IMI”) (JO L 159, 28.5.2014, p. 11).

⁽⁵⁾ Directiva 2014/54/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind măsurile de facilitare a exercitării drepturilor conferite lucrătorilor în contextul liberei circulații a lucrătorilor (JO L 128, 30.4.2014, p. 8).

⁽⁶⁾ Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 166, 30.4.2004, p. 1).

- (12) În anumite cazuri s-a adoptat o legislație sectorială a Uniunii, pentru a se răspunde nevoilor specifice ale unui anumit sector, cum ar fi cel al transportului internațional, inclusiv transportul rutier, feroviar, maritim, căile navigabile interioare și aviația. În limitele domeniului de aplicare al prezentului regulament, autoritatea ar trebui, de asemenea, să abordeze aspectele legate de mobilitatea transfrontalieră a forței de muncă și securitatea socială ale aplicării acestei legislații sectoriale a Uniunii. Sfera activităților autorității, în special caracterul oportun al extinderii sau nu a activităților sale la alte acte juridice ale Uniunii care reglementează nevoile specifice sectorului transportului internațional, ar trebui să facă obiectul unei evaluări periodice și, după caz, al unei revizui.
- (13) Activitățile autorității ar trebui să vizeze persoanele fizice care fac obiectul dreptului Uniunii în cadrul domeniului de aplicare al prezentului regulament, inclusiv lucrători, persoane care desfășoară o activitate independentă și persoane aflate în căutarea unui loc de muncă. Printre astfel de persoane fizice ar trebui să se numere atât cetățenii Uniunii, cât și resortisanții țărilor terțe care au reședința legală în Uniune, cum ar fi lucrătorii detașați, persoanele transferate în cadrul aceleiași companii sau rezidenții pe termen lung, precum și membrii familiilor acestora, în conformitate cu dreptul Uniunii care reglementează mobilitatea acestora în cadrul Uniunii.
- (14) Instituirea autorității nu ar trebui să creeze noi drepturi sau obligații pentru persoane fizice sau angajatori, cum ar fi operatorii economici sau organizațiile fără scop lucrativ întrucât activitățile autorității ar trebui să aibă în vedere persoanele fizice și angajatorii în măsura în care sunt acoperiți de dreptul Uniunii în cadrul domeniului de aplicare al prezentului regulament. Cooperarea susținută în aspectele ce țin de asigurarea respectării dispozițiilor nu ar trebui să genereze o sarcină administrativă excesivă pentru lucrătorii migranți sau pentru angajatori, în special pentru IMM-uri, nici să descurajeze mobilitatea forței de muncă.
- (15) Pentru a se asigura că persoanele fizice și angajatorii pot beneficia de o piață internă echitabilă și eficientă, autoritatea ar trebui să ajute statele membre să promoveze oportunități pentru mobilitatea forței de muncă sau pentru furnizarea de servicii și recrutarea oriunde în Uniune, inclusiv oportunități de acces la servicii de mobilitate transfrontalieră, cum ar fi corelarea transfrontalieră a locurilor de muncă, a stagiilor și a uceniciei și programe de mobilitate cum ar fi Primul loc de muncă EURES sau ErasmusPRO. Autoritatea ar trebui, de asemenea, să contribuie la îmbunătățirea transparenței informațiilor, inclusiv a celor privind propriile drepturi și obligații prevăzute în dreptul Uniunii, precum și a celor privind accesul la serviciile destinate persoanelor fizice și angajatorilor, în cooperare cu alte servicii de informare din Uniune, cum ar fi „Europa ta – Consiliere”, și ar trebui să profite din plin și să asigure coerența cu portalul „Europa ta”, care constituie coloana vertebrală a portalului digital unic instituit prin Regulamentul (UE) 2018/1724 al Parlamentului European și al Consiliului (7).
- (16) În acest scop, autoritatea ar trebui să coopereze în cadrul altor inițiative și rețele relevante ale Uniunii, în special în cadrul Rețelei europene a serviciilor publice de ocupare a forței de muncă, al Rețelei întreprinderilor europene, al Punctului de contact frontalier, al SOLVIT și al Comitetului inspectorilor de muncă principali, precum și al serviciilor naționale relevante precum organismele de promovare a egalității de tratament și de sprijinire a lucrătorilor din Uniune și a membrilor familiilor acestora, desemnate de statele membre în temeiul Directivei 2014/54/UE. Autoritatea ar trebui să înlocuiască Comisia în gestionarea Biroului european de coordonare al Rețelei de servicii europene de ocupare a forței de muncă (EURES) instituit în temeiul Regulamentului (UE) 2016/589 al Parlamentului European și al Consiliului (8), inclusiv în ceea ce privește stabilirea nevoilor utilizatorilor și a cerințelor operaționale pentru eficacitatea portalului EURES și a serviciilor conexe de tehnologie a informațiilor (IT), dar cu excepția furnizării de servicii IT și a exploatarei și dezvoltării infrastructurii IT, care vor continua să fie asigurate de Comisie.
- (17) Din perspectiva unei aplicări echitabile, simple și eficace a dreptului Uniunii și a asigurării respectării acesteia, autoritatea ar trebui să sprijine cooperarea și schimbul prompt de informații între statele membre. Împreună cu alți membri ai personalului, ofițerii naționali de legătură care lucrează în cadrul autorității ar trebui să sprijine respectarea obligațiilor de cooperare de către statele membre, să accelereze schimburile dintre acestea prin proceduri dedicate reducerii întârzierilor și să asigure relațiile cu alte birouri de legătură, organisme și puncte de contact naționale stabilite în temeiul dreptului Uniunii. Autoritatea ar trebui să încurajeze utilizarea unor abordări inovatoare pentru o cooperare transfrontalieră eficientă și eficientă, inclusiv a unor instrumente pentru schimbul electronic de date, cum ar fi Sistemul de schimb electronic de informații privind securitatea socială (EESSI) și Sistemul de informare al pieței interne (IMI), și ar trebui să contribuie la continuarea digitalizării procedurilor și la îmbunătățirea instrumentelor informatice utilizate pentru schimbul de mesaje între autoritățile naționale.

(7) Regulamentul (UE) 2018/1724 al Parlamentului European și al Consiliului din 2 octombrie 2018 privind înființarea unui portal digital unic (gateway) pentru a oferi acces la informații, la proceduri și la servicii de asistență și de soluționare a problemelor și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 (JO L 295, 21.11.2018, p. 1).

(8) Regulamentul (UE) 2016/589 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 aprilie 2016 privind o rețea europeană de servicii de ocupare a forței de muncă (EURES), accesul lucrătorilor la servicii de mobilitate și integrarea mai bună a piețelor forței de muncă și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 492/2011 și (UE) nr. 1296/2013 (JO L 107, 22.4.2016, p. 1).

- (18) Pentru a spori capacitatea statelor membre de a asigura protecția persoanelor care își exercită dreptul de liberă circulație și de a soluționa neregulile cu o dimensiune transfrontalieră, în raport cu dreptul Uniunii care intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament, autoritatea ar trebui să sprijine autoritățile naționale în efectuarea de inspecții concertate și comune, inclusiv prin facilitarea implementării inspecțiilor în conformitate cu articolul 10 din Directiva 2014/67/UE. Aceste inspecții ar trebui să aibă loc la cererea statelor membre sau după aprobarea de către statele membre a unei propuneri a autorității. Autoritatea ar trebui să ofere sprijin strategic, logistic și tehnic statelor membre care participă la inspecțiile concertate sau comune, cu respectarea deplină a cerințelor de confidențialitate. Inspecțiile ar trebui să fie efectuate cu acordul statelor membre în cauză și ar trebui să se desfășoare în conformitate cu cadrul juridic al dreptului intern sau cu practicile din statele membre în care au loc inspecțiile. Statele membre ar trebui să desfășoare acțiuni de urmărire subsecventă a rezultatelor inspecțiilor concertate și comune în conformitate cu dreptul intern sau practica națională.
- (19) Inspecțiile concertate și comune nu ar trebui să înlocuiască nici să submineze competențele naționale. De asemenea, autoritățile naționale ar trebui să lucreze în asociere deplină în cadrul respectivelor inspecții și să aibă autoritate deplină. În cazul în care sindicatele sunt responsabile pentru inspecțiile la nivel național, inspecțiile comune și concertate ar trebui să aibă loc după obținerea acordului partenerilor sociali relevanți și în cooperare cu aceștia.
- (20) Pentru a ține pasul cu tendințele, provocările sau lacunele emergente în domeniul mobilității forței de muncă și al coordonării securității sociale, autoritatea ar trebui să-și dezvolte, în cooperare cu statele membre și, după caz, cu partenerii sociali, o capacitate de analiză și de evaluare a riscurilor. Acest lucru ar trebui să implice realizarea de analize și de studii ale pieței muncii, precum și efectuarea de evaluări *inter pares*. Autoritatea ar trebui să monitorizeze potențialele dezechilibre la nivelul competențelor și al fluxurilor transfrontaliere de forță de muncă, inclusiv posibilul lor impact asupra coeziunii teritoriale. Autoritatea ar trebui, de asemenea, să sprijine evaluarea riscurilor menționată la articolul 10 din Directiva 2014/67/UE. Autoritatea ar trebui să asigure sinergii și complementaritate cu agențiile, serviciile sau rețelele Uniunii. Acest lucru ar trebui să includă solicitarea de contribuții din partea SOLVIT și a unor servicii similare privind provocările specifice acestui sector și problemele recurente referitoare la mobilitatea forței de muncă în domeniul de aplicare al prezentului regulament. Autoritatea ar trebui, de asemenea, să faciliteze și să eficientizeze activitățile de colectare de date prevăzute de dreptul Uniunii din domeniul de aplicare al prezentului regulament. Acest lucru nu implică crearea unor noi obligații de raportare pentru statele membre.
- (21) Pentru a consolida capacitatea autorităților naționale în domeniile mobilității forței de muncă și coordonării securității sociale și pentru a îmbunătăți coerența aplicării dreptului Uniunii din domeniul de aplicare al prezentului regulament, autoritatea ar trebui să ofere asistență operațională autorităților naționale, inclusiv prin elaborarea de orientări practice, prin stabilirea unor programe de formare și de învățare reciprocă, inclusiv pentru ca inspectoratele de muncă să poată combate provocări precum activitățile independente fictive și abuzurile legate de detașare, prin promovarea unor proiecte de asistență reciprocă, prin facilitarea unor schimburi de personal precum cele menționate la articolul 8 din Directiva 2014/67/UE și prin sprijinirea statelor membre în organizarea de campanii de sensibilizare care să informeze persoanele fizice și angajatorii cu privire la propriile drepturi și obligații. Autoritatea ar trebui să promoveze schimburile, diseminarea și adoptarea bunelor practici și a cunoștințelor și să promoveze înțelegerea reciprocă a diferitelor sisteme și practici naționale.
- (22) Autoritatea ar trebui să dezvolte sinergii între sarcina sa de a asigura mobilitatea echitabilă a forței de muncă și combaterea muncii nedeclarate. În înțelesul prezentului regulament, „combaterea” muncii nedeclarate înseamnă prevenirea, descurajarea și combaterea muncii nedeclarate, precum și încurajarea declarării acesteia. Pe baza cunoștințelor și a metodelor de lucru ale Platformei europene pentru intensificarea cooperării în materie de combatere a muncii nedeclarate, instituită prin Decizia (UE) 2016/344 a Parlamentului European și a Consiliului⁽⁹⁾, autoritatea ar trebui să instituie, cu implicarea partenerilor sociali, un grup de lucru permanent, denumit și Platforma europeană pentru intensificarea cooperării în materie de combatere a muncii nedeclarate. Autoritatea ar trebui să asigure un transfer fără probleme al activităților existente ale platformei instituite prin Decizia (UE) 2016/344 către noul grup de lucru din cadrul autorității.
- (23) Autoritatea ar trebui să aibă un rol de mediere. Statele membre ar trebui să poată sesiza autorității cazuri individuale care fac obiectul unui litigiu în vederea medierii după ce nu a reușit să le soluționeze prin contact direct și prin dialog. Mediarea ar trebui să vizeze doar litigiile dintre statele membre, în timp ce persoanele fizice și angajatorii care se confruntă cu dificultăți în exercitarea propriilor drepturi la nivelul Uniunii ar trebui să aibă în continuare la dispoziția lor serviciile naționale și serviciile Uniunii dedicate soluționării unor astfel de cazuri, cum ar fi rețeaua SOLVIT, pe care autoritatea ar trebui să o sesizeze în astfel de cazuri. Rețeaua SOLVIT ar trebui la rândul ei să poată sesiza autoritatea în vederea examinării acelor cazuri în care problema nu poate fi soluționată din cauza unor neînțelegeri între administrațiile naționale. Autoritatea ar trebui să-și îndeplinească rolul de mediere fără a aduce atingere competenței Curții de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „Curtea de Justiție”) în ceea ce privește interpretarea dreptului Uniunii și fără a aduce atingere competenței comisiei administrative.

⁽⁹⁾ Decizia (UE) 2016/344 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind instituirea unei platforme europene pentru intensificarea cooperării în materie de combatere a muncii nedeclarate (JO L 65, 11.3.2016, p. 12).

- (24) Cadrul european de interoperabilitate (*European Interoperability Framework*, EIF) oferă principii și recomandări privind îmbunătățirea guvernanței activităților de interoperabilitate și a furnizării de servicii publice, stabilirea de relații transorganizaționale și transfrontaliere, eficientizarea proceselor care sprijină schimburile digitale *end-to-end*, precum și asigurarea faptului că atât noua, cât și actuala legislație sprijină principiile interoperabilității. Arhitectura de referință a interoperabilității europene (*European Interoperability Reference Architecture*, EIRA) este o structură generică, cuprinzând principii și orientări aplicabile implementării soluțiilor de interoperabilitate, menționate în Decizia (UE) 2015/2240 a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁰⁾. Atât EIF, cât și EIRA ar trebui să ghideze și să sprijine autoritatea atunci când este vorba de aspecte legate de interoperabilitate.
- (25) Autoritatea ar trebui să urmărească furnizarea unui acces îmbunătățit la informații și servicii online părților interesate de la nivelul Uniunii și de la nivel național, precum și facilitarea schimbului de informații dintre acestea. Prin urmare, utilizarea instrumentelor digitale ar trebui încurajată de autoritate, ori de câte ori este posibil. Pe lângă sistemele informatice și site-urile web, instrumentele digitale cum ar fi platformele și bazele de date online au un rol din ce în ce mai important pe piața mobilității transfrontaliere a forței de muncă. Astfel, aceste instrumente sunt utile pentru a oferi un acces facil la informații online relevante și pentru a facilita schimbul de informații părților interesate de la nivelul Uniunii și de la nivel național cu privire la activitățile lor transfrontaliere.
- (26) Autoritatea ar trebui să urmărească asigurarea conformității site-urilor web și aplicațiilor mobile create în scopul punerii în aplicare a sarcinilor prevăzute în prezentul regulament cu cerințele de accesibilitate relevante ale Uniunii. Directiva (UE) 2016/2102 a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹¹⁾ impune statelor membre să se asigure că site-urile web ale organismelor lor publice sunt accesibile în conformitate cu principiile conform cărora acestea trebuie să fie perceptibile, operabile, inteligibile și robuste și să se conformează cerințelor respectivei directive. Respectiva directivă nu se aplică site-urilor web sau aplicațiilor mobile ale instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii. Cu toate acestea, autoritatea ar trebui să depună eforturi pentru a se conforma principiilor stabilite în respectiva directivă.
- (27) Autoritatea ar trebui să fie administrată și să funcționeze în conformitate cu principiile Declarației comune a Parlamentului European, a Consiliului și a Comisiei din 19 iulie 2012 privind agențiile descentralizate.
- (28) Principiul egalității reprezintă un principiu fundamental al dreptului Uniunii. Acesta prevede că egalitatea între femei și bărbați se asigură în toate domeniile, inclusiv în ceea ce privește încadrarea în muncă, munca și remunerarea. Toate părțile ar trebui să urmărească realizarea unei reprezentări echilibrate a femeilor și a bărbaților în cadrul consiliului de administrație și al Grupului părților interesate. Acest obiectiv ar trebui să fie urmărit și de consiliul de administrație în ceea ce privește președintele și vicepreședinții acestuia, în ansamblul lor.
- (29) Statele membre și Comisia ar trebui să fie reprezentate în cadrul unui consiliu de administrație, pentru a asigura funcționarea eficientă a autorității. Parlamentul European, precum și organizațiile interprofesionale ale partenerilor sociali la nivelul Uniunii, cu reprezentare egală a sindicatelor și organizațiile patronale și cu reprezentare adecvată a IMM-urilor, pot, de asemenea, să numească reprezentanți în consiliul de administrație. Componența consiliului de administrație, inclusiv alegerea președintelui și a vicepreședintelui său, ar trebui să respecte principiile echilibrului de gen, experienței și calificării. Pentru funcționarea eficientă și eficientă a Autorității, consiliul de administrație ar trebui, în special, să adopte un program de lucru anual, să își îndeplinească funcțiile legate de bugetul autorității, să adopte normele financiare aplicabile Autorității, să numească un director executiv și să stabilească procedurile de luare a deciziilor referitoare la sarcinile operaționale ale autorității de către directorul executiv. Reprezentanți din țări terțe care aplică normele Uniunii în domeniul de aplicare al prezentului regulament, ar trebui să poată participa la reuniunile consiliului de administrație în calitate de observatori.
- (30) În cazuri excepționale, în care este necesar să se mențină nivelul maxim de confidențialitate, expertul independent numit de Parlamentul European și reprezentanții organizațiilor interprofesionale ale partenerilor sociali la nivelul Uniunii nu ar trebui să participe la deliberările consiliului de administrație. Această dispoziție ar trebui să fie specificată în mod clar în regulamentul de procedură al consiliului de administrație și să se limiteze la informațiile sensibile privind cazurile individuale, pentru a se asigura că participarea efectivă a expertului și a reprezentanților în activitatea consiliului de administrație nu este limitată în mod nejustificat.
- (31) Ar trebui numit un director executiv pentru a asigura gestionarea administrativă globală a autorității și punerea în aplicare a sarcinilor atribuite autorității. Alți membri ai personalului pot înlocui directorul executiv în cazul în care acest lucru este considerat necesar pentru a asigura gestionarea curentă a autorității, în conformitate cu normele interne ale autorității, fără a crea poziții de conducere suplimentare.

⁽¹⁰⁾ Decizia (UE) 2015/2240 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 de instituire a unui program privind soluțiile de interoperabilitate și cadrele comune pentru administrațiile publice europene, întreprinderi și cetățeni (programul ISA²) ca mijloc de modernizare a sectorului public (JO L 318, 4.12.2015, p. 1).

⁽¹¹⁾ Directiva (UE) 2016/2102 a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2016 privind accesibilitatea site-urilor web și a aplicațiilor mobile ale organismelor din sectorul public (JO L 327, 2.12.2016, p. 1).

- (32) Fără a aduce atingere competențelor Comisiei, consiliul de administrație și directorul executiv ar trebui să fie independenți în îndeplinirea sarcinilor lor și să acționeze în interesul public.
- (33) Autoritatea ar trebui să se bazeze în mod direct pe expertiza părților interesate relevante în domeniile din domeniul de aplicare al prezentului regulament, prin intermediul unui Grup special al părților interesate. Membrii grupului ar trebui să fie reprezentanți ai partenerilor sociali la nivelul Uniunii, printre care se numără și partenerii sociali sectoriali recunoscuți la nivelul Uniunii care reprezintă sectoare interesate în special de problemele legate de mobilitatea forței de muncă. Grupul părților interesate ar trebui să fie în măsură să primească informații prealabile și să își prezinte avizele autorității, la cerere sau din proprie inițiativă. În desfășurarea activităților sale, Grupul părților interesate va ține cont în mod corespunzător de avizele Comitetului consultativ pentru coordonarea sistemelor de securitate socială, instituit prin Regulamentul (CE) nr. 883/2004, și ale Comitetului consultativ pentru libera circulație a lucrătorilor, instituit în temeiul Regulamentului (UE) nr. 492/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹²⁾, și va recurge la expertiza acestor comitete.
- (34) Pentru a garanta autonomia și independența sa deplină, autoritatea ar trebui să beneficieze de un buget autonom, cu venituri provenind din bugetul general al Uniunii, din orice contribuție financiară voluntară efectuată de statele membre și din orice contribuție efectuată de țările terțe care participă la activitatea autorității. În cazuri excepționale și justificate în mod corespunzător, aceasta ar trebui să fie totodată în măsură să primească acorduri de delegare sau granturi ad-hoc și să perceapă tarife pentru publicații și pentru orice servicii prestate de autoritate.
- (35) Serviciile de traducere necesare pentru funcționarea autorității ar trebui să fie asigurate de Centrul de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene (Centrul de traduceri). Autoritatea ar trebui să colaboreze cu Centrul de traduceri pentru a stabili indicatori privind calitatea, punctualitatea și confidențialitatea, pentru a identifica clar nevoile și prioritățile autorității și pentru a crea proceduri transparente și obiective pentru procesul de traducere.
- (36) Prelucrarea datelor cu caracter personal efectuată în contextul prezentului regulament ar trebui să se desfășoare în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679 ⁽¹³⁾ sau (UE) 2018/1725 ⁽¹⁴⁾ al Parlamentului European și al Consiliului, după caz. Acest lucru include instituirea unor măsuri tehnice și organizatorice adecvate pentru a respecta obligațiile impuse de respectivele regulamente, în special măsuri privind legalitatea prelucrării, securitatea activităților de prelucrare, furnizarea de informații și drepturile persoanelor vizate.
- (37) Pentru a se asigura funcționarea în condiții de transparență a autorității, acestea ar trebui să i se aplice Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁵⁾. Activitățile autorității ar trebui să facă obiectul supravegherii Ombudsmanului European în conformitate cu articolul 228 din TFUE.
- (38) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁶⁾ ar trebui să se aplice autorității, care ar trebui să adere la Acordul Interinstituțional din 25 mai 1999 între Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Comunităților Europene privind investigațiile interne desfășurate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF).
- (39) Statul membru gazdă al autorității ar trebui să ofere cele mai bune condiții posibile pentru a asigura buna funcționare a autorității.
- (40) Pentru a asigura condiții de angajare deschise și transparente și un tratament egal pentru personal, directorul executiv și personalului agenției ar trebui să li se aplice Statutul funcționarilor Uniunii Europene și Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii, prevăzute în Regulamentul (CEE, Euratom, CECO) nr. 259/68 al Consiliului ⁽¹⁷⁾ (denumite în continuare „Statutul funcționarilor” și, respectiv, „Regimul aplicabil celorlalți agenți”), inclusiv normele privind secretul profesional sau alte obligații echivalente de confidențialitate.

⁽¹²⁾ Regulamentul (UE) nr. 492/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 aprilie 2011 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Uniunii (JO L 141, 27.5.2011, p. 1).

⁽¹³⁾ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119 of 4.5.2016, p. 1).

⁽¹⁴⁾ Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

⁽¹⁵⁾ Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, 31.5.2001, p. 43).

⁽¹⁶⁾ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului (JO L 248, 18.9.2013, p. 1).

⁽¹⁷⁾ JO L 56, 4.3.1968, p. 1.

- (41) Autoritatea ar trebui să coopereze cu agențiile Uniunii, mai ales cu cele din domeniul politicii de ocupare a forței de muncă și al politicii sociale în cadrul competențelor lor respective, bazându-se pe experiența acestora și maximizând sinergiile: Fundația Europeană pentru Îmbunătățirea Condițiilor de Viață și de Muncă (Eurofound), Centrul European pentru Dezvoltarea Formării Profesionale (Cedefop), Agenția Europeană pentru Sănătate și Securitate în Muncă (EU-OSHA) și Fundația Europeană de Formare (ETF), precum și, în ceea ce privește lupta împotriva crimei organizate și a traficului de ființe umane, cu Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol) și cu Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Justiție Penală (Eurojust). O astfel de cooperare ar trebui să asigure coordonarea, să promoveze sinergiile și să evite suprapunerea activităților lor.
- (42) În domeniul coordonării securității sociale, autoritatea și comisia administrativă ar trebui să coopereze îndeaproape pentru a obține sinergii și pentru a evita orice suprapunere.
- (43) Pentru a aduce o dimensiune operațională activităților organismelor existente în domeniile de aplicare ale prezentului regulament, autoritatea ar trebui să îndeplinească sarcinile Comitetului tehnic privind libera circulație a lucrătorilor, instituit în temeiul Regulamentului (UE) nr. 492/2011, de Comitetul de experți privind detașarea lucrătorilor, instituit prin Decizia 2009/17/CE a Comisiei⁽¹⁸⁾, inclusiv schimbul de informații cu privire la cooperarea administrativă, asistența în ceea ce privește punerea în aplicare, precum și asigurarea respectării transfrontaliere a legii și de Platforma instituită prin Decizia (UE) 2016/344. Odată ce autoritatea devine operațională, aceste organisme ar trebui să își înceteze existența. Consiliul de administrație poate hotărî să înființeze grupuri de lucru sau grupuri de experți specializate.
- (44) Comitetul consultativ pentru coordonarea sistemelor de securitate socială și Comitetul consultativ pentru libera circulație a lucrătorilor oferă un forum pentru consultarea partenerilor sociali și a reprezentanților guvernamentali la nivel național. Autoritatea ar trebui să contribuie la activitatea acestora și poate participa la reuniunile lor.
- (45) Pentru a reflecta noua structură instituțională, ar trebui modificate Regulamentele (CE) nr. 883/2004, (UE) nr. 492/2011 și (UE) 2016/589, iar Decizia (UE) 2016/344 ar trebui abrogată din momentul în care autoritatea devine operațională.
- (46) Autoritatea ar trebui să respecte diversitatea sistemelor naționale ale relațiilor de muncă, precum și autonomia partenerilor sociali, astfel cum sunt recunoscute în mod explicit de TFUE. Participarea la activitățile autorității nu aduce atingere competențelor, obligațiilor și responsabilităților statelor membre în temeiul, printre altele, al convențiilor relevante și aplicabile ale Organizației Internaționale a Muncii (OIM), cum ar fi Convenția nr. 81 privind inspecția muncii în industrie și comerț, și nici competențelor statelor membre de a reglementa, media sau monitoriza relațiile de muncă la nivel național, în special în ceea ce privește exercitarea dreptului la negociere colectivă și a dreptului la acțiune colectivă.
- (47) Întrucât obiectivele prezentului regulament, și anume de a contribui, în limitele domeniului său de aplicare, la asigurarea unei mobilități echitabile a forței de muncă în Uniune și de a asista statele membre și Comisia la coordonarea sistemelor de securitate socială în Uniune, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre acționând în mod necoordonat, dar, având în vedere natura transfrontalieră a acestor activități și necesitatea unei cooperări sporite între statele membre, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.
- (48) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și se conformează principiilor recunoscute în special de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, după cum sunt recunoscute în articolul 6 din TUE,

⁽¹⁸⁾ Decizia 2009/17/CE a Comisiei din 19 decembrie 2008 de instituire a Comitetului de experți privind detașarea lucrătorilor (JO L 8, 13.1.2009, p. 26).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

PRINCIPII

Articolul 1

Instituire, obiect și domeniu de aplicare

- (1) Prezentul regulament instituie Autoritatea Europeană a Muncii (denumită în continuare „autoritatea”).
- (2) Autoritatea asistă statele membre și Comisia în aplicarea și asigurarea respectării dreptului Uniunii în domeniul mobilității transfrontaliere a forței de muncă în Uniune și în coordonarea sistemelor de securitate socială în cadrul Uniunii. Autoritatea acționează în domeniul de aplicare al actelor Uniunii enumerate la alineatul (4), inclusiv toate regulamentele, directivele și deciziile bazate pe actele respective, și toate celelalte acte ale Uniunii obligatorii din punct de vedere juridic care atribuie sarcini autorității.
- (3) Prezentul regulament nu afectează în niciun fel exercitarea drepturilor fundamentale, astfel cum sunt recunoscute în statele membre și la nivelul Uniunii, inclusiv dreptul sau libertatea de a face grevă sau de a întreprinde alte acțiuni care țin de sistemele specifice de raporturi de muncă din statele membre în conformitate cu dreptul intern sau practicile naționale. Prezentul regulament nu afectează dreptul de a negocia, de a încheia și de a pune în aplicare convenții colective sau de a desfășura acțiuni colective în conformitate cu dreptul intern sau practicile naționale.
- (4) Sfera activităților autorității cuprinde următoarele acte ale Uniunii, inclusiv toate viitoarele modificări ale acestor acte:
- (a) Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁹⁾;
- (b) Directiva 2014/67/UE;
- (c) Regulamentul (CE) nr. 883/2004 și Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁰⁾, inclusiv dispozițiile Regulamentelor (CEE) nr. 1408/71 ⁽²¹⁾ și (CEE) nr. 574/72 ⁽²²⁾ ale Consiliului, în măsura în care sunt încă aplicabile, Regulamentul (UE) nr. 1231/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²³⁾ și Regulamentul (CE) nr. 859/2003 al Consiliului ⁽²⁴⁾ de extindere a aplicării dispozițiilor Regulamentelor (CEE) nr. 1408/71 și (CEE) nr. 574/72 la resortisanții țărilor terțe care nu intră sub incidența regulamentelor respective exclusiv pe motive de cetățenie;
- (d) Regulamentul (UE) nr. 492/2011;

⁽¹⁹⁾ Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii (JO L 18, 21.1.1997, p. 1).

⁽²⁰⁾ Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 284, 30.10.2009, p. 1).

⁽²¹⁾ Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității (JO L 149, 5.7.1971, p. 2).

⁽²²⁾ Regulamentul (CEE) nr. 574/72 al Consiliului din 21 martie 1972 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 1408/71 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu salariații și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în interiorul Comunității (JO L 74, 27.3.1972, p. 1).

⁽²³⁾ Regulamentul (UE) nr. 1231/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de extindere a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 și a Regulamentului (CE) nr. 987/2009 la resortisanții țărilor terțe care nu fac obiectul regulamentelor respective exclusiv pe motive de cetățenie (JO L 344, 29.12.2010, p. 1).

⁽²⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 859/2003 al Consiliului din 14 mai 2003 de extindere a dispozițiilor Regulamentului (CEE) nr. 1408/71 și Regulamentului (CEE) nr. 574/72 la resortisanții unor țări terțe care nu fac obiectul dispozițiilor respective exclusiv pe motive de cetățenie (JO L 124, 20.5.2003, p. 1).

(e) Directiva 2014/54/UE;

(f) Regulamentul (UE) 2016/589;

(g) Regulamentul (CE) nr. 561/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁵⁾;

(h) Directiva 2006/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁶⁾;

(i) Regulamentul (CE) nr. 1071/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁷⁾.

(5) Domeniul de activitate al autorității acoperă cooperarea dintre statele membre în scopul combaterii muncii nedecarate.

(6) Prezentul regulament respectă competențele statelor membre în ceea ce privește aplicarea și asigurarea respectării aplicării actelor juridice ale Uniunii enumerate la alineatul (4).

Regulamentul nu aduce atingere drepturilor sau obligațiilor care le revin persoanelor fizice sau angajatorilor în temeiul dreptului Uniunii, al dreptului intern sau al practicilor naționale, nici drepturilor și obligațiilor autorităților naționale care decurg din aceste surse de drept și nici autonomiei partenerilor sociali astfel cum este recunoscută în TFUE.

Prezentul regulament nu aduce atingere acordurilor și mecanismelor de cooperare administrativă bilaterale existente între statele membre, în special celor privind inspecții comune și concertate.

Articolul 2

Obiective

Obiectivele autorității sunt de a contribui la asigurarea unei mobilități echitabile a forței de muncă în Uniune și de a acorda asistență statelor membre și Comisiei pentru coordonarea sistemelor de securitate socială în Uniune. În acest scop și în limitele domeniului de aplicare în conformitate cu articolul 1, autoritatea:

- (a) facilitează accesul la informații privind propriile drepturi și obligații privind mobilitatea forței de muncă în Uniune, precum și la servicii relevante;
- (b) facilitează și îmbunătățește cooperarea dintre statele membre în asigurarea respectării în Uniune a dreptului relevant al Uniunii, inclusiv prin facilitarea inspecțiilor concertate și comune;
- (c) mediază și facilitează ajungerea la o soluție în cazuri de litigii transfrontaliere între statele membre; și
- (d) sprijină cooperarea dintre statele membre în efortul de combatere a muncii nedecarate.

Articolul 3

Statut juridic

- (1) Autoritatea este un organ cu personalitate juridică al Uniunii.

⁽²⁵⁾ Regulamentul (CE) nr. 561/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 privind armonizarea anumitor dispoziții ale legislației sociale în domeniul transporturilor rutiere, de modificare a Regulamentelor (CEE) nr. 3821/85 și (CE) nr. 2135/98 ale Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 3820/85 al Consiliului (JO L 102, 11.4.2006, p. 1).

⁽²⁶⁾ Directiva 2006/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 privind condițiile minime pentru punerea în aplicare a Regulamentelor (CEE) nr. 3820/85 și (CEE) nr. 3821/85 ale Consiliului privind legislația socială referitoare la activitățile de transport rutier și de abrogare a Directivei 88/599/CEE a Consiliului (JO L 102, 11.4.2006, p. 35).

⁽²⁷⁾ Regulamentul (CE) nr. 1071/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 de stabilire a unor norme comune privind condițiile care trebuie îndeplinite pentru exercitarea ocupației de operator de transport rutier și de abrogare a Directivei 96/26/CE a Consiliului (JO L 300, 14.11.2009, p. 51).

(2) În fiecare stat membru, autoritatea beneficiază de cea mai largă capacitate juridică acordată persoanelor juridice în temeiul dreptului lor intern. În special, autoritatea poate să achiziționeze sau să înstrăineze bunuri mobile și imobile și să se constituie parte în instanță.

CAPITOLUL II

SARCINILE AUTORITĂȚII

Articolul 4

Sarcinile autorității

Pentru atingerea obiectivelor sale, autoritatea îndeplinește următoarele sarcini:

- (a) facilitează accesul la informații și coordonează EURES în conformitate cu articolele 5 și 6;
- (b) facilitează cooperarea și schimbul de informații dintre statele membre în vederea aplicării și asigurării consecvente, eficiente și eficace a aplicării și respectării dreptului relevant al Uniunii, în conformitate cu articolul 7;
- (c) coordonează și sprijină inspecțiile comune și concertate, în conformitate cu articolele 8 și 9;
- (d) efectuează analize și evaluări ale riscurilor privind aspecte legate de mobilitatea transfrontalieră a forței de muncă, în conformitate cu articolul 10;
- (e) sprijină statele membre în ceea ce privește consolidarea capacităților pentru aplicarea și asigurarea cu eficacitate a respectării dreptului relevant al Uniunii, în conformitate cu articolul 11;
- (f) sprijină statele membre în efortul de combatere a muncii nedeclarate, în conformitate cu articolul 12;
- (g) mediază litigiile dintre statele membre în ceea ce privește aplicarea dreptului relevant al Uniunii, în conformitate cu articolul 13.

Articolul 5

Informații privind mobilitatea forței de muncă

Agenția îmbunătățește disponibilitatea, calitatea și accesibilitatea informațiilor cu caracter general oferite persoanelor fizice și angajatorilor și organizațiilor partenerilor sociali în ceea ce privește drepturile și obligațiile care le revin decurgând din actele Uniunii enumerate la articolul 1 alineatul (4) pentru a facilita mobilitatea forței de muncă în întreaga Uniune. În acest scop, autoritatea:

- (a) contribuie la furnizarea de informații relevante privind drepturile și obligațiile persoanelor fizice în situații de mobilitate transfrontalieră a forței de muncă, inclusiv prin intermediul unui site internet la nivelul Uniunii care să funcționeze ca un portal unic pentru accesarea surselor de informații referitoare la drepturile, procedurile și serviciile la nivelul Uniunii și la nivel național în toate limbile oficiale ale Uniunii instituit de Regulamentul (UE) 2018/1724;
- (b) sprijină statele membre în ceea ce privește aplicarea Regulamentului (UE) 2016/589;
- (c) sprijină statele membre în îndeplinirea obligațiilor legate de difuzarea și de accesul la informații referitoare la libera circulație a lucrătorilor, în special conform articolului 6 din Directiva 2014/54/UE și articolului 22 din Regulamentul (UE) 2016/589, la coordonarea în materie de securitate socială, astfel cum se prevede la articolul 76 alineatele (4) și (5) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, și referitoare la detașarea lucrătorilor, astfel cum se prevede la articolul 5 din Directiva 2014/67/UE, inclusiv prin trimiterea la surse naționale de informare, cum ar fi site-urile internet oficiale unice de la nivel național;

- (d) sprijină statele membre în îmbunătățirea acurateței, exhaustivității și ușurinței în utilizare a surselor și serviciilor naționale de informare relevante, în conformitate cu criteriile de calitate prevăzute în Regulamentul (UE) 2018/1724;
- (e) sprijină statele membre în simplificarea procedurilor de furnizare de informații și servicii persoanelor fizice și angajatorilor cu privire la mobilitatea transfrontalieră pe bază voluntară;
- (f) facilitează cooperarea dintre organismele competente desemnate în conformitate cu Directiva 2014/54/UE, pentru a furniza informații, orientări și asistență persoanelor fizice și angajatorilor în materie de mobilitate a forței de muncă în cadrul pieței interne.

Articolul 6

Coordonarea EURES

Pentru a sprijini statele membre în furnizarea de servicii persoanelor fizice și angajatorilor prin intermediul EURES, cum ar fi corelarea transfrontalieră a ofertelor de locuri de muncă, stagii și ucenicii cu CV-urile, facilitând astfel mobilitatea forței de muncă în întreaga Uniune, autoritatea gestionează Biroul european de coordonare al EURES, instituit în temeiul articolului 7 din Regulamentul (UE) 2016/589.

Biroul european de coordonare aflat sub conducerea autorității își îndeplinește responsabilitățile care îi revin în temeiul articolului 8 din Regulamentul (UE) 2016/589, cu excepția funcționării tehnice și a dezvoltării portalului EURES și a serviciilor informatice aferente, care continuă să fie gestionate de Comisie. Sub responsabilitatea directorului executiv, astfel cum se prevede la articolul 22 alineatul (4) litera (n) din prezentul regulament, autoritatea se asigură că această activitate respectă pe deplin cerințele dreptului aplicabil privind protecția datelor, inclusiv obligația de a desemna un responsabil cu protecția datelor, în conformitate cu articolul 36 din prezentul regulament.

Articolul 7

Cooperarea și schimbul de informații dintre statele membre

(1) Autoritatea facilitează cooperarea și accelerarea schimburilor de informații dintre statele membre și sprijină respectarea efectivă de către acestea a obligațiilor de cooperare, inclusiv în ceea ce privește schimbul de informații, astfel cum sunt definite în dreptul Uniunii din domeniul de aplicare al prezentului regulament.

În acest scop, în special, autoritatea:

- (a) la cererea unuia sau a mai multor state membre, sprijină autoritățile naționale în identificarea punctelor de contact relevante ale autorităților naționale din alte state membre;
- (b) la cererea unuia sau a mai multor state membre, facilitează urmărirea subsecventă a solicitărilor și a schimburilor de informații dintre autoritățile naționale prin furnizarea de sprijin logistic și tehnic, inclusiv servicii de traducere și interpretare, și prin schimburi de informații privind stadiul dosarelor;
- (c) promovează, face schimb de bune practici și contribuie la diseminarea lor între statele membre;
- (d) la cererea unuia sau a mai multor state membre, în cazul în care este relevant, facilitează și sprijină procedurile transfrontaliere de asigurarea a respectării legii în ceea ce privește aplicarea de sancțiuni și amenzi, în limitele domeniului de aplicare al prezentului regulament, în conformitate cu articolul 1;
- (e) prezintă Comisiei un raport semestrial cu privire la solicitările nesoluționate dintre statele membre și apreciază dacă să trimită spre mediere respectivele solicitări în conformitate cu articolul 13 alineatul (2).

(2) La cererea unuia sau a mai multor state membre și în îndeplinirea sarcinilor sale, autoritatea furnizează informații pentru a sprijini statul membru în cauză la aplicarea efectivă a dreptului Uniunii care intră în sfera de competență a autorității.

(3) Autoritatea promovează utilizarea de instrumente și proceduri electronice pentru schimbul de mesaje între autoritățile naționale, inclusiv a Sistemului de informare al pieței interne (IMI).

(4) Autoritatea încurajează utilizarea unor abordări inovatoare pentru o cooperare transfrontalieră eficientă și promovează eventuala utilizare a unor mecanisme de schimb electronic și a bazelor de date între statele membre pentru a facilita accesul la date în timp real și detectarea fraudelor și poate sugera posibile îmbunătățiri ale utilizării acestor mecanisme și baze de date. Autoritatea prezintă rapoarte Comisiei în vederea dezvoltării în continuare a mecanismelor de schimb electronic și a bazelor de date.

Articolul 8

Coordonarea și asistarea inspecțiilor concertate și comune

(1) La cererea unuia sau a mai multor state membre, autoritatea coordonează și acordă asistență în ceea ce privește inspecțiile concertate sau comune în domeniile care intră în competența autorității. Autoritatea poate, de asemenea, din proprie inițiativă, să propună autorităților statelor membre în cauză ca acestea să efectueze o inspecție concertată sau comună.

Inspecțiile comune și concertate sunt supuse acordului statelor membre în cauză.

Organizațiile partenerilor sociali la nivel național pot aduce cazurile în atenția autorității.

(2) În sensul prezentului regulament se aplică următoarele definiții:

- (a) inspecțiile concertate sunt inspecții efectuate simultan în două sau mai multe state membre în ceea ce privește cazurile conexe, fiecare autoritate națională operând în propria jurisdicție și fiind asistată, după caz, de personalul autorității;
- (b) inspecțiile comune sunt inspecții efectuate într-un stat membru, cu participarea autorităților naționale din unul sau mai multe alte state membre și sunt asistate, după caz, de personalul autorității.

(3) În conformitate cu principiul cooperării loiale, statele membre depun eforturi de a participa la inspecții concertate sau comune.

O inspecție concertată sau comună este condiționată de obținerea acordului prealabil al tuturor statelor membre participante, iar acordurile sunt comunicate prin intermediul ofițerilor naționali de legătură ai acestora desemnați în temeiul articolului 32.

În cazul în care unul sau mai multe state membre decid să nu ia parte la inspecția concertată sau comună, autoritățile naționale ale celorlalte state membre efectuează inspecția respectivă numai în statele membre participante. Statele membre care decid să nu participe păstrează confidențialitatea informațiilor referitoare la inspecția respectivă.

(4) Autoritatea stabilește și adoptă modalitățile de asigurare a unei monitorizări adecvate atunci în cazul în care un stat membru decide să nu participe la o inspecție concertată sau comună.

În astfel de cazuri, statul membru în cauză informează în scris, inclusiv prin mijloace electronice, autoritatea și celelalte state membre interesate, fără întârzieri nejustificate, cu privire la motivele deciziei sale și, eventual, cu privire la măsurile pe care intenționează să le adopte în vederea soluționării cazului, precum și cu privire la rezultatele acestor măsuri, odată ce acestea sunt cunoscute. Autoritatea poate sugera ca statul membru care nu a participat la o inspecție comună sau concertată să își efectueze propria sa inspecție în mod voluntar.

(5) Statele membre și autoritatea păstrează confidențialitatea informațiilor privind inspecțiile avute în vedere, în ceea ce privește părțile terțe.

Articolul 9

Regimul inspecțiilor concertate și comune

(1) Un acord de efectuare a unei inspecții comune sau a unei inspecții concertate, încheiat între statele membre participante și autoritate, stabilește termenii și condițiile pentru efectuarea unui astfel de inspecții, inclusiv domeniul și scopul inspecției și, atunci când este relevant, toate dispozițiile privind participarea personalului autorității. Acordul poate

include dispoziții care să permită efectuarea inspecțiilor concertate sau comune cu un preaviz scurt, odată ce au fost convenite și planificate. Autoritatea stabilește un acord model, în conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul intern sau practicile naționale.

(2) Inspecțiile concertate și comune se efectuează în conformitate cu dreptul sau practicile statelor membre în care se efectuează inspecțiile. Orice acțiune ulterioară inspecțiilor respective se realizează în conformitate cu dreptul sau practicile statelor membre în cauză.

(3) Inspecțiile concertate și comune au loc într-un mod eficient din punct de vedere operațional. În acest scop, în acordul de inspecție, statele membre acordă funcționarilor dintr-un alt stat membru care participă la astfel de inspecții un rol și un statut corespunzător, în conformitate cu dreptul sau practicile statului membru în care are loc inspecția.

(4) Autoritatea furnizează sprijin conceptual, logistic și tehnic și, după necesități, consiliere juridică, dacă statele membre în cauză solicită acest lucru, care poate include servicii de traducere și interpretare, pentru statele membre care desfășoară inspecții comune sau concertate.

(5) Membrii personalului autorității pot participa la inspecție ca observatori, pot oferi sprijin logistic și pot participa la o inspecție concertată sau comună cu acordul prealabil al statului membru pe al cărui teritoriu vor acorda asistență pentru inspecție în conformitate cu dreptul sau practicile acestuia.

(6) Autoritatea națională a unui stat membru care efectuează o inspecție concertată sau comună prezintă un raport autorității cu privire la rezultatele acelei inspecții în statul membru respectiv, precum și cu privire la gestionarea operațională generală a inspecției concertate sau comune, cel târziu la șase luni după încheierea inspecției.

(7) Informațiile colectate în timpul inspecțiilor concertate sau comune pot fi utilizate ca probe în procedurile judiciare din statele membre în cauză, în conformitate cu dreptul sau practicile statului membru respectiv.

(8) În rapoartele care trebuie prezentate consiliului de administrație de două ori pe an se includ informații cu privire la inspecțiile concertate sau comune coordonate de autoritate, precum și informațiile furnizate de statele membre și autoritate așa cum se prevede la articolul 8 alineatele (2) și (3). Aceste rapoarte se transmit, de asemenea, Grupului părților interesate, iar informațiile sensibile sunt prelucrate în mod corespunzător. În raportul anual de activitate al autorității se include un raport anual cu privire la inspecțiile sprijinite de către aceasta.

(9) În situația în care, în cursul inspecțiilor concertate sau comune sau în cursul oricăreia dintre activitățile sale, autoritatea ia cunoștință de existența unor suspiciuni de nereguli în ceea ce privește aplicarea dreptului Uniunii, ea poate raporta respectivele suspiciuni de nereguli, după caz, statului membru vizat și Comisiei.

Articolul 10

Analizele și evaluarea riscurilor privind mobilitatea forței de muncă

(1) În cooperare cu statele membre și, după caz, cu partenerii sociali, autoritatea evaluează riscurile și efectuează analize cu privire la mobilitatea forței de muncă și coordonarea în materie de securitate socială în Uniune. Activitatea de analiză și de evaluare a riscurilor vizează aspecte cum ar fi dezechilibrele de pe piața muncii, amenințările specifice anumitor sectoare și problemele recurente, autoritatea putând efectua și analize și studii aprofundate pentru a investiga aspecte specifice. În activitatea sa analitică și de evaluare a riscurilor autoritatea utilizează, pe cât posibil, datele statistice relevante și actuale disponibile din studiile existente și asigură complementaritatea cu agențiile sau serviciile Uniunii și cu autoritățile, agențiile sau serviciile naționale și se bazează pe expertiza acestora, inclusiv în domeniul fraudelor, al discriminării, al anticipării competențelor și în cel al sănătății și siguranței la locul de muncă.

(2) Autoritatea organizează evaluări *inter pares* în rândul statelor membre care au fost de acord să participe la acestea, pentru:

- (a) a examina orice întrebări, dificultăți și chestiuni specifice care ar putea apărea în legătură cu punerea în aplicare și aplicarea în practică a dreptului Uniunii care se află în sfera de competență a autorității, precum și în legătură cu asigurarea respectării sale în practică;
 - (b) a spori coerența prestării de servicii către persoane fizice și întreprinderi;
 - (c) a îmbunătăți cunoașterea și înțelegerea reciprocă a diferitelor sisteme și practici, precum și a evalua eficacitatea diferitelor măsuri de politică, inclusiv a măsurilor de prevenire și descurajare.
- (3) Atunci când a fost efectuată o evaluare de risc sau orice activitate analitică, autoritatea raportează rezultatele acestora Comisiei, precum și în mod direct statelor membre în cauză, schițând posibile măsuri pentru soluționarea deficiențelor identificate.

Autoritatea include un rezumat al respectivelor rezultate în rapoartele sale anuale pe care le înaintează Parlamentului European și Comisiei.

(4) Autoritatea colectează, dacă este cazul, date statistice compilate și furnizate de statele membre în domenii ale dreptului Uniunii din competența sa. În acest context, autoritatea caută să simplifice actualele activități de colectare de date în domeniile respective pentru a evita duplicarea efortului de colectare a datelor. Atunci când este cazul, se aplică dispozițiile articolului 15. Autoritatea menține contactul cu Comisia (Eurostat) și partajează rezultatele activităților sale de colectare de date, după caz.

Articolul 11

Sprijin pentru consolidarea capacităților

Autoritatea sprijină statele membre în eforturile de consolidare a capacităților menite să promoveze asigurarea coerentă a respectării dreptului Uniunii în toate domeniile enumerate la articolul 1. Autoritatea desfășoară, în special, următoarele activități:

- (a) în cooperare cu autoritățile naționale și, după caz, cu partenerii sociali, elaborează linii directoare comune fără caracter juridic obligatoriu pentru uzul statelor membre și al partenerilor sociali, inclusiv orientări pentru inspecțiile efectuate în cazuri cu o dimensiune transfrontalieră, precum și definiții și concepte comune, pe baza lucrărilor relevante de la nivelul Uniunii și cel național;
- (b) promovează și sprijină asistența reciprocă, sub formă de activități *inter pares* sau de activități de grup, precum și schimburile de personal și programele de detașare între autoritățile naționale;
- (c) promovează schimbul și diseminarea experiențelor și a bunelor practici, inclusiv a exemplelor de cooperare între autoritățile naționale relevante;
- (d) dezvoltă programe de formare sectoriale și transsectoriale, inclusiv pentru autoritățile de inspecție a muncii și materiale de formare specializate, inclusiv prin metode de învățare online;
- (e) promovează campanii de sensibilizare, inclusiv campanii de informare a persoanelor fizice și a angajatorilor, în special a IMM-urilor, în legătură cu drepturile și obligațiile acestora și în legătură cu oportunitățile de care dispun.

Articolul 12

Platforma europeană pentru intensificarea cooperării în materie de combatere a muncii nedecarate

(1) Platforma europeană pentru intensificarea cooperării în materie de combatere a muncii nedecarate („platforma”) instituită în conformitate cu articolul 16 alineatul (2) sprijină activitățile autorităților de combatere a muncii nedecarate prin:

- (a) consolidarea cooperării între autoritățile relevante ale statelor membre și alți actori implicați pentru a combate, în mod mai eficient și mai eficace, munca nedeclarată sub diferitele sale forme, precum și munca declarată în mod fals, asociată acesteia, inclusiv activitatea independentă falsă;
 - (b) îmbunătățirea capacității diferitelor autorități relevante și a diferiților actori din statele membre de a aborda munca nedeclarată în ceea ce privește aspectele transfrontaliere ale acesteia și contribuirea, pe această cale, la condiții de concurență echitabile;
 - (c) sensibilizarea opiniei publice cu privire la chestiunile legate de munca nedeclarată și la necesitatea adoptării urgente a unor măsuri adecvate, precum și încurajarea statelor membre să își intensifice eforturile de combatere a muncii nedeclarate;
 - (d) efectuarea activităților enumerate în anexă.
- (2) Platforma încurajează cooperarea dintre statele membre prin:
- (a) schimbul de bune practici și de informații;
 - (b) dezvoltarea de cunoștințe specifice și de analize, însă cu evitarea suprapunerilor;
 - (c) încurajarea și facilitarea abordărilor inovatoare pentru a asigura desfășurarea în mod eficace și eficient a cooperării și a experiențelor de evaluare la nivel transfrontalier;
 - (d) contribuția la o înțelegere transsectorială a aspectelor legate de munca nedeclarată.
- (3) Platforma este alcătuită din:
- (a) câte un reprezentant de rang înalt numit de fiecare stat membru;
 - (b) un reprezentant al Comisiei;
 - (c) cel mult patru reprezentanți ai organizațiilor interprofesionale ale partenerilor sociali la nivelul Uniunii, desemnați de către organizațiile respective și reprezentând în mod egal sindicatele și organizațiile patronale.
- (4) Pot participa la reuniunile platformei în calitate de observatori și contribuțiile lor sunt luate în considerare în mod adecvat, următoarele părți interesate:
- (a) cel mult 14 reprezentanți ai organizațiilor partenerilor sociali din sectoarele cu o incidență ridicată a muncii nedeclarate, desemnați de către organizațiile respective și care reprezintă în mod egal sindicatele și organizațiile patronale;
 - (b) câte un reprezentant al Eurofound, EU-OSHA și OIM;
 - (c) câte un reprezentant al fiecărui stat terț din Spațiul Economic European.

Pot fi invitați să participe la reuniunile platformei și alți observatori decât cei menționați la primul paragraf, urmând a se ține cont în mod corespunzător de contribuțiile acestora.

Platforma este prezidată de un reprezentant al autorității.

Articolul 13

Medierea între statele membre

(1) Autoritatea poate îndeplini un rol de mediator în litigiile dintre două sau mai multe state membre în ceea ce privește cazuri individuale de aplicare a dreptului Uniunii în domeniile care intră sub incidența prezentului regulament, fără a aduce atingere competențelor Curții de Justiție. O astfel de mediere are ca scop reconcilierea punctelor de vedere divergente ale statelor membre care sunt parte în litigiu și adoptarea unui aviz fără caracter obligatoriu.

(2) În cazul în care un litigiu nu poate fi soluționat prin contact direct și prin dialog între statele membre care sunt parte în litigiu, autoritatea inițiază o procedură de mediere la cererea unuia sau a mai multor state membre în cauză. Autoritatea poate sugera din proprie inițiativă inițierea unei proceduri de mediere. Medierea poate fi realizată numai cu acordul tuturor statelor membre care sunt parte în litigiu.

(3) Prima etapă a medierii se desfășoară între statele membre care sunt parte în litigiu și un mediator, care adoptă de comun acord un aviz fără caracter obligatoriu. În prima etapă a medierii pot participa, cu rol consultativ, experți din partea statelor membre și din partea Comisiei și a autorității.

(4) În cazul în care nu se găsește nicio soluție în prima etapă de mediere, autoritatea lansează o a doua etapă pe lângă Consiliul de mediere, sub rezerva acordului tuturor statelor membre care sunt parte în litigiu.

(5) Consiliul de mediere, compus din experți din state membre, altele decât cele care sunt parte în litigiu, încearcă să reconcilieze punctele de vedere ale statelor membre care sunt parte în litigiu și convine asupra unui aviz fără caracter obligatoriu. În această a doua etapă a medierii pot participa, cu rol consultativ, experți din partea Comisiei și a autorității.

(6) Consiliul de administrație adoptă normele aplicabile procedurii de mediere, inclusiv acordurile de lucru și numirea mediatorilor, termenele aplicabile, implicarea experților din partea statelor membre, a Comisiei și a autorității, precum și posibilitatea ca Consiliul de mediere să se reunească în diferite formate.

(7) Participarea statelor membre care sunt parte în litigiu la ambele etape ale procedurii de mediere este voluntară. În cazul în care un astfel de stat membru hotărăște să nu participe la mediere, acesta informează autoritatea și celelalte state membre care sunt parte în litigiu, în scris sau pe cale electronică, în legătură cu motivele deciziei sale în termenul stabilit în normele de procedură menționate la alineatul (6).

(8) Atunci când prezintă un dosar spre mediere, statele membre se asigură că toate datele cu caracter personal legate de acest dosar sunt anonimizate, astfel încât persoana vizată nu este sau nu mai este identificabilă. Autoritatea nu prelucrează datele cu caracter personal ale persoanelor fizice implicate în dosarul respectiv în niciun moment pe parcursul procedurii de mediere.

(9) Dosarele care fac obiectul unor proceduri judiciare în curs la nivel național sau la nivelul Uniunii nu sunt admisibile pentru a fi mediate de către autoritate. În cazul în care sunt inițiate acțiuni în justiție pe parcursul procedurii de mediere, aceasta este suspendată.

(10) Procedura de mediere nu aduce atingere competenței comisiei administrative, inclusiv deciziilor pe care aceasta le ia. În procedura de mediere se ține seama de toate deciziile relevante ale comisiei administrative.

(11) În cazurile în care litigiul privește, integral sau parțial, aspecte de securitate socială, autoritatea informează comisia administrativă.

Pentru a asigura o bună cooperare, pentru a coordona activitățile de comun acord și pentru a evita orice suprapunere în cazurile de mediere care privesc atât aspecte legate de securitate socială, cât și dreptul muncii, comisia administrativă și autoritatea încheie un acord de cooperare.

La cererea comisiei administrative și de comun acord cu statele membre care sunt parte în litigiu, autoritatea transferă comisiei administrative chestiunile ce țin de securitatea socială, în temeiul articolului 74a alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004. Procedura de mediere poate continua cu privire la chestiunile care nu privesc securitatea socială.

La cererea oricărui stat membru care este parte în litigiu, autoritatea sesizează comisia administrativă cu privire la chestiunea privind coordonarea în materie de securitate socială. Această sesizare poate fi realizată în orice etapă a medierii. Procedura de mediere poate continua cu privire la chestiunile care nu privesc securitatea socială.

(12) În termen de trei luni de la adoptarea avizului fără caracter obligatoriu, statele membre care sunt parte în litigiu prezintă un raport autorității privind măsurile luate pentru a urma avizul sau, atunci când nu au luat măsuri, privind motivele neluării acestora.

(13) Autoritatea prezintă de două ori pe an Comisiei un raport cu privire la rezultatele dosarelor de mediere pe care le-a instrumentat și la dosarele cărora nu li s-a dat curs.

Articolul 14

Cooperarea cu agențiile și organele specializate

Autoritatea vizează, în toate activitățile sale, asigurarea cooperării, evitarea suprapunerilor, promovarea sinergiilor și a complementarității cu alte agenții descentralizate ale Uniunii și organisme specializate, cum ar fi comisia administrativă. În acest scop, autoritatea poate încheia acorduri de cooperare cu agenții relevante ale Uniunii, cum ar fi Cedefop, Eurofound, EU-OSHA, ETF, Europol și Eurojust.

Articolul 15

Interoperabilitatea și schimbul de informații

Autoritatea coordonează, dezvoltă și aplică cadre de interoperabilitate pentru a garanta schimbul de informații atât între statele membre, cât și cu autoritatea. Aceste cadre de interoperabilitate se întemeiază și sunt susținute de Cadrul european de interoperabilitate și de Arhitectura europeană de referință a interoperabilității menționate în Decizia (UE) 2015/2240.

CAPITOLUL III

ORGANIZAREA AUTORITĂȚII

Articolul 16

Structura administrativă și de conducere

(1) Structura administrativă și de conducere a autorității cuprinde:

(a) un consiliu de administrație;

(b) un director executiv;

(c) un grup al părților interesate.

(2) Autoritatea poate înființa grupuri de lucru sau grupuri de experți compuse din reprezentanți ai statelor membre sau ai Comisiei, sau din experți externi, în urma unei proceduri de selecție, sau o combinație a acestora, pentru îndeplinirea sarcinilor sale specifice sau pentru domenii de politică specifice. Aceasta instituie platforma menționată la articolul 12, în calitate de grup de lucru permanent, și Consiliul de mediere menționat la articolul 13.

Regulamentele de procedură ale acestor grupuri de lucru și grupuri de experți sunt stabilite de autoritate, după consultarea Comisiei.

Articolul 17

Componenta consiliului de administrație

(1) Consiliul de administrație este format din:

(a) câte un membru din fiecare stat membru;

(b) doi membri care reprezintă Comisia;

(c) un expert independent numit de Parlamentul European;

(d) patru membri care reprezintă organizațiile interprofesionale ale partenerilor sociali la nivelul Uniunii, sindicatele și organizațiile patronale fiind reprezentate în mod egal.

Numai membrii menționați la literele (a) și (b) de la primul paragraf au drept de vot.

(2) Fiecare membru al consiliului de administrație are un membru supleant. Membrul supleant îl reprezintă pe membrul titular atunci când acesta lipsește.

(3) Membrii menționați la alineatul (1) primul paragraf litera (a) și supleanții acestora sunt numiți de propriul stat membru.

Comisia numește membrii menționați la alineatul (1) primul paragraf litera (b).

Parlamentul European numește expertul menționat la alineatul (1) primul paragraf litera (c).

Organizațiile interprofesionale ale partenerilor sociali la nivelul Uniunii își numesc reprezentanții și Parlamentul European își numește expertul independent după ce se asigură de absența oricărui conflict de interese.

Membrii consiliului de administrație și supleanții acestora sunt numiți în funcție de cunoștințele lor în domeniile menționate la articolul 1, ținând cont de competențele lor manageriale, administrative și bugetare relevante.

Toate părțile reprezentate în consiliul de administrație depun eforturi pentru a limita rata de înlocuire a reprezentanților lor, în scopul de a asigura continuitatea activității consiliului. Toate părțile urmăresc să asigure o reprezentare echilibrată a femeilor și a bărbaților în consiliul de administrație.

(4) Fiecare membru și fiecare supleant semnează o declarație scrisă în momentul preluării funcției în care declară că nu se află într-o situație de conflict de interese. Fiecare membru și fiecare supleant își actualizează declarația atunci când intervine o modificare a circumstanțelor în ceea ce privește conflictele de interese. Autoritatea publică declarațiile de interese și actualizările acestora pe site-ul său web.

- (5) Mandatul membrilor și al supleanților acestora este de patru ani. Mandatul respectiv poate fi reînnoit.
- (6) Reprezentanții țărilor terțe care aplică dreptul Uniunii în domeniile reglementate de prezentul regulament pot participa la reuniunile și deliberările consiliului de administrație în calitate de observatori.
- (7) Un reprezentant al Eurofound, un reprezentant al EU-OSHA, un reprezentant al Cedefop și un reprezentant al Fundației Europene de Formare pot fi invitați să participe în calitate de observatori la reuniunile consiliului de administrație, pentru a spori eficiența agențiilor și sinergiile dintre acestea.

Articolul 18

Funcțiile consiliului de administrație

- (1) În special, consiliul de administrație:
- (a) oferă orientările strategice și supraveghează activitățile autorității;
 - (b) adoptă, cu o majoritate de două treimi a membrilor cu drept de vot, bugetul anual al autorității și exercită alte funcții în ceea ce privește bugetul autorității în conformitate cu capitolul IV;
 - (c) evaluează și adoptă raportul anual de activitate consolidat privind activitățile autorității, inclusiv o imagine de ansamblu a îndeplinirii sarcinilor sale și îl transmite până la data de 1 iulie a fiecărui an Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi și face public raportul anual de activitate consolidat;
 - (d) adoptă normele financiare aplicabile autorității în conformitate cu articolul 29;
 - (e) adoptă o strategie antifraudă, proporțională cu riscurile de fraudă, ținând seama de costurile și de beneficiile măsurilor care urmează să fie puse în aplicare;
 - (f) adoptă norme de prevenire și gestionare a conflictelor de interese în ceea ce privește propriii membri și experții independenți, precum și membrii Grupului părților interesate, ai grupurilor de lucru și ai grupurilor de experți ai autorității, menționați la articolul 16 alineatul (2), precum și în ceea ce privește experții naționali detașați și alte categorii de personal care nu sunt angajați ai autorității menționați la articolul 33, și publică anual pe site-ul său web declarațiile de interese ale membrilor consiliului de administrație;
 - (g) adoptă și actualizează periodic, pe baza unei analize a necesităților, planurile de comunicare și difuzare menționate la articolul 36 alineatul (3);
 - (h) adoptă propriul regulament de procedură;
 - (i) adoptă normele aplicabile procedurii de mediere în temeiul articolului 13;
 - (j) înființează grupuri de lucru și grupuri de experți în temeiul articolului 16 alineatul (2) și adoptă regulamentele de procedură ale acestora;
 - (k) exercită, în conformitate cu alineatul (2), în ceea ce privește personalul autorității, competențele de autoritate împuternicită să facă numiri, conferite prin Statutul funcționarilor, și competențele de autoritate abilitată să încheie contracte de muncă, conferite prin Regimul aplicabil celorlalți agenți (denumite în continuare „competențele autorității împuternicite să facă numiri”);

- (l) adoptă norme de punere în aplicare pentru a asigura aplicarea Statutului funcționarilor și a Regimului aplicabil celorlalți agenți în conformitate cu articolul 110 din Statutul funcționarilor;
 - (m) instituie, după caz, o capacitate de audit intern;
 - (n) numește directorul executiv și, după caz, îi prelungește mandatul sau îl demite din funcție în conformitate cu articolul 31;
 - (o) numește un contabil, căruia i se aplică Statutul funcționarilor și Regimul aplicabil celorlalți agenți, care este complet independent în îndeplinirea îndatoririlor sale;
 - (p) stabilește procedura de selecție a membrilor și a membrilor supleanți ai Grupului părților interesate instituit în conformitate cu articolul 23 și numește respectivii membri și membri supleanți;
 - (q) se asigură că se dă curs în mod adecvat concluziilor și recomandărilor care decurg din rapoartele de audit și din evaluările interne sau externe, precum și din investigațiile efectuate de OLAF;
 - (r) ia toate deciziile privind instituirea comisiilor interne sau a altor organisme ale autorității și, dacă este necesar, privind modificarea acestora, luând în considerare nevoile activității autorității și având în vedere buna gestiune financiară;
 - (s) aprobă proiectul de document unic de programare al autorității menționat la articolul 24, înainte de transmiterea acestuia către Comisie spre avizare;
 - (t) adoptă, după primirea avizului Comisiei, documentul unic de programare al autorității cu o majoritate de două treimi a membrilor cu drept de vot ai consiliului de administrație și în conformitate cu articolul 24.
- (2) În conformitate cu articolul 110 din Statutul funcționarilor, consiliul de administrație adoptă o decizie în temeiul articolului 2 alineatul (1) din Statutul funcționarilor și al articolului 6 din Regimul aplicabil celorlalți agenți, delegând către directorul executiv competențele relevante ale autorității împuternicite să facă numiri și stabilind condițiile în care poate fi suspendată delegarea competențelor respective. Directorul executiv este autorizat să subdelege aceste competențe.
- (3) În cazul în care anumite circumstanțe excepționale impun acest lucru, consiliul de administrație poate, prin intermediul unei decizii, să suspende temporar delegarea către directorul executiv a competențelor autorității împuternicite să facă numiri și a competențelor subdelegate de către directorul executiv și să le exercite el însuși sau să le delege unuia dintre membrii săi sau unui membru al personalului, altul decât directorul executiv.

Articolul 19

Președintele consiliului de administrație

- (1) Consiliul de administrație alege un președinte și un vicepreședinte din rândul membrilor cu drept de vot și depune eforturi pentru realizarea echilibrului de gen. Președintele și vicepreședintele sunt aleși cu o majoritate de două treimi din membrii consiliului de administrație cu drept de vot.

În cazul în care un prim vot nu conduce la obținerea majorității de două treimi, se organizează un al doilea vot prin care președintele și vicepreședinții sunt aleși cu o majoritate simplă a membrilor cu drept de vot ai consiliului de administrație.

Vicepreședintele îl înlocuiește automat pe președinte dacă acesta nu își poate îndeplini îndatoririle.

(2) Durata mandatelor președintelui și vicepreședintelui este de trei ani. Mandatul acestora poate fi reînnoit o singură dată. Cu toate acestea, dacă, în orice moment din cursul mandatului, calitatea acestora de membri ai consiliului de administrație încetează, mandatul lor expiră automat la aceeași dată.

Articolul 20

Reuniunile consiliului de administrație

- (1) Președintele convoacă reuniunile consiliului de administrație.
- (2) Președintele organizează deliberările în conformitate cu punctele de pe ordinea de zi. Membrii menționați la articolul 17 alineatul (1) primul paragraf literele (c) și (d) nu participă la deliberările cu privire la punctele legate de informații sensibile despre cazuri individuale, în conformitate cu regulamentul de procedură al consiliului de administrație.
- (3) Directorul executiv al autorității participă la deliberări, fără drept de vot.
- (4) Consiliul de administrație se reunește în ședință ordinară cel puțin de două ori pe an. În plus, acesta se reunește la inițiativa președintelui său, la solicitarea Comisiei sau la solicitarea a cel puțin o treime din membrii săi.
- (5) Consiliul de administrație convoacă reuniuni cu Grupul părților interesate cel puțin o dată pe an.
- (6) Orice persoană sau organizație a cărei opinie poate fi de interes poate fi invitată de consiliul de administrație să participe la reuniunile acestuia în calitate de observator, inclusiv membrii Grupului părților interesate.
- (7) Sub rezerva propriului regulament de procedură, membrii consiliului de administrație și supleanții lor pot să fie asistați în cursul reuniunilor de consilieri sau de experți.
- (8) Autoritatea asigură secretariatul consiliului de administrație.

Articolul 21

Regulile de vot ale consiliului de administrație

- (1) Fără a aduce atingere articolului 18 alineatul (1) literele (b) și (t), articolului 19 alineatul (1) și articolului 31 alineatul (8), consiliul de administrație adoptă deciziile cu o majoritate a membrilor cu drept de vot.
- (2) Fiecare membru cu drept de vot dispune de un vot. În absența unui membru cu drept de vot, supleantul său poate exercita dreptul de vot al acestuia.
- (3) Directorul executiv al autorității participă la deliberări, fără drept de vot.
- (4) Regulamentul de procedură al consiliului de administrație stabilește în mod detaliat modalitățile de vot, în special condițiile în care un membru poate acționa în numele altui membru, precum și circumstanțele în care pentru vot trebuie utilizate proceduri scrise.

Articolul 22

Responsabilitățile directorului executiv

- (1) Directorul executiv este responsabil pentru gestionarea autorității și urmărește asigurarea unui echilibru de gen în cadrul autorității. Directorul executiv răspunde în fața consiliului de administrație.
- (2) Directorul executiv prezintă Parlamentului European un raport privind modul în care și-a îndeplinit atribuțiile, atunci când este invitat să facă acest lucru. Consiliul îl poate invita pe directorul executiv să prezinte un raport cu privire la îndeplinirea atribuțiilor sale.

- (3) Directorul executiv este reprezentantul legal al autorității.
- (4) Directorul executiv răspunde de punerea în aplicare a sarcinilor atribuite autorității în temeiul prezentului regulament, în special:
- (a) administrarea curentă a autorității;
 - (b) punerea în aplicare a deciziilor adoptate de consiliul de administrație;
 - (c) elaborarea unui proiect de document unic de programare și prezentarea acestuia către consiliul de administrație spre aprobare;
 - (d) punerea în aplicare a documentului unic de programare și raportarea către consiliul de administrație cu privire la punerea sa în aplicare;
 - (e) pregătirea proiectului de raport anual consolidat privind activitățile autorității și prezentarea acestuia către consiliul de administrație spre evaluare și adoptare;
 - (f) elaborarea unui plan de acțiune în urma concluziilor rapoartelor și evaluărilor de audit interne sau externe, precum și a investigațiilor desfășurate de OLAF și prezentarea de rapoarte semestriale Comisiei și rapoarte periodice consiliului de administrație în legătură cu progresele înregistrate;
 - (g) protejarea intereselor financiare ale Uniunii prin aplicarea de măsuri preventive de combatere a fraudei, a corupției și a oricăror alte activități ilegale, prin realizarea de controale eficace, fără a aduce atingere competenței de investigare a OLAF, și, dacă se constată nereguli, prin recuperarea sumelor plătite necuvenit și, după caz, prin sancțiuni eficace, proporționale și cu efect de descurajare, de natură administrativă, inclusiv de natură financiară;
 - (h) pregătirea unei strategii antifraudă pentru autoritate și prezentarea acesteia către consiliul de administrație spre adoptare;
 - (i) elaborarea proiectului de norme financiare aplicabile autorității și prezentarea acestuia către consiliul de administrație;
 - (j) întocmirea proiectului de situație a estimărilor de venituri și cheltuieli ale autorității, ca parte a documentului unic de programare al autorității și execuția bugetului acesteia;
 - (k) adoptarea, în conformitate cu decizia menționată la articolul 18 alineatul (2), a deciziilor cu privire la gestionarea resurselor umane;
 - (l) adoptarea deciziilor privind structurile interne ale autorității, inclusiv, dacă este necesar, funcțiile adjuncților care pot asigura gestionarea curentă a autorității, și, dacă este cazul, modificarea acestora, ținând seama de nevoile legate de activitățile autorității și buna gestiune bugetară;
 - (m) după caz, cooperarea cu agențiile Uniunii și încheierea de acorduri de cooperare cu acestea;
 - (n) punerea în aplicare a măsurilor stabilite de consiliul de administrație pentru punerea în aplicare a Regulamentului (UE) 2018/1725 de către autoritate;
 - (o) informarea consiliului de administrație cu privire la contribuțiile prezentate de Grupul părților interesate.

(5) Directorul executiv decide dacă este necesară afectarea unuia sau a mai multor membri ai personalului într-unul sau mai multe state membre și dacă este necesară înființarea unui birou de legătură în Bruxelles pentru a sprijini cooperarea autorității cu instituțiile și organele relevante ale Uniunii. Înainte de a decide să înființeze un birou local sau un birou de legătură, directorul executiv obține acordul prealabil al Comisiei, al consiliului de administrație și al statului membru unde își va avea sediul biroul. Decizia respectivă precizează domeniul de aplicare al activităților care urmează să fie efectuate la biroul respectiv, astfel încât să se evite costurile inutile și suprapunerea funcțiilor administrative ale autorității. Poate fi solicitată încheierea unui acord privind sediul cu statul membru unde își va avea sediul biroul local sau biroul de legătură.

Articolul 23

Grupul părților interesate

(1) Pentru a facilita consultările cu părțile interesate relevante și a beneficia de expertiza lor în domeniile care intră sub incidența prezentului regulament, se instituie un Grup al părților interesate. Grupul părților interesate funcționează pe lângă autoritate și are funcții consultative.

(2) Grupul părților interesate primește informații prelabile și poate, la cererea autorității sau din proprie inițiativă, să prezinte autorității avize privind:

(a) aspecte legate de aplicarea și asigurarea respectării dreptului Uniunii în domeniile reglementate de prezentul regulament, inclusiv analizele mobilității forței de muncă transfrontaliere și evaluarea riscurilor, astfel cum se menționează la articolul 10;

(b) proiectul de raport anual consolidat de activitate privind acțiunile autorității menționat la articolul 18;

(c) proiectul provizoriu de document unic de programare menționat la articolul 24;

(3) Grupul părților interesate este prezidat de directorul executiv și se întrunește cel puțin de două ori pe an la inițiativa directorului executiv sau la solicitarea Comisiei.

(4) Grupul părților interesate este format din doi reprezentanți ai Comisiei și zece reprezentanți ai partenerilor sociali la nivelul Uniunii, sindicatele și organizațiile patronale fiind reprezentate în mod egal, inclusiv ai unor parteneri sociali sectoriali recunoscuți la nivelul Uniunii reprezentând sectoare vizate în special de probleme legate de mobilitatea forței de muncă.

(5) Membrii și membrii supleanți ai Grupului părților interesate sunt desemnați de organizațiile lor și numiți de consiliul de administrație. Membrii supleanți sunt numiți de consiliul de administrație conform aceluiași condiții ca în cazul membrilor și aceștia înlocuiesc în mod automat membrii absenți. În măsura posibilului, se respectă un echilibru de gen adecvat, precum și o reprezentare adecvată a IMM-urilor.

(6) Autoritatea asigură secretariatul Grupului părților interesate. Grupul părților interesate își adoptă propriul regulament de procedură cu o majoritate de două treimi a membrilor săi cu drept de vot. Regulamentul de procedură este supus aprobării consiliului de administrație.

(7) Grupul părților interesate poate invita experți sau reprezentanți ai organizațiilor internaționale relevante la reuniunile sale.

(8) Autoritatea publică avizele, opiniile și recomandările Grupului părților interesate, precum și rezultatele consultărilor, cu excepția cazului în care există cerințe de confidențialitate.

CAPITOLUL IV

STABILIREA ȘI STRUCTURA BUGETULUI AUTORITĂȚII

SECȚIUNEA 1

Documentul unic de programare al autorității

Articolul 24

Programarea anuală și multianuală

(1) În fiecare an, directorul executiv elaborează un proiect de document unic de programare care conține, în special, programarea anuală și multianuală în conformitate cu Regulamentul delegat (UE) nr. 1271/2013 al Comisiei ⁽²⁸⁾, care ține cont de orientările stabilite de Comisie și de orice opinii ale Grupului părților interesate.

(2) Până la data de 30 noiembrie a fiecărui an, consiliul de administrație adoptă proiectul de document unic de programare menționat la alineatul (1). Acesta îl transmite Parlamentului European, Consiliului și Comisiei cel târziu până la data de 31 ianuarie a anului următor, împreună cu orice altă versiune ulterioară actualizată a documentului respectiv.

Documentul unic de programare devine definitiv după adoptarea finală a bugetului general al Uniunii și, dacă este necesar, se ajustează în mod corespunzător.

(3) Programul anual de lucru stabilește obiective detaliate și rezultate preconizate, inclusiv indicatori de performanță. Acesta conține, de asemenea, o descriere a acțiunii care urmează să fie finanțată și o indicație referitoare la resursele financiare și umane alocate fiecărei acțiuni. Programul de lucru anual concordă cu programul de lucru multianual menționat la alineatul (4). Acesta indică în mod clar sarcinile care au fost adăugate, modificate sau eliminate față de exercițiul financiar precedent. Consiliul de administrație modifică programul de lucru anual adoptat atunci când autorității îi este încredințată o nouă sarcină care intră sub incidența prezentului regulament.

Orice modificare substanțială a programului de lucru anual se adoptă prin aceeași procedură ca cea utilizată în cazul programului de lucru anual inițial. Consiliul de administrație poate să-i delege directorului executiv competența de a aduce modificări nesubstanțiale programului de lucru anual.

(4) Programul de lucru multianual stabilește programarea strategică globală, inclusiv obiectivele, rezultatele preconizate și indicatorii de performanță. Aceasta indică de asemenea, pentru fiecare activitate, resursele financiare și umane orientative considerate necesare pentru atingerea obiectivelor stabilite.

Programarea strategică se actualizează după caz, în special pentru a aborda rezultatul evaluării menționate la articolul 40.

Articolul 25

Stabilirea bugetului

(1) În fiecare an, directorul executiv elaborează un proiect provizoriu de estimare a veniturilor și cheltuielilor autorității pentru exercițiul financiar următor, care conține schema de personal, și îl transmite consiliului de administrație.

(2) Proiectul provizoriu de estimare se bazează pe obiectivele și rezultatele preconizate indicate în documentul de programare anuală menționat la articolul 24 alineatul (3) și ține cont de resursele financiare necesare pentru atingerea acestor obiective și rezultate preconizate, în conformitate cu principiul de întocmire a bugetului în funcție de performanțe.

⁽²⁸⁾ Regulamentul delegat (UE) nr. 1271/2013 al Comisiei din 30 septembrie 2013 privind regulamentul financiar cadru pentru organismele menționate la articolul 208 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 328, 7.12.2013, p. 42).

- (3) Pe baza proiectului provizoriu de estimare, consiliul de administrație adoptă un proiect de estimare a veniturilor autorității pentru exercițiul financiar următor și îl transmite Comisiei până la data de 31 ianuarie a fiecărui an.
- (4) Comisia transmite proiectul de estimare autorității bugetare, împreună cu proiectul de buget general al Uniunii. Proiectul de estimare este, de asemenea, pus la dispoziția autorității.
- (5) Pe baza proiectului de estimare, Comisia înscrie în proiectul de buget general al Uniunii estimările pe care le consideră necesare pentru schema de personal și valoarea contribuției care urmează să fie suportată de la bugetul general, pe care le prezintă autorității bugetare în conformitate cu articolele 313 și 314 din TFUE.
- (6) Autoritatea bugetară autorizează creditele pentru contribuția de la bugetul general al Uniunii destinată autorității.
- (7) Autoritatea bugetară adoptă schema de personal a autorității.
- (8) Consiliul de administrație adoptă bugetul autorității. Acesta devine definitiv după adoptarea definitivă a bugetului general al Uniunii și, dacă este necesar, este ajustat în consecință.
- (9) Pentru orice proiect imobiliar care poate avea un impact semnificativ asupra bugetului autorității, se aplică Regulamentul delegat (UE) nr. 1271/2013.

SECȚIUNEA 2

Prezentarea, execuția și controlul bugetului autorității

Articolul 26

Structura bugetului

- (1) Se elaborează și se înscriu în bugetul autorității estimări ale tuturor veniturilor și cheltuielilor autorității pentru fiecare exercițiu financiar, care corespunde anului calendaristic.
- (2) Bugetul autorității trebuie să fie echilibrat în ceea ce privește veniturile și cheltuielile.
- (3) Fără a aduce atingere altor resurse, veniturile autorității cuprind:
- (a) o contribuție din partea Uniunii, înscrisă în bugetul general al Uniunii;
 - (b) orice contribuție financiară voluntară din partea statelor membre;
 - (c) orice contribuție din partea țărilor terțe care participă la activitatea autorității, în temeiul articolului 42;
 - (d) posibile finanțări din partea Uniunii sub forma unor acorduri de delegare sau de granturi ad-hoc, în conformitate cu normele financiare ale autorității prevăzute la articolul 29 și cu dispozițiile instrumentelor relevante care sprijină politicile Uniunii;
 - (e) taxe provenite din publicații sau orice altă prestație asigurată de autoritate.

(4) Cheltuielile autorității includ cheltuielile cu personalul, cheltuielile administrative și de infrastructură, precum și cheltuielile de funcționare.

Articolul 27

Execuția bugetului

(1) Directorul executiv execută bugetul autorității.

(2) În fiecare an, directorul executiv transmite autorității bugetare toate informațiile relevante pentru constatările procedurilor de evaluare.

Articolul 28

Prezentarea conturilor și descărcarea de gestiune

(1) Până la data de 1 martie a exercițiului financiar următor (anul N + 1), contabilul autorității trimite conturile provizorii pentru exercițiul financiar N către contabilul Comisiei și către Curtea de Conturi.

(2) Până la data de 1 martie a anului N + 1, contabilul autorității comunică, de asemenea, informațiile contabile necesare în scopuri de consolidare către contabilul Comisiei, în modul și formatul solicitat de aceasta din urmă.

(3) Până la data de 31 martie a anului N + 1, autoritatea trimite raportul privind gestiunea bugetară și financiară pentru exercițiul N Parlamentului European, Consiliului și Curții de Conturi.

(4) După primirea observațiilor Curții de Conturi privind conturile provizorii ale autorității pentru anul N, contabilul Autorității întocmește conturile finale ale autorității pe răspunderea sa. Directorul executiv le prezintă consiliului de administrație în vederea obținerii unui aviz.

(5) Consiliul de administrație formulează un aviz privind conturile finale ale autorității pentru anul N.

(6) Până la data de 1 iulie a anului N + 1, contabilul autorității transmite conturile finale pentru anul N Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi, împreună cu avizul consiliului de administrație.

(7) Până la data de 15 noiembrie a anului N + 1 se publică, în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, un link către site-ul web conținând conturile finale ale autorității.

(8) Până la data de 30 septembrie a anului N + 1, directorul executiv trimite Curții de Conturi un răspuns la observațiile cuprinse în raportul anual al acesteia. Directorul executiv trimite de asemenea răspunsul respectiv consiliului de administrație și Comisiei.

(9) Directorul executiv prezintă Parlamentului European, la solicitarea acestuia din urmă, toate informațiile necesare pentru a facilita aplicarea procedurii de descărcare de gestiune pentru anul N, în conformitate cu articolul 261 alineatul (3) din Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1046 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁹⁾.

(10) La recomandarea Consiliului, care hotărăște cu majoritate calificată, Parlamentul European acordă directorului executiv, înaintea datei de 15 mai a anului N + 2, descărcarea de gestiune în ceea ce privește execuția bugetului pentru anul N.

⁽²⁹⁾ Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1046 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iulie 2018 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii, de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1296/2013, (UE) nr. 1301/2013, (UE) nr. 1303/2013, (UE) nr. 1304/2013, (UE) nr. 1309/2013, (UE) nr. 1316/2013, (UE) nr. 223/2014, (UE) nr. 283/2014 și a Deciziei nr. 541/2014/UE și de abrogare a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 (JO L 193, 30.7.2018, p. 1).

*Articolul 29***Normele financiare**

Normele financiare aplicabile autorității se adoptă de către consiliul de administrație, după consultarea Comisiei. Acestea nu derogă de la Regulamentul delegat (UE) nr. 1271/2013, cu excepția cazului în care o astfel de derogare este în mod specific necesară pentru funcționarea autorității, iar Comisia și-a dat în prealabil acordul.

CAPITOLUL V

PERSONAL*Articolul 30***Dispoziții generale**

Personalului autorității i se aplică Statutul funcționarilor și Regimul aplicabil celorlalți agenți, precum și normele adoptate de comun acord de instituțiile Uniunii pentru punerea în aplicare a Statutului funcționarilor și a Regimului aplicabil celorlalți agenți.

*Articolul 31***Directorul executiv**

(1) Directorul executiv este angajat ca agent temporar al autorității în conformitate cu articolul 2 litera (a) din Regimul aplicabil celorlalți agenți.

(2) Directorul executiv este numit de consiliul de administrație pe baza unei liste de candidați propuși de Comisie, în urma unei proceduri de selecție deschise și transparente. Candidatul selectat este invitat să facă o declarație în fața Parlamentului European și să răspundă întrebărilor adresate de deputații Parlamentului European. Schimbul de opinii nu întârzie în mod nejustificat numirea directorului executiv.

(3) În scopul încheierii contractului cu directorul executiv, autoritatea este reprezentată de președintele consiliului de administrație.

(4) Durata mandatului directorului executiv este de cinci ani. Înainte de sfârșitul acestei perioade, Comisia efectuează o evaluare care ia în considerare evaluarea performanțelor directorului executiv, precum și sarcinile și provocările viitoare ale autorității.

(5) Consiliul de administrație, luând în considerare evaluarea menționată la alineatul (4), poate prelungi o singură dată mandatul directorului executiv pentru o perioadă de cel mult cinci ani.

(6) În cazul în care mandatul unui director executiv a fost prelungit în temeiul alineatului (5), acesta nu mai poate participa la o altă procedură de selecție pentru același post după încheierea perioadei cumulative.

(7) Directorul executiv poate fi demis din funcție doar printr-o decizie a consiliului de administrație. În decizia sa, consiliul de administrație ține seama de evaluarea performanțelor directorului executiv, realizată de către Comisie, astfel cum se menționează la alineatul (4).

(8) Consiliul de administrație adoptă deciziile privind numirea, prelungirea mandatului sau demiterea din funcție a directorului executiv cu o majoritate de două treimi a membrilor săi cu drept de vot.

*Articolul 32***Ofițerii naționali de legătură**

(1) Fiecare stat membru desemnează un ofițer național de legătură în calitate de expert național detașat pe lângă autoritate și să lucreze la sediul acesteia, în temeiul articolului 33.

(2) Ofițerii naționali de legătură contribuie la executarea sarcinilor autorității, inclusiv prin facilitarea cooperării și a schimbului de informații prevăzute la articolul 7 și prin sprijinirea și coordonarea inspecțiilor prevăzute la articolul 8. De asemenea, aceștia îndeplinesc funcția de punct de contact național pentru întrebările din partea statelor lor membre și cele referitoare la statele lor membre, fie răspunzând acestor întrebări în mod direct, fie menținând contactul cu administrațiile lor naționale.

(3) Ofițerii naționali de legătură au dreptul de a solicita și de a primi toate informațiile relevante din partea statelor membre ale acestora, astfel cum se prevede în prezentul regulament, respectând pe deplin dreptul intern sau practicile statelor lor membre, în special în ceea ce privește protecția datelor și normele privind confidențialitatea.

*Articolul 33***Experții naționali detașați și alte categorii de personal**

(1) Pe lângă ofițerii naționali de legătură, autoritatea poate recurge, în oricare dintre domeniile sale de activitate, la alți experți naționali detașați sau la alte categorii de personal care nu sunt angajați ai autorității.

(2) Consiliul de administrație adoptă decizii de stabilire a normelor privind detașarea experților naționali, inclusiv a ofițerilor naționali de legătură.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII GENERALE ȘI FINALE*Articolul 34***Privilegii și imunități**

Autorității și personalului acesteia li se aplică Protocolul nr. 7 privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene.

*Articolul 35***Regimul lingvistic**

(1) Autorității i se aplică dispozițiile Regulamentului nr. 1 al Consiliului ⁽³⁰⁾.

(2) Serviciile de traducere necesare pentru funcționarea autorității sunt asigurate de Centrul de traduceri.

*Articolul 36***Transparență, protecția datelor cu caracter personal și comunicare**

(1) În cazul documentelor deținute de autoritate se aplică Regulamentul (CE) nr. 1049/2001. În termen de șase luni de la prima sa reuniune, consiliul de administrație adoptă normele detaliate de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1049/2001.

(2) Consiliul de administrație stabilește măsuri pentru îndeplinirea obligațiilor prevăzute de Regulamentul (UE) 2018/1725, în special cele referitoare la numirea unui responsabil cu protecția datelor în cadrul autorității și cele privind legalitatea prelucrării datelor, securitatea activităților de prelucrare, furnizarea de informații și drepturile persoanelor vizate.

⁽³⁰⁾ Regulamentul nr. 1 din 15 aprilie 1958 de stabilire a regimului lingvistic al Comunității Economice Europene (JO 17, 6.10.1958, p. 385).

(3) Autoritatea poate desfășura activități de comunicare din proprie inițiativă în limitele sferei sale de competență. Alocarea de resurse pentru activități de comunicare nu se face în detrimentul îndeplinirii cu eficacitate a sarcinilor menționate la articolul 4. Activitățile de comunicare se desfășoară în conformitate cu planurile pertinente de comunicare și de difuzare a informațiilor adoptate de consiliul de administrație.

Articolul 37

Combaterea fraudei

(1) Pentru a facilita combaterea fraudei, a corupției și a altor activități ilegale în conformitate cu Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013, în termen de șase luni de la data la care autoritatea devine operațională, aceasta aderă la Acordul interinstituțional din 25 mai 1999 între Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Comunităților Europene privind investigațiile interne desfășurate de OLAF și adoptă dispozițiile corespunzătoare care se aplică tuturor angajaților autorității, utilizând modelul prevăzut în anexa la acordul respectiv.

(2) Curtea de Conturi are competența de a audita, pe bază de documente și prin controale la fața locului, toți beneficiarii de granturi, contractanții și subcontractanții care au primit fonduri din partea Uniunii acordate de autoritate.

(3) OLAF poate desfășura investigații, inclusiv controale și inspecții la fața locului, pentru a stabili dacă s-a comis o fraudă, un act de corupție sau orice altă activitate ilegală care afectează interesele financiare ale Uniunii în legătură cu un grant sau cu un contract finanțat de autoritate, în conformitate cu dispozițiile și cu procedurile prevăzute în Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 și în Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului ⁽³¹⁾.

(4) Fără a aduce atingere alineatelor (1), (2) și (3), acordurile de cooperare cu țări terțe și organizații internaționale, contractele, acordurile de grant și deciziile de grant ale autorității conțin dispoziții care împuternicesc în mod expres Curtea de Conturi Europeană și OLAF să efectueze astfel de audituri și investigații conform competențelor care le revin.

Articolul 38

Normele de securitate privind protejarea informațiilor clasificate și a informațiilor sensibile neclasificate

Autoritatea adoptă norme de securitate proprii echivalente cu normele de securitate ale Comisiei pentru protecția informațiilor clasificate ale Uniunii Europene („EUCI”) și a informațiilor neclasificate sensibile, în conformitate cu Deciziile (UE, Euratom) 2015/443 ⁽³²⁾ și (UE, Euratom) 2015/444 ⁽³³⁾ ale Comisiei. Normele de securitate ale autorității cuprind, printre altele, prevederi privind schimbul, prelucrarea și stocarea informațiilor respective.

Articolul 39

Răspundere

(1) Răspunderea contractuală a autorității este reglementată de legea aplicabilă contractului în cauză.

(2) Curtea de Justiție este competentă să se pronunțe în temeiul oricărei clauze compromisorii prevăzute într-un contract încheiat de autoritate.

(3) În cazul răspunderii extracontractuale, în conformitate cu principiile generale comune din dreptul statelor membre, autoritatea acordă despăgubiri pentru orice prejudiciu cauzat de serviciile sale sau de personalul său în îndeplinirea îndatoririlor lor.

(4) Curtea de Justiție este competentă în litigiile legate de acordarea de despăgubiri pentru prejudicii, astfel cum se menționează la alineatul (3).

⁽³¹⁾ Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului din 11 noiembrie 1996 privind controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri (JO L 292, 15.11.1996, p. 2).

⁽³²⁾ Decizia (UE, Euratom) 2015/443 a Comisiei din 13 martie 2015 privind securitatea în cadrul Comisiei (JO L 72, 17.3.2015, p. 41).

⁽³³⁾ Decizia (UE, Euratom) 2015/444 a Comisiei din 13 martie 2015 privind normele de securitate pentru protecția informațiilor UE clasificate (JO L 72, 17.3.2015, p. 53).

(5) Răspunderea individuală față de autoritate a membrilor personalului acesteia este reglementată de dispozițiile aplicabile stabilite în Statutul funcționarilor și în Regimul aplicabil celorlalți agenți.

Articolul 40

Evaluare și revizuire

(1) Până la 1 august 2024 și ulterior din cinci în cinci ani, Comisia evaluează performanța autorității în raport cu obiectivele, mandatul și atribuțiile sale. Evaluarea analizează, în special, experiența dobândită prin procedura de mediere în temeiul articolului 13. Aceasta analizează, de asemenea, eventuala necesitate de a modifica mandatul și sfera de competență a autorității, inclusiv extinderea sferei de competență pentru a acoperi nevoile specifice ale unor sectoare, precum și implicațiile financiare ale oricărei astfel de modificări, ținând seama, de asemenea, de activitatea desfășurată de agențiile Uniunii în domeniile respective. Evaluarea urmărește, de asemenea, găsirea de noi sinergii și posibilități de simplificare cu agențiile din domeniul ocupării forței de muncă și al politicii sociale. Pe baza acestei evaluări, Comisia poate prezenta, după caz, propuneri legislative de revizuire a domeniului de aplicare al prezentului regulament.

(2) Atunci când consideră că funcționarea în continuare a autorității nu se mai justifică în raport cu obiectivele, mandatul și sarcinile sale, Comisia poate propune prin urmare modificarea sau abrogarea prezentului regulament.

(3) Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și consiliului de administrație un raport privind constatările evaluării. Constatările evaluării sunt făcute publice.

Articolul 41

Investigații administrative

Activitățile autorității sunt supuse investigațiilor efectuate de Ombudsmanul European în conformitate cu articolul 228 din TFUE.

Articolul 42

Cooperarea cu țări terțe și organizații internaționale

(1) În măsura în care este necesar pentru a atinge obiectivele stabilite în prezentul regulament și fără a aduce atingere competențelor statelor membre și ale instituțiilor Uniunii, autoritatea poate coopera cu autoritățile competente din țări terțe și cu organizații internaționale.

În acest scop, sub rezerva autorizării consiliului de administrație și după aprobarea de către Comisie, autoritatea poate să încheie acorduri operaționale cu autoritățile competente ale țărilor terțe și cu organizații internaționale. Aceste acorduri operaționale nu creează obligații legale pentru Uniune sau statele membre.

(2) Autoritatea este deschisă participării țărilor terțe care au încheiat acorduri cu Uniunea în acest sens.

În conformitate cu dispozițiile relevante ale acordurilor menționate la primul paragraf, se elaborează acorduri care specifică, în special, caracterul, amplitudinea și modalitatea în care țările terțe în cauză urmează să participe la activitatea autorității, inclusiv dispoziții privind participarea la inițiativele întreprinse de autoritate, contribuțiile financiare și personalul. În ceea ce privește chestiunile legate de personal, aceste acorduri respectă, în orice caz, Statutul funcționarilor și Regimul aplicabil celorlalți agenți.

(3) Comisia se asigură că autoritatea își desfășoară activitatea în limitele mandatului său și ale cadrului instituțional existent prin încheierea unui acord operațional adecvat cu directorul executiv al autorității.

*Articolul 43***Acordul privind sediul și condițiile de funcționare**

(1) Dispozițiile necesare referitoare la găzduirea autorității în statul membru gazdă, împreună cu normele specifice aplicabile în statul membru gazdă directorului executiv, membrilor consiliului de administrație, personalului și membrilor familiilor acestora, sunt prevăzute într-un acord privind sediul între autoritate și statul membru în care se află sediul, care urmează să fie încheiat după obținerea aprobării consiliului de administrație și cel târziu la 1 august 2021.

(2) Statul membru gazdă al autorității oferă condiții optime pentru a asigura funcționarea armonioasă și eficientă a autorității, inclusiv școlarizare multilingvă cu orientare europeană și legături de transport adecvate.

*Articolul 44***Începerea activităților autorității**

(1) Autoritatea devine operațională având capacitatea de a-și executa propriul buget până la 1 august 2021.

(2) Comisia este responsabilă cu instituirea și funcționarea inițială a autorității până când autoritatea devine operațională. În acest scop:

- (a) până la intrarea în funcție a directorului executiv în urma numirii sale de către consiliul de administrație în conformitate cu articolul 31, Comisia poate să desemneze un funcționar al Comisiei pentru a exercita, în calitate de director executiv interimar, îndatoririle care îi revin directorului executiv;
- (b) prin derogare de la articolul 18 alineatul (1) litera (k) și până la adoptarea unei decizii astfel cum este menționată la articolul 18 alineatul (2), directorul executiv interimar exercită competențele autorității împuternicite să facă numiri;
- (c) Comisia poate oferi asistență autorității, în special prin detașarea unor funcționari ai Comisiei care să desfășoare activitățile autorității sub responsabilitatea directorului executiv interimar sau a directorului executiv;
- (d) directorul executiv interimar poate autoriza toate plățile acoperite de credite înscrise în bugetul autorității după aprobarea de către consiliul de administrație și poate încheia contracte, inclusiv contracte de angajare de personal, după adoptarea schemei de personal a autorității.

*Articolul 45***Modificări ale Regulamentului (CE) nr. 883/2004**

Regulamentul (CE) nr. 883/2004 se modifică după cum urmează:

1. la articolul 1 se introduce următoarea literă:

„(na) prin «Autoritate Europeană a Muncii» se înțelege organul instituit prin Regulamentul (UE) 2019/1149 al Parlamentului European și al Consiliului (*) și menționat la articolul 74a;

(*) Regulamentul (UE) 2019/1149 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 de instituire a unei Autorități Europene a Muncii, de modificare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004, a Regulamentului (UE) nr. 492/2011 și a Regulamentului (UE) 2016/589 și de abrogare a Deciziei (UE) 2016/344 (JO L 186, 11.7.2019, p. 21).”;

2. se introduce următorul articol:

„Articolul 74a

Autoritatea Europeană a Muncii

(1) Fără a aduce atingere atribuțiilor și activităților comisiei administrative, Autoritatea Europeană a Muncii sprijină aplicarea prezentului regulament în conformitate cu sarcinile sale prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/1149. Comisia administrativă cooperează cu Autoritatea Europeană a Muncii pentru a-și coordona activitățile pe baza unui acord reciproc și a evita orice suprapunere. În acest scop, comisia administrativă încheie un acord de cooperare cu Autoritatea Europeană a Muncii.

(2) Comisia administrativă poate solicita Autorității Europene a Muncii să transfere cazurile referitoare la securitatea socială aflate în curs de mediere în conformitate cu articolul 13 alineatul (11) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) 2019/1149.”

Articolul 46

Modificări ale Regulamentului (UE) nr. 492/2011

Regulamentul (UE) nr. 492/2011 se modifică după cum urmează:

1. la articolul 26 se adaugă următorul paragraf:

„Autoritatea Europeană a Muncii, instituită prin Regulamentul (UE) 2019/1149 al Parlamentului European și al Consiliului (*), participă la reuniunile Comitetului consultativ în calitate de observator, furnizând informații tehnice și expertiză, după caz.

(*) Regulamentul (UE) 2019/1149 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 de instituire a unei Autorități Europene a Muncii, de modificare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004, a Regulamentului (UE) nr. 492/2011 și a Regulamentului (UE) 2016/589 și de abrogare a Deciziei (UE) 2016/344 (JO L 186, 11.7.2019, p. 21).”;

2. articolele 29-34 se elimină începând de la data când autoritatea devine operațională în conformitate cu articolul 45 alineatul (1) din prezentul regulament;
3. articolul 35 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 35

Regulamentul de procedură al Comitetului consultativ în vigoare la 8 noiembrie 1968 continuă să se aplice.”;

4. articolul 39 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 39

Cheltuielile de funcționare ale Comitetului consultativ sunt înscrise în bugetul general al Uniunii Europene la secțiunea referitoare la Comisie.”

Articolul 47

Modificări ale Regulamentului (UE) 2016/589

Regulamentul (UE) 2016/589 se modifică după cum urmează:

1. articolul 1 se modifică după cum urmează:

(a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) organizarea rețelei EURES între Comisie, Autoritatea Europeană a Muncii și statele membre;”;

(b) litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) cooperarea dintre Comisie, Autoritatea Europeană a Muncii și statele membre cu privire la schimbul de date relevante și disponibile privind locurile de muncă vacante, cererile de locuri de muncă și CV-urile;”;

(c) litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) promovarea rețelei EURES la nivelul Uniunii prin măsuri de comunicare eficace întreprinse de Comisie, Autoritatea Europeană a Muncii și statele membre.”;

2. la articolul 3 se adaugă următorul punct:

„8. «Autoritate Europeană a Muncii» înseamnă organul instituit în temeiul Regulamentului (UE) 2019/1149 al Parlamentului European și al Consiliului (*);

(*) Regulamentul (UE) 2019/1149 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 de instituire a unei Autorități Europene a Muncii, de modificare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004, a Regulamentului (UE) nr. 492/2011 și a Regulamentului (UE) 2016/589 și de abrogare a Deciziei (UE) 2016/344 (JO L 186, 11.7.2019, p. 21).”;

3. la articolul 4, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Se asigură accesibilitatea persoanelor cu dizabilități la informațiile portalului EURES și sprijinirea serviciilor disponibile la nivel național. Comisia, Biroul european de coordonare și membrii și partenerii EURES stabilesc măsurile necesare în acest scop în raport cu obligațiile lor respective.”;

4. la articolul 7, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) un Birou european de coordonare, care este instituit în cadrul Autorității Europene a Muncii și care are responsabilitatea de a asista rețeaua EURES în desfășurarea activităților sale;”;

(b) se adaugă următoarea literă:

„(e) Comisia.”;

5. articolul 8 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) fraza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Biroul european de coordonare sprijină rețeaua EURES în desfășurarea activităților sale, în special prin dezvoltarea și desfășurarea, în strânsă cooperare cu BNC și cu Comisia, a următoarelor activități:”;

(ii) la litera (a), punctul (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) în calitate de proprietar de sistem pentru portalul EURES și serviciile informatice conexe, definirea nevoilor utilizatorilor și a cerințelor comerciale care urmează să fie transmise Comisiei pentru exploatarea și dezvoltarea portalului, inclusiv a sistemelor și procedurilor sale pentru schimbul de locuri de muncă vacante, cereri de locuri de muncă, CV-uri și documente justificative, precum și de alte informații, în cooperare cu alte servicii sau rețele de informare și consiliere și cu alte inițiative relevante ale Uniunii;”;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Biroul european de coordonare este gestionat de Autoritatea Europeană a Muncii. Biroul european de coordonare stabilește un dialog periodic cu reprezentanții partenerilor sociali de la nivelul Uniunii.”;

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) După consultarea grupului de coordonare menționat la articolul 14 și a Comisiei, Biroul european de coordonare își elaborează programele de lucru multianuale.”;

6. la articolul 9 alineatul (2), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) cooperarea cu Comisia, cu Autoritatea Europeană a Muncii și cu statele membre cu privire la compensare, în cadrul stabilit în capitolul III;”;

7. la articolul 14, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Grupul de coordonare este alcătuit din reprezentanți la nivel corespunzător ai Comisiei, ai Biroului european de coordonare și ai BNC-urilor.”;

8. la articolul 16, alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Statele membre examinează împreună cu Comisia și cu Biroul european de coordonare toate posibilitățile de a acorda prioritate cetățenilor Uniunii la ocuparea locurilor de muncă vacante, în vederea realizării unui echilibru între cererea și oferta de locuri de muncă în cadrul Uniunii. Statele membre pot adopta măsurile necesare în acest scop.”;

9. la articolul 19, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre cooperează între ele, cu Comisia și cu Biroul european de coordonare în ceea ce privește interoperabilitatea dintre sistemele naționale și clasificarea europeană dezvoltată de Comisie. Comisia informează statele membre cu privire la dezvoltarea clasificării europene.”;

10. articolul 29 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 29

Schimbul de informații privind fluxurile și modelele

Comisia și statele membre monitorizează și fac publice fluxurile și modelele de mobilitate a forței de muncă în interiorul Uniunii, pe baza rapoartelor întocmite de Autoritatea Europeană a Muncii, utilizând statisticile Eurostat și datele naționale disponibile.”

Articolul 48

Abrogare

Decizia (UE) 2016/344 se abrogă de la data când autoritatea devine operațională, în conformitate cu articolul 44 alineatul (1) din prezentul regulament.

Trimiterile la decizia abrogată se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament.

Articolul 49

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 20 iunie 2019.

Pentru Parlamentul European
Președintele
A. TAJANI

Pentru Consiliu
Președintele
G. CIAMBA

ANEXĂ

ACTIVITĂȚILE PLATFORMEI INSTITUITE ÎN CONFORMITATE CU ARTICOLUL 16 ALINEATUL (2)

Venind în sprijinul obiectivelor autorității în ceea ce privește combaterea muncii nedeclarate, platforma urmărește, în special:

- (i) să îmbunătățească cunoștințele privind munca nedeclarată, inclusiv în ceea ce privește cauzele, diferențele regionale și aspectele transfrontaliere, prin intermediul unor definiții și concepte comune, al unor instrumente de măsurare bazate pe dovezi și al promovării analizei comparative; să dezvolte înțelegerea reciprocă a diferitelor sisteme și practici de combatere a muncii nedeclarate și să analizeze eficacitatea măsurilor de politică, inclusiv a măsurilor preventive și a sancțiunilor;
 - (ii) să faciliteze și să evalueze diferite forme de cooperare între statele membre și, atunci când este relevant, statele terțe, cum ar fi schimburile de personal, utilizarea bazelor de date, activitățile comune și cursurile de formare comune, precum și să creeze un sistem de schimb de informații pentru cooperarea administrativă, utilizând un modul specific privind munca nedeclarată în cadrul sistemului IMI;
 - (iii) să creeze instrumente, de exemplu o bancă de cunoștințe, pentru schimbul eficient de informații și experiență și să elaboreze orientări pentru asigurarea respectării normelor, manuale de bune practici, principii comune privind inspecțiile pentru a combate munca nedeclarată și activități comune, cum ar fi campaniile europene; să evalueze experiențele de utilizare a unor astfel de instrumente;
 - (iv) să elaboreze un program de învățare reciprocă pentru identificarea bunelor practici în toate domeniile relevante pentru combaterea muncii nedeclarate și să organizeze evaluări *inter pares* pentru a urmări progresele înregistrate în combaterea muncii nedeclarate în statele membre care au ales să participe la aceste evaluări;
 - (v) să asigure schimbul de experiență între autoritățile naționale în legătură cu aplicarea dreptului relevant al Uniunii pentru combaterea muncii nedeclarate.
-

REGULAMENTUL (UE) 2019/1150 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**din 20 iunie 2019****privind promovarea echității și a transparenței pentru întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Serviciile de intermediere online sunt vectori esențiali de dezvoltare a spiritului întreprinzător și a unor noi modele de afaceri, a schimburilor comerciale și a inovării, care pot, de asemenea, să sporească bunăstarea consumatorilor și care sunt folosiți tot mai mult atât de către sectorul public, cât și de cel privat. Aceste servicii oferă acces la piețe și oportunități comerciale noi, care le permit întreprinderilor să profite de beneficiile aduse de piața internă. Ele le oferă consumatorilor din Uniune posibilitatea de a exploata aceste beneficii, în special prin creșterea gamei de bunuri și servicii, precum și contribuind la oferirea unor prețuri competitive online, dar, de asemenea, ridică probleme care trebuie soluționate pentru a asigura securitatea juridică.
- (2) Serviciile de intermediere online pot fi esențiale pentru succesul comercial al întreprinderilor care le utilizează pentru a ajunge la consumatori. Pentru a exploata pe deplin beneficiile economiei platformelor online, este, așadar, important ca întreprinderile să poată avea încredere în serviciile de intermediere online cu care leagă relații comerciale. Acest lucru este important în primul rând pentru că intermedierea a tot mai multe tranzacții prin serviciile de intermediere online, fenomen favorizat de un robust efect de rețea indirect bazat pe date, conduce la o dependență sporită a acestor întreprinderi utilizatoare de servicii de intermediere online, în special microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii (IMM), de aceste servicii pentru a ajunge la consumatori. Ca urmare a acestei dependențe crescânde, furnizorii de astfel de servicii negociază adesea de pe o poziție de superioritate, care le permite să se comporte în practică în mod unilateral într-o manieră care poate fi inechitabilă și care poate aduce prejudicii intereselor legitime ale întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online și, indirect, și consumatorilor din Uniune. De exemplu, ei le-ar putea impune în mod unilateral întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online practici care se abat în mod vădit de la buna conduită comercială sau care sunt contrare bunei-credințe și corectitudinii. Prezentul regulament are drept obiectiv soluționarea acestor potențiale divergențe din economia platformelor online.
- (3) Consumatorii au adoptat utilizarea serviciilor de intermediere online. Un ecosistem online competitiv, echitabil și transparent, în care întreprinderile au o conduită responsabilă, este, de asemenea, esențial pentru bunăstarea consumatorilor. Asigurarea transparenței economiei platformelor online și a încrederii în această economie în relațiile dintre întreprinderi ar putea contribui în mod indirect la îmbunătățirea totodată a încrederii consumatorilor în economia platformelor online. Cu toate acestea, impactul direct al dezvoltării economiei platformelor online asupra consumatorilor face obiectul altor acte din dreptul Uniunii, în special al acquis-ului în domeniul protecției consumatorilor.

⁽¹⁾ JO C 440, 6.12.2018, p. 177.⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 17 aprilie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 iunie 2019.

- (4) De asemenea, motoarele de căutare online pot fi surse importante de trafic de internet pentru întreprinderile care oferă bunuri și servicii consumatorilor prin intermediul site-urilor și pot afecta astfel în mod semnificativ succesul comercial al respectivilor utilizatori profesionali de site-uri pentru a-și oferi bunurile sau serviciile online în cadrul pieței interne. În această privință, ierarhizarea de către furnizorii de motoare de căutare online a site-urilor internet, inclusiv a acelor site-uri prin intermediul cărora utilizatorii profesionali de site-uri își oferă bunurile și serviciile consumatorilor, are un impact important asupra alegerilor consumatorilor și asupra succesului comercial al respectivilor utilizatori profesionali de site-uri. Chiar și în absența unei relații contractuale cu utilizatorii profesionali de site-uri, furnizorii de motoare de căutare online pot, așadar, să se comporte în practică în mod unilateral într-o manieră care poate fi inechitabilă și care poate aduce prejudicii intereselor legitime ale utilizatorilor profesionali de site-uri și, indirect, și consumatorilor din Uniune.
- (5) Natura relației dintre furnizorii de servicii de intermediere online și întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online poate duce, de asemenea, la situații în care întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online au adesea la dispoziție posibilități limitate de a recurge la măsuri reparatorii a pieței interne în care acțiunile unilaterale ale furnizorilor serviciilor respective duc la apariția unui diferend. În multe cazuri, acești furnizori nu oferă sisteme interne de soluționare a reclamațiilor care să fie accesibile și eficace. Mecanismele alternative existente de soluționare extrajudiciară a litigiilor pot fi, de asemenea, ineficace din diverse motive, inclusiv din cauza lipsei unor mediatori specializați și a temerii de represalii a întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online.
- (6) Serviciile de intermediere online și motoarele de căutare online, precum și tranzacțiile facilitate de aceste servicii au un potențial transfrontalier intrinsec și prezintă o importanță deosebită pentru buna funcționare a pieței interne a Uniunii în cadrul economiei actuale. Practicile comerciale potențial inechitabile și dăunătoare ale anumitor furnizori de astfel de servicii și lipsa unor mecanisme eficace în materie de măsuri reparatorii împiedică realizarea deplină a acestui potențial și afectează în mod negativ buna funcționare a pieței interne.
- (7) Ar trebui să se stabilească la nivelul Uniunii un set specific de norme obligatorii menite să asigure un mediu de afaceri online echitabil, previzibil, durabil și fiabil în cadrul pieței interne. În special, întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online ar trebui să li se asigure un grad de transparență adecvat, precum și posibilități efective în întreaga Uniune de a solicita măsuri reparatorii, pentru a se facilita activitățile transfrontaliere în cadrul Uniunii și, astfel, pentru a se îmbunătăți funcționarea corespunzătoare a pieței interne și a se oferi un răspuns la un posibil fenomen emergent de fragmentare în domeniile specifice care fac obiectul prezentului regulament.
- (8) Aceste norme ar trebui să prevadă, de asemenea, stimulente adecvate pentru promovarea echității și a transparenței, în special în ceea ce privește ierarhia utilizatorilor profesionali de site-uri în rezultatele de căutare generate de motoarele de căutare online. În același timp, normele respective ar trebui să recunoască și să protejeze potențialul considerabil de inovare oferit de economia platformelor online în sens larg și să permită o concurență sănătoasă, care să ducă la o gamă mai largă de opțiuni pentru consumatori. Este oportun să se clarifice faptul că prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere dreptului civil intern, în special dreptului contractelor, spre exemplu normelor privind validitatea, constituirea, efectele sau încetarea unui contract, cu condiția ca normele de drept civil intern să fie conforme cu dreptul Uniunii și în măsura în care aspectele relevante nu sunt reglementate de prezentul regulament. Statele membre ar trebui să rămână libere să aplice legile naționale care interzic sau sancționează comportamentul unilateral sau practicile comerciale neloiale în măsura în care aspectele relevante nu sunt reglementate de dispozițiile prezentului regulament.
- (9) Întrucât serviciile de intermediere online și motoarele de căutare online au, în general, o dimensiune globală, prezentul regulament ar trebui să se aplice furnizorilor respectivelor servicii indiferent dacă sunt stabiliți într-un stat membru sau în afara Uniunii, cu condiția îndeplinirii cumulative a două condiții. În primul rând, întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online sau utilizatorii profesionali de site-uri ar trebui să fie stabiliți în Uniune. În al doilea rând, întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online sau utilizatorii profesionali de site-uri ar trebui ca, prin furnizarea acestor servicii, să își ofere bunurile sau serviciile consumatorilor situați în Uniune cel puțin pentru o parte a tranzacției. Pentru a stabili dacă întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online sau utilizatorii profesionali de site-uri oferă bunuri sau servicii consumatorilor din Uniune, este necesar să se confirme că întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online sau utilizatorii profesionali de site-uri își direcționează activitățile către consumatori situați în unul sau mai multe state membre. Acest criteriu ar trebui interpretat în conformitate cu jurisprudența relevantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene privind articolul 17 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾ și articolul 6 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁴⁾. Acești consumatori ar trebui să se afle în Uniune, dar nu e nevoie să își aibă reședința în Uniune și nici să aibă cetățenia vreunui stat membru. În consecință, prezentul regulament nu ar trebui să se aplice în cazul în care întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online sau utilizatorii profesionali de site-uri nu sunt stabiliți în Uniune sau în cazul în care sunt stabiliți în Uniune, dar utilizează servicii de intermediere online sau motoare de căutare online pentru a-și oferi bunurile sau serviciile exclusiv consumatorilor situați în afara Uniunii sau unor persoane care nu sunt consumatori. În plus, prezentul regulament ar trebui să se aplice indiferent de dreptul general aplicabil unui contract.

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 351, 20.12.2012, p. 1).

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I), (JO L 177, 4.7.2008, p. 6).

- (10) O mare varietate de relații între întreprinderi și consumatori sunt mediate online de către furnizori care oferă servicii multilaterale, bazate, în esență, pe același model de afaceri care presupune construirea unui ecosistem. Pentru a reflecta serviciile relevante, serviciile de intermediere online ar trebui să fie definite într-un mod precis și neutru din punct de vedere tehnologic. Mai concret, aceste servicii ar trebui să conste în servicii ale societății informaționale, care se caracterizează prin faptul că vizează să faciliteze inițierea de tranzacții directe între întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online și consumatori, indiferent dacă tranzacțiile sunt încheiate, în final, online, pe portalul online al furnizorului de servicii de intermediere online în cauză sau al întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online, offline sau dacă nu se încheie, de fapt, deloc, ceea ce ar însemna că existența unei relații contractuale între întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online și consumatori nu ar trebui să fie o condiție prealabilă obligatorie pentru serviciile de intermediere online din sfera de aplicare a prezentului regulament. Simpla includere a unui serviciu care nu are decât un caracter marginal nu ar trebui să conducă la concluzia că obiectul unui site de internet sau al unui serviciu este de a facilita tranzacțiile în sensul unui serviciu de intermediere online. În plus, serviciile ar trebui furnizate pe baza relațiilor contractuale existente între furnizori și întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online care oferă bunuri sau servicii consumatorilor. Ar trebui să se considere că există o astfel de relație contractuală atunci când ambele părți în cauză își exprimă intenția de a fi legate între ele în mod neechivoc, pe un suport durabil, fără să fie neapărat necesar un acord scris explicit în acest sens.
- (11) Printre serviciile de intermediere online care intră sub incidența prezentului regulament ar trebui, prin urmare, să se regăsească piețele de comerț electronic online, inclusiv cele colaborative pe care își desfășoară activitatea întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online, serviciile de aplicații informatice online, precum magazinele de aplicații, și serviciile de platforme sociale online, indiferent de tehnologia utilizată pentru a furniza astfel de servicii. În acest sens, serviciile de intermediere online ar putea, de asemenea, să fie furnizate prin intermediul tehnologiei în materie de asistență vocală. De asemenea, ar trebui să nu fie relevant dacă aceste tranzacții dintre întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online și consumatori implică o plată în bani sau că aceste tranzacții sunt încheiate parțial offline. Cu toate acestea, prezentul regulament nu ar trebui să se aplice serviciilor de intermediere online „peer-to-peer” în absența întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online, serviciilor de intermediere online exclusiv business-to-business care nu sunt oferite consumatorilor, instrumentelor de publicitate online și schimburilor publicitare online care nu sunt furnizate cu scopul de a facilita inițierea tranzacțiilor directe și care nu presupun o relație contractuală cu consumatorii. Din același motiv, serviciile de îmbunătățire a software-ului motoarelor de căutare, precum și serviciile care gravitează în jurul software-ului care blochează publicitatea nu ar trebui să fie reglementate de prezentul regulament. Funcționalitățile și interfețele tehnologice care doar fac legătura între hardware și aplicații nu ar trebui să fie reglementate de prezentul regulament, deoarece, în mod normal, nu îndeplinesc criteriile necesare pentru a fi considerate servicii de intermediere online. Cu toate acestea, astfel de funcționalități sau interfețe pot fi direct conectate la anumite servicii de intermediere online sau pot fi auxiliare acestora, caz în care furnizorii de servicii de intermediere online relevanți ar trebui să facă obiectul unor cerințe de transparență legate de tratamentul diferențiat pe baza acestor funcționalități și interfețe. De asemenea, prezentul regulament nu ar trebui să se aplice serviciilor de plată online, întrucât nici acestea nu îndeplinesc cerințele aplicabile, ci sunt mai degrabă în mod inerent auxiliare tranzacției de furnizare de bunuri și servicii pentru consumatorii în cauză.
- (12) În conformitate cu jurisprudența relevantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene și având în vedere faptul că dependența întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online a fost remarcată mai ales în ceea ce privește serviciile de intermediere online care servesc drept portal de acces către consumatori care sunt persoane fizice, noțiunea de consumator utilizată pentru a delimita domeniul de aplicare al prezentului regulament ar trebui să fie înțeleasă ca referindu-se exclusiv la persoanele fizice, atunci când acestea acționează în scopuri care nu sunt legate de activitatea lor comercială, de afaceri, meșteșugărească sau profesională.
- (13) Având în vedere ritmul rapid al inovării, definiția motorului de căutare online utilizată în prezentul regulament ar trebui să fie neutră din punct de vedere tehnologic. În special, definiția ar trebui înțeleasă ca incluzând și cererile vocale.
- (14) Furnizorii de servicii de intermediere online au tendința de a utiliza termeni și condiții prestabilite și, pentru a-i proteja în mod eficace pe întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online atunci când este necesar, prezentul regulament ar trebui să se aplice în cazul în care termenii și condițiile unei relații contractuale, indiferent de denumirea sau forma sub care se prezintă acestea, sunt stabilite unilateral de furnizorul de servicii de intermediere online. Pentru a se determina dacă clauzele și condițiile au fost stabilite în mod unilateral ar trebui să se realizeze o evaluare de la caz la caz pe baza unui evaluări globale. Pentru această evaluare globală, dimensiunea relativă a părților în cauză și faptul că a avut loc o negociere sau că anumite dispoziții ar fi putut fi supuse unei astfel de negocieri și stabilite împreună de către furnizorul relevant și de către întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online nu ar trebui să fie, în sine, elemente hotărâtoare. În plus, obligația furnizorilor de servicii de intermediere online de a pune la dispoziția întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online într-o formă ușor accesibilă termenii și condițiile lor, inclusiv în etapa precontractuală a relației lor comerciale, înseamnă că întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online nu vor fi private de transparența garantată de prezentul regulament ca urmare a faptului că sunt în măsură să negocieze cu succes, într-un fel sau altul, în avantajul lor.

- (15) Pentru a garanta faptul că termenii și condițiile generale ale unei relații contractuale le permit întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online să stabilească condițiile comerciale pentru utilizarea, sistarea și suspendarea serviciilor de intermediere online și pentru a asigura previzibilitate în ceea ce privește relația lor comercială, respectivele termeni și condiții ar trebui redactate într-un limbaj simplu și inteligibil. Ar trebui să se considere că termenii și condițiile nu au fost redactate într-un limbaj simplu și inteligibil atunci când acestea sunt vagi, nespecifice sau nu furnizează detalii cu privire la aspectele comerciale importante și, prin urmare, nu reușesc să ofere întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online un grad rezonabil de previzibilitate cu privire la cele mai importante aspecte ale relației contractuale. În plus, limbajul înșelător nu ar trebui considerat simplu și inteligibil.
- (16) Pentru a garanta că întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online le este suficient de clar unde și cui sunt comercializate bunurile sau serviciile lor, furnizorii de servicii de intermediere online ar trebui să asigure transparența față de întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online în ceea ce privește toate canalele de distribuție suplimentare și potențialele programe afiliate pe care le pot utiliza serviciile de intermediere online pentru a comercializa bunurile și serviciile respective. Canalele suplimentare și programele afiliate ar trebui înțelese într-un mod neutru din punct de vedere tehnologic, dar ar putea include, inter alia, alte site-uri, aplicații sau servicii de intermediere online utilizate pentru a comercializa bunurile sau serviciile oferite de întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online.
- (17) Proprietatea și controlul drepturilor de proprietate intelectuală online pot avea o importanță economică semnificativă atât pentru furnizorii de servicii de intermediere online, cât și pentru întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online. Pentru a asigura claritatea și transparența pentru întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online și o mai bună înțelegere de către acestea, furnizorii de servicii de intermediere online ar trebui să includă, în termenii și condițiile lor, informații generale sau, dacă doresc, mai detaliate cu privire la efectele globale, dacă este cazul, ale termenilor și condițiilor respective asupra proprietății și controlului drepturilor de proprietate intelectuală ale întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online. Printre aceste informații s-ar putea număra, de exemplu, date despre utilizarea generală a logourilor, mărcile comerciale sau denumirile comerciale.
- (18) Asigurarea transparenței în formularea termenilor și condițiilor generale poate fi esențială pentru promovarea unor relații de afaceri durabile și pentru prevenirea comportamentelor inechitabile în detrimentul întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online. Furnizorii de servicii de intermediere online ar trebui, prin urmare, să se asigure că termenii și condițiile sunt ușor accesibile pe parcursul tuturor etapelor relației comerciale, inclusiv pentru potențialele întreprinderi utilizatoare de servicii de intermediere online în etapa precontractuală, și că orice modificare a acestora se notifică respectivelor întreprinderi utilizatoare de servicii de intermediere online pe un suport durabil, respectându-se o perioadă de preaviz prestabilită rezonabilă și proporțională, în funcție de circumstanțele specifice, cu o durată de cel puțin 15 zile. Ar trebui să se prevadă perioade de preaviz proporționale mai mari, de peste 15 zile, în cazul în care modificările propuse ale termenilor și condițiilor ar impune întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online să efectueze adaptări tehnice sau comerciale pentru a se conforma modificării, de exemplu atunci când este nevoie să efectueze ajustări tehnice semnificative ale bunurilor sau serviciilor lor. Respectiva perioadă de preaviz nu ar trebui să se aplice în cazul și în măsura în care întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online renunță într-un mod lipsit de ambiguitate la aceasta și în cazul și în măsura în care necesitatea modificării termenilor și condițiilor fără respectarea perioadei de preaviz se impune ca urmare a unei obligații juridice sau regulamentare care îi revine furnizorului de servicii în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern. Cu toate acestea, modificările de redactare propuse nu ar trebui să intre sub incidența termenului „modificare”, în măsura în care acestea nu modifică conținutul sau semnificația termenilor și condițiilor. Cerința de a notifica modificările propuse pe un suport durabil ar trebui să le permită întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online să revizuiască efectiv aceste modificări într-o etapă ulterioară. Întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online ar trebui să aibă dreptul de a rezilia contractul în termen de 15 zile de la primirea unui preaviz privind orice modificare, cu excepția cazului în care se aplică un termen mai scurt contractului, de exemplu în temeiul dreptului civil național.
- (19) În general, furnizarea de bunuri sau servicii noi, inclusiv de aplicații software, către serviciile de intermediere online ar trebui considerată ca fiind o acțiune fără echivoc, de renunțare, de către întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online, la perioada de preaviz, solicitată în cazul modificării termenilor și condițiilor. [Cu toate acestea, în cazurile în care perioada de preaviz rezonabilă și proporțională este mai mare de 15 zile, deoarece modificările aduse termenilor și condițiilor impun întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online să efectueze ajustări tehnice sau comerciale semnificative ale bunurilor sau serviciilor sale, nu ar trebui să se considere că s-a renunțat la perioada de preaviz în mod automat în cazul în care întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online furnizează noi bunuri și servicii. Furnizorul de servicii de intermediere online ar trebui să se aștepte ca modificările aduse termenilor și condițiilor să impună întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online să efectueze ajustări tehnice semnificative în cazul în care, de exemplu, toate caracteristicile serviciului de intermediere online la care întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online au avut acces sunt eliminate sau adăugate sau în cazul în care ar putea fi necesar ca întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online să își adapteze bunurile sau să își reprogrameze serviciile pentru a-și putea desfășura în continuare activitatea prin serviciile de intermediere online.
- (20) Pentru a proteja întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online și a garanta securitatea juridică pentru ambele părți, termenii și condițiile neconforme ar trebui să fie nule și neavenite, adică să se considere că nu au existat niciodată, cu efect *erga omnes* și *ex tunc*. Aceasta ar trebui totuși să se refere numai la dispozițiile specifice din cadrul termenilor și condițiilor care nu sunt conforme. Celelalte dispoziții ar trebui să rămână valabile și executorii, în măsura în care pot fi izolate de dispozițiile neconforme. Modificările bruște aduse termenilor și condițiilor existente pot perturba în mod semnificativ activitatea întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online. Pentru a limita astfel de efecte negative asupra întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online și pentru a descuraja un astfel de comportament, modificările făcute cu încălcarea obligației de a prevedea o perioadă de preaviz fixă ar trebui, prin urmare, să fie nule și neavenite, adică să se considere că nu au existat niciodată, cu efecte *erga omnes* și *ex tunc*.

- (21) Pentru a se asigura că întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online pot exploata pe deplin oportunitățile comerciale oferite de serviciile de intermediere online, furnizorii de astfel de servicii nu ar trebui să împiedice întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online să includă identitatea lor comercială ca parte a ofertei lor sau a prezenței lor în cadrul serviciilor de intermediere online relevante. Totuși, această interdicție de interferență nu ar trebui înțeleasă ca un drept al întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online de a stabili în mod unilateral modalitatea de prezentare a ofertei lor sau a prezenței lor în cadrul serviciilor de intermediere online relevante.
- (22) Un furnizor de servicii de intermediere online poate avea motive legitime pentru a decide să restricționeze, să suspende sau să sisteze furnizarea serviciilor sale către o anumită întreprindere utilizatoare de servicii de intermediere online, inclusiv prin delistarea bunurilor sau serviciilor individuale ale unei anumite întreprinderi utilizatoare de servicii de intermediere online sau prin eliminarea efectivă a acestora din rezultatele căutării. Cu puțin timp înainte de suspendarea acestora, furnizorii de servicii de intermediere online pot restricționa și includerile individuale pe listă ale întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online; de exemplu, acest lucru se poate realiza prin retrogradarea acestora sau afectarea într-un mod negativ a vizibilității întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online („dimming”) care poate include prin retrogradarea acestuia în ierarhie. Cu toate acestea, dat fiind că deciziile respective pot afecta în mod semnificativ interesele întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză, acestea ar trebui să i se furnizeze, înainte de sau la momentul în care intră în vigoare restricția sau suspendarea, o justificare a deciziei respective, pe un suport durabil. Pentru a reduce la minimum impactul negativ al unor astfel de decizii asupra întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online, furnizorii de servicii de intermediere online ar trebui, de asemenea, să ofere, în cadrul procesului intern de soluționare a reclamațiilor, o oportunitate pentru clarificarea faptelor care au condus la această decizie, sprijinind astfel întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online, atunci când acest lucru este posibil, să restabilească conformitatea. În plus, în cazul în care furnizorul de servicii de intermediere online revocă decizia de restricționare, suspendare sau sistare, de exemplu, ca urmare a faptului că decizia a fost adoptată în mod eronat sau că încălcarea termenilor și condițiilor care au condus la această decizie nu a fost săvârșită cu rea credință și a fost remediată în mod satisfăcător, furnizorul de servicii de intermediere online ar trebui să restabilească fără întârzieri nejustificate accesul întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză, inclusiv orice acces la date cu caracter personal sau de altă natură, sau ambele, disponibile înainte de luarea deciziei.

Justificarea deciziei de a restricționa, suspenda sau sista furnizarea serviciilor de intermediere online ar trebui să le permită, în acest sens, întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online să aprecieze dacă decizia respectivă poate fi atacată, ceea ce ar îmbunătăți posibilitățile acestora de a recurge la măsuri reparatorii eficace în caz de nevoie. În justificare ar trebui să se identifice motivele care au stat la baza deciziei, pornind de la motivele expuse în prealabil de furnizor în termeni și condiții, și ar trebui să se facă trimitere în mod proporțional la circumstanțele specifice relevante, inclusiv la notificările părților terțe, care au condus la adoptarea respectivei decizii. Cu toate acestea, unui furnizor de servicii de intermediere online nu ar trebui să i se solicite să ofere o justificare privind restricțiile, suspendările sau sistările atunci când are o obligație juridică sau regulamentară. În plus, o justificare a motivelor nu ar trebui să fie necesară atunci când un furnizor de servicii de intermediere online poate demonstra că întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză a încălcat în mod repetat termenii și condițiile aplicabile, ceea ce a dus la sistarea în totalitate a furnizării serviciilor de intermediere online respective.

- (23) Sistarea tuturor serviciilor de intermediere online și ștergerea aferentă a datelor furnizate în vederea utilizării acestor servicii sau generate ca urmare a furnizării acestor servicii reprezintă o pierdere de informații esențiale, care ar putea avea un impact semnificativ asupra întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online și ar putea, de asemenea, să le afecteze capacitatea de a-și exercita în mod adecvat alte drepturi care le sunt acordate prin prezentul regulament. Prin urmare, furnizorul de servicii de intermediere online ar trebui să pună la dispoziția întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză o justificare pe un suport durabil, cu cel puțin 30 de zile înainte ca sistarea furnizării tuturor serviciilor sale de intermediere online să producă efecte. Cu toate acestea, spre exemplu în cazurile în care o obligație juridică sau regulamentară impune unui furnizor de servicii de intermediere online să sisteze furnizarea tuturor serviciilor sale de intermediere online către o anumită întreprindere utilizatoare de servicii de intermediere online, această perioadă de preaviz nu ar trebui să se aplice. De asemenea, perioada de preaviz de 30 de zile nu ar trebui să se aplice atunci când un furnizor de servicii de intermediere online invocă drepturi de sistare în temeiul dreptului intern, în conformitate cu dreptul Uniunii, care permit sistarea imediată în cazul în care, ținând seama de toate circumstanțele cazului respectiv și punând în balanță interesele ambelor părți, nu se poate preconiza în mod rezonabil continuarea relației contractuale până la termenul convenit sau până la expirarea unei perioade de preaviz. În cele din urmă, perioada de preaviz de 30 de zile nu ar trebui să se aplice în cazul în care un furnizor de servicii de intermediere online poate demonstra că încălcarea termenilor și condițiilor este repetată. Diferitele excepții de la aplicarea dispozițiilor privind perioada de preaviz de 30 de zile pot apărea, în special, în legătură cu un conținut ilicit sau necorespunzător, cu siguranța unui bun sau serviciu, cazuri de contrafacere, fraudă, programe malware, spam, încălcări ale securității datelor, alte riscuri de securitate cibernetică sau cu caracterul adecvat al bunului sau al serviciului pentru minori. Pentru a asigura proporționalitatea, furnizorii de servicii de intermediere online ar trebui, în cazul în care acest lucru este rezonabil și fezabil din punct de vedere tehnic, să delisteze doar bunurile sau serviciile individuale ale unei anumite întreprinderi utilizatoare de servicii de intermediere online. Sistarea în totalitate a serviciilor de intermediere online constituie cea mai severă măsură.
- (24) Ierarhizarea bunurilor și serviciilor de către furnizorii de servicii de intermediere online are un impact important asupra alegerilor consumatorilor și, prin urmare, asupra succesului comercial al întreprinderilor care oferă aceste bunuri și servicii consumatorilor prin servicii de intermediere online. Ierarhia se referă la vizibilitatea relativă a ofertelor întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online sau la relevanța acordată rezultatelor căutărilor, astfel cum sunt acestea prezentate, organizate sau comunicate de către furnizorii de servicii de intermediere online sau de către furnizorii de motoare de căutare online, rezultând din utilizarea secvențierii algoritmice („algorithmic sequencing”), a unor mecanisme de evaluare sau notare, a efectelor vizuale distinctive sau a

altor instrumente de scoatere în evidență ori a unor combinații ale acestora. Previzibilitatea implică faptul că furnizorii de servicii de intermediere online stabilesc ierarhia într-un mod nearbitrar. Furnizorii ar trebui, prin urmare, să prezinte în prealabil principalii parametri de ierarhizare, pentru a spori previzibilitatea pentru întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online, pentru a le permite acestora să înțeleagă mai bine modul de funcționare a mecanismului de ierarhizare și să compare practicile aplicate în această privință de diferiți furnizori. Modalitatea specifică de formulare a acestei obligații de transparență este importantă pentru întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online, deoarece implică identificarea unui număr limitat de parametri care sunt cei mai relevanți dintr-o gamă care poate fi mult mai largă de parametri ce au un anumit impact asupra ierarhiei. Această descriere argumentată ar trebui să ajute întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online să își îmbunătățească prezentarea bunurilor și a serviciilor sau a anumitor caracteristici inerente ale acestor bunuri sau servicii. Noțiunea de parametru principal ar trebui înțeleasă ca referindu-se la orice criterii generale, procese, semnale specifice încorporate în algoritmi sau în alte mecanisme de ajustare sau retrogradare utilizate în legătură cu ierarhia rezultatelor.

- (25) Descrierea principalilor parametri de ierarhizare ar trebui să includă și o explicație a posibilităților pe care le pot avea întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online de a influența în mod activ poziția în ierarhie în schimbul efectuării unor plăți, precum și a efectelor relative ale unei astfel de situații. Noțiunea de plăți ar putea, în acest sens, să se refere la plăți efectuate cu scopul principal sau unic de a îmbunătăți poziția în ierarhie, precum și la plăți indirecte sub forma acceptării de către o întreprindere utilizatoare de servicii de intermediere online a unor obligații suplimentare de orice fel care pot avea acest efect concret, cum ar fi utilizarea serviciilor auxiliare sau a eventualelor caracteristici premium. În consecință, conținutul descrierii, inclusiv numărul și tipul parametrilor principali, poate varia foarte mult în funcție de serviciile specifice de intermediere online, dar ar trebui să le ofere întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online o înțelegere adecvată a modului în care mecanismul de ierarhizare ține seama de caracteristicile bunurilor sau serviciilor efective oferite de acestea și de relevanța lor pentru consumatorii respectivelor servicii de intermediere online. Indicatorii utilizați pentru a măsura calitatea bunurilor sau a serviciilor întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online, utilizarea de editori și abilitatea lor de a influența ierarhia respectivelor bunuri sau servicii, amploarea impactului plăților asupra ierarhiei, precum și elemente care nu au legătură sau au numai o legătură îndepărtată cu bunul sau serviciul în sine, cum ar fi caracteristicile de prezentare ale ofertei online, ar putea fi exemple de parametri principali care, atunci când sunt incluși într-o descriere generală a mecanismului de ierarhizare într-un limbaj simplu și inteligibil, ar trebui să asiste întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online să înțeleagă în mod adecvat funcționarea sa.
- (26) De asemenea, ierarhizarea de către furnizorii de motoare de căutare online a site-urilor internet, inclusiv a acelor site-uri prin intermediul cărora întreprinderile își oferă bunurile și serviciile consumatorilor, are un impact important asupra alegerilor consumatorilor și asupra succesului comercial al utilizatorilor profesionali de site-uri. Furnizorii de motoare de căutare online ar trebui, prin urmare, să ofere o descriere a principalilor parametri pe baza cărora se stabilește poziția în ierarhie a tuturor site-urilor indexate, inclusiv a celor ale utilizatorilor profesionali de site-uri, precum și a altor site-uri, precum și o descriere a importanței relative a respectivelor parametri principali în comparație cu alți parametri. Pe lângă caracteristicile bunurilor și serviciilor și relevanța lor pentru consumatori, în cazul motoarelor de căutare online ar trebui ca această descriere să permită, de asemenea, utilizatorilor profesionali de site-uri să înțeleagă în mod adecvat dacă se ține cont sau nu de anumite caracteristici de concepere a site-ului utilizate, cum ar fi optimizarea site-ului pentru dispozitivele de telecomunicații mobile și, în caz afirmativ, în ce mod și în ce măsură se întâmplă acest lucru. Descrierea ar trebui, de asemenea, să includă o explicație a eventualei posibilități pentru utilizatorii profesionali de site-uri de a influența în mod activ ierarhia în schimbul unei remunerații, precum și o explicație a efectelor relative ale acestei posibilități. În lipsa unei relații contractuale între furnizorii de motoare de căutare online și utilizatorii profesionali de site-uri, descrierea respectivă ar trebui să fie pusă la dispoziția publicului într-un loc vizibil și ușor accesibil de pe motorul de căutare online relevant. Spațiile de pe site-urile care impun autentificarea sau înregistrarea utilizatorilor nu ar trebui să fie considerate ca fiind ușor disponibile publicului în acest sens.

Pentru a asigura previzibilitatea pentru utilizatorii profesionali de site-uri, descrierea ar trebui, de asemenea, să fie actualizată, inclusiv să se prevadă posibilitatea ca orice modificare adusă parametrilor principali să fie ușor identificabilă. Existența unei descrieri actualizate a principalilor parametri ar fi, de asemenea, în beneficiul utilizatorilor care nu sunt utilizatori profesionali de site-uri ai motoarelor de căutare online. În unele cazuri, furnizorii de motoare de căutare online pot decide să influențeze ierarhia într-o anumită situație sau să delisteze un anumit site dintr-o ierarhie, pe baza unei notificări din partea unei părți terțe. Spre deosebire de furnizorii de servicii de intermediere online, furnizorilor de motoare de căutare online, din cauza inexistenței unei relații contractuale între părți, nu li se poate impune o cerință de informare în mod direct a unui utilizator profesional de site-uri cu privire la modificarea ierarhiei sau la delistare ca urmare a unei notificări din partea unei părți terțe. Cu toate acestea, utilizatorul profesional de site-uri ar trebui să aibă posibilitatea de a examina conținutul notificării care a condus la modificarea ierarhiei sau la delistarea site-ului respectiv, cercetând conținutul notificării, spre exemplu într-o bază de date online accesibilă publicului. Aceasta ar contribui la reducerea potențialelor utilizări abuzive ale notificărilor, de către concurenți, care ar putea să ducă la delistare.

- (27) Furnizorii de servicii de intermediere online sau de motoare de căutare online nu ar trebui să fie obligați, în temeiul prezentului regulament, să divulge funcționarea detaliată a mecanismelor lor de ierarhizare, inclusiv a algoritmilor. De asemenea, nu ar trebui să se aducă atingere capacității lor de a acționa împotriva manipulării cu rea credință a ierarhiei de către părți terțe, inclusiv în interesul consumatorilor. O descriere generală a principalilor parametri de ierarhizare ar trebui să protejeze respectivele interese, permițându-le totodată întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online și utilizatorilor profesionali de site-uri să înțeleagă în mod adecvat funcționarea ierarhizării

în contextul utilizării de către aceștia a unor servicii de intermediere online sau a unor motoare de căutare online specifice. Pentru a se asigura îndeplinirea obiectivului prezentului regulament, luarea în considerare a intereselor comerciale ale furnizorilor de servicii de intermediere online sau de motoare de căutare online nu ar trebui, prin urmare, să conducă niciodată la refuzarea divulgării principalilor parametri care determină ierarhia. În acest sens, garantând totodată faptul că prezentul regulament nu aduce atingere Directivei (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾, descrierea oferită ar trebui să se bazeze cel puțin pe date reale referitoare la relevanța parametrilor de ierarhizare utilizați.

- (28) Comisia ar trebui să elaboreze orientări pentru a sprijini furnizorii de servicii de intermediere online și furnizorii de motoare de căutare online în aplicarea cerințelor de transparență referitoare la ierarhizare prevăzute de prezentul regulament. Acest efort ar trebui să contribuie la optimizarea modului în care parametrii principali care determină ierarhia sunt identificați și prezentați întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online și utilizatorilor profesionali de site-uri.
- (29) Prin bunuri și servicii auxiliare ar trebui să se înțeleagă bunurile și serviciile oferite consumatorului imediat înainte de finalizarea unei tranzacții inițiate privind servicii de intermediere online în completare la bunul sau serviciul primar oferit de întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online. Bunurile și serviciile auxiliare se referă la produse care, în mod obișnuit, depind de bunul sau serviciul primar și au o legătură directă cu acesta pentru a funcționa. Prin urmare, această noțiune ar trebui să excludă bunurile și serviciile care doar sunt vândute în plus față de bunul sau serviciul primar în cauză, fără a-i fi complementare prin natura lor. Exemplele de servicii auxiliare includ serviciile de reparații pentru un anumit bun sau produsele financiare, precum asigurarea la închirierea unui autoturism, oferite în completare la bunurile sau serviciile oferite de întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online. În mod similar, bunurile auxiliare ar putea include bunurile în completare la un anumit produs oferit de întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online sub forma unui instrument de actualizare sau de personalizare aflat în legătură cu acel produs. Furnizorii de servicii de intermediere online ar trebui să prevadă în termenii și condițiile lor o descriere a tipurilor de bunuri și servicii auxiliare oferite atunci când oferă consumatorilor bunuri sau servicii auxiliare unui bun sau serviciu vândut de o întreprindere utilizatoare de servicii de intermediere online, acesta din urmă utilizând serviciile de intermediere online ale celor dintâi. Această descriere ar trebui să fie pusă la dispoziție în cadrul termenilor și condițiilor indiferent dacă bunul sau serviciul auxiliar este furnizat chiar de furnizorul de servicii online de intermediere sau de un terț. Această descriere ar trebui să fie suficient de detaliată încât să îi permită unei întreprinderi utilizatoare de servicii de intermediere online să aprecieze dacă există bunuri sau servicii care se vând ca auxiliare la bunul sau serviciul întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online. Descrierea nu ar trebui neapărat să menționeze bunul sau serviciul, ci mai curând tipul de produs care este oferit în completare la produsul primar al întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online. În plus, această descriere ar trebui, în toate cazurile, să menționeze dacă și în ce condiții îi este permis unei întreprinderi utilizatoare de servicii de intermediere online să ofere propriul bun sau serviciu auxiliar în plus față de bunul sau serviciul primar pe care îl oferă prin serviciile de intermediere online.
- (30) În cazul în care un furnizor de servicii de intermediere online oferă anumite bunuri sau servicii consumatorilor prin propriile sale servicii de intermediere online sau prin intermediul unei întreprinderi utilizatoare de servicii de intermediere online și pe care o controlează, respectivul furnizor poate concura direct cu alte întreprinderi utilizatoare de servicii sale de intermediere online pe care nu le controlează, ceea ce poate reprezenta pentru furnizor un stimul economic și posibilitatea de a utiliza controlul său asupra serviciilor de intermediere online pentru a oferi avantaje tehnice sau economice propriei oferte sau ofertelor prezentate prin intermediul unei întreprinderi utilizatoare de servicii de intermediere online pe care o controlează și pe care le-ar putea refuza întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online concurente. Un astfel de comportament ar putea submina concurența loială și ar limita posibilitățile de alegere ale consumatorilor. În astfel de situații, în special, este important ca furnizorul de servicii de intermediere online să acționeze într-un mod transparent și să ofere o descriere adecvată a oricărui tratament diferențiat și să specifice motivele acestuia, indiferent dacă este furnizat prin mijloace juridice, comerciale sau tehnice, cum sunt funcționalitățile asociate sistemelor de operare, pe care l-ar putea acorda cu privire la bunurile sau serviciile pe care le oferă el însuși comparativ cu cele oferite de întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online. Pentru a garanta proporționalitatea, această obligație ar trebui să se aplice la nivelul tuturor serviciilor de intermediere online, nu numai la nivelul bunurilor sau serviciilor individuale oferite prin intermediul acestor servicii.
- (31) În cazul în care un furnizor de motoare de căutare online oferă anumite bunuri sau servicii consumatorilor prin propriile sale motoare de căutare online sau prin intermediul unui utilizator profesional de site-uri și pe care îl controlează, acesta poate concura direct cu alți utilizatori profesionali de site-uri care utilizează motoarele sale de căutare online și pe care nu îi controlează. În astfel de situații, în special, este important ca furnizorul de motoare de căutare online să acționeze într-un mod transparent și să ofere o descriere a oricărui tratament diferențiat, indiferent dacă este furnizat prin mijloace juridice, comerciale sau tehnice, pe care l-ar putea acorda cu privire la bunurile sau serviciile pe care le oferă el însuși sau printr-un utilizator profesional de site-uri pe care îl controlează, comparativ cu cele oferite de utilizatorii profesionali de site-uri concurenți. Pentru a garanta proporționalitatea, această obligație ar trebui să se aplice la nivelul ansamblului motoarelor de căutare online, nu numai la nivelul bunurilor sau serviciilor individuale oferite prin intermediul acestor servicii.

⁽⁵⁾ Directiva (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția know-how-ului și a informațiilor de afaceri nedivulgate (secrete comerciale) împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale (JO L 157, 15.6.2016, p. 1).

- (32) Clauzele contractuale specifice ar trebui să fie abordate în prezentul regulament, în special în cazul unor dezechilibre la nivelul puterii de negociere, cu scopul de a se asigura că relațiile contractuale au la bază buna credință și loialitatea în afaceri. Previzibilitatea și transparența impun ca întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online să li se ofere o posibilitate reală de a se familiariza cu modificările aduse termenilor și condițiilor, care, prin urmare, nu ar trebui să fie impuse cu efect retroactiv, cu excepția cazului în care acest lucru este motivat de o obligație juridică sau regulamentară sau este în beneficiul respectivelor întreprinderi utilizatoare de servicii de intermediere online. Întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online ar trebui, în plus, să li se ofere orientări clare în ceea ce privește condițiile în care poate fi sistată relația lor contractuală cu furnizorii de servicii de intermediere online. Furnizorii de servicii de intermediere online ar trebui să se asigure că condițiile aplicabile sistării sunt întotdeauna proporționale și că pot fi utilizate fără dificultăți nejustificate. În cele din urmă, întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online ar trebui să fie pe deplin informate cu privire la orice acces pe care furnizorii de servicii de intermediere online îl mențin, după expirarea contractului, la informațiile pe care întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online le furnizează sau le generează în contextul utilizării serviciilor de intermediere online.
- (33) Capacitatea de a accesa și de a utiliza datele, inclusiv datele cu caracter personal, poate facilita crearea de valoare într-o măsură importantă în economia platformelor online, atât în general, cât și pentru întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online și serviciile de intermediere online în cauză. În consecință, este important ca furnizorii de servicii de intermediere online să ofere întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online o descriere clară a sferei de cuprindere, a naturii și a condițiilor de acces și de utilizare a anumitor categorii de date. Descrierea ar trebui să fie proporțională și s-ar putea referi la condițiile generale de acces mai degrabă decât la o identificare exhaustivă a datelor efective sau a categoriilor de date. Cu toate acestea, identificarea și condițiile specifice de acces la anumite tipuri de date efective care pot fi deosebit de relevante pentru întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online ar putea fi, de asemenea, incluse în descriere. Astfel de date ar putea include evaluările și recenziile acumulate de întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online în contextul utilizării serviciilor de intermediere online. În ansamblu, descrierea ar trebui să permită întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online să înțeleagă dacă pot utiliza datele pentru a spori crearea de valoare, inclusiv prin reținerea eventuală a serviciilor de date furnizate de terți.
- (34) În aceeași ordine de idei, este important ca întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online să înțeleagă dacă furnizorul partajează sau nu cu terțe părți orice date care au fost generate prin utilizarea serviciului de intermediere online de către întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online. În special, întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online ar trebui să fie informate cu privire la orice partajare de date cu părțile terțe efectuată în scopuri care nu sunt necesare pentru a asigura buna funcționare a serviciilor de intermediere online; spre exemplu, în cazul căreia furnizorul valorifică datele în scopuri comerciale. Pentru a le permite întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online să își exercite pe deplin drepturile de a influența o astfel de partajare a datelor, furnizorii de servicii de intermediere online ar trebui, de asemenea, să facă referire în mod explicit la orice posibilități care permit renunțarea la partajarea datelor, dacă acestea există în relația lor contractuală cu întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză.
- (35) Aceste cerințe nu ar trebui înțelese ca o obligație impusă furnizorilor de servicii de intermediere online fie de a disemina, fie de a nu disemina date cu caracter personal sau fără caracter personal întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online. Cu toate acestea, luarea unor măsuri de asigurare a transparenței ar putea contribui la creșterea schimbului de date și, ca sursă esențială de inovare și de creștere, la consolidarea obiectivului de a crea un spațiu european comun al datelor. Prelucrarea datelor cu caracter personal ar trebui să se facă în conformitate cu cadrul juridic al Uniunii referitor la protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și referitor la respectarea vieții private și protecția datelor cu caracter personal în comunicațiile electronice, în special cu Regulamentul (UE) 2016/679 ⁽⁶⁾ și cu Directivele (UE) 2016/680 ⁽⁷⁾ și 2002/58/CE ⁽⁸⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului.
- (36) Furnizorii de servicii de intermediere online pot, în anumite cazuri, să limiteze în cadrul termenilor și condițiilor lor capacitatea întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online de a oferi bunuri sau servicii consumatorilor în condiții mai favorabile prin alte mijloace decât prin intermediul serviciilor de intermediere online respective. În aceste cazuri, furnizorii în cauză ar trebui să expună motivele pentru care au luat o astfel de decizie, referindu-se în special la principalele considerente de ordin economic, comercial sau juridic pentru aplicarea respectivelor restricții. Această obligație de transparență nu ar trebui, totuși, să fie înțeleasă ca afectând evaluarea legalității unor astfel de restricții în temeiul altor acte ale Uniunii sau al legilor statelor membre care sunt în conformitate cu dreptul Uniunii, inclusiv în domeniul concurenței și al practicilor comerciale neloiale, și nici aplicarea unor astfel de legi.

⁽⁶⁾ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

⁽⁷⁾ Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (JO L 119, 4.5.2016, p. 89).

⁽⁸⁾ Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) (JO L 201, 31.7.2002, p. 37).

- (37) Pentru a permite întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online, inclusiv celor cărora este posibil să le fi fost restricționată, suspendată ori sistată utilizarea serviciilor de intermediere online în cauză, să aibă acces la măsuri reparatorii imediate, adecvate și eficiente, furnizorii de servicii de intermediere online ar trebui să prevadă un sistem intern de soluționare a reclamațiilor. Acest sistem intern de soluționare a reclamațiilor ar trebui să se bazeze pe principiile transparenței și egalității de tratament, aplicate unor situații echivalente, să urmărească să garanteze faptul că un procentaj semnificativ din reclamații pot fi soluționate bilateral de către furnizorul de servicii de intermediere online și de către întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză într-o perioadă rezonabilă. Pe durata soluționării reclamației, furnizorii de servicii de intermediere online pot menține în vigoare decizia pe care au luat-o. Orice încercare de a se ajunge la un acord prin procesul intern de soluționare a reclamațiilor nu afectează drepturile furnizorilor de servicii de intermediere online sau ale întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online de a iniția acțiuni în justiție în orice moment pe parcursul procesului intern de soluționare a reclamațiilor sau după ce acesta a luat sfârșit. În plus, furnizorii de servicii de intermediere online ar trebui să publice și, cel puțin anual, să verifice informații cu privire la funcționarea și eficacitatea sistemului lor intern de soluționare a reclamațiilor pentru a ajuta întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online să înțeleagă principalele tipuri de probleme care pot apărea în contextul furnizării diferitelor servicii de intermediere online și faptul că există posibilitatea de a se ajunge la o soluționare bilaterală rapidă și eficientă.
- (38) Cerințele din prezentul regulament referitoare la sistemele interne de soluționare a reclamațiilor sunt menite să permită furnizorilor de servicii de intermediere online un grad rezonabil de flexibilitate atunci când utilizează aceste sisteme și soluționează diferitele reclamații primite, astfel încât să reducă la minimum eventualele sarcini administrative. În plus, sistemele interne de soluționare a reclamațiilor ar trebui să le permită furnizorilor de servicii de intermediere online să abordeze, dacă este nevoie, în mod proporțional, orice tentativă de utilizare cu recredință a respectivelor sisteme de către anumite întreprinderi utilizatoare de servicii de intermediere online. Dat fiind costul înființării și exploatării unor astfel de sisteme, este oportun să se acorde derogări de la aceste obligații tuturor furnizorilor de servicii de intermediere online care sunt întreprinderi mici, în conformitate cu dispozițiile relevante din Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei ⁽⁹⁾. Normele privind consolidarea prevăzute în această recomandare asigură evitarea oricărei eludări. Această derogare nu ar trebui să aducă atingere dreptului unor astfel de întreprinderi de a institui, pe bază voluntară, un sistem intern de soluționare a reclamațiilor care să fie conform cu criteriile prevăzute în prezentul regulament.
- (39) Utilizarea termenului „intern” nu ar trebui înțeleasă drept o măsură care împiedică delegarea unui sistem intern de soluționare a reclamațiilor către un furnizor extern de servicii sau către altă structură corporativă, atât timp cât un astfel de furnizor sau o astfel de altă structură corporativă are autoritatea și capacitatea depline de a asigura conformitatea sistemului intern de soluționare a reclamațiilor cu cerințele prezentului regulament.
- (40) Medierea le poate oferi furnizorilor de servicii de intermediere online și întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online un mijloc de a soluționa litigiile într-un mod satisfăcător, fără a fi nevoiți să introducă acțiuni în justiție, care pot fi îndelungate și costisitoare. Prin urmare, furnizorii de servicii de intermediere online ar trebui să faciliteze medierea, în special, prin identificarea a cel puțin doi mediatori publici sau privați cu care sunt dispuși să colaboreze. Scopul cerinței identificării unui număr minim de mediatori este protejarea neutralității mediatorilor. Mediatorii care își furnizează serviciile dintr-un loc situat în afara Uniunii ar trebui identificați doar în cazul în care se garantează faptul că utilizarea respectivelor servicii nu privează în niciun fel întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză de protecția juridică care le este oferită de dreptul Uniunii sau de dreptul intern al statelor membre, inclusiv de cerințele prevăzute de prezentul regulament și de legea aplicabilă referitoare la protecția datelor cu caracter personal și a secretelor comerciale. Pentru a fi accesibili, corecți și cât mai rapizi, eficienți și eficace posibil, mediatorii respectivi ar trebui să îndeplinească anumite criterii. Cu toate acestea, în cazul în care survine un litigiu între aceștia, furnizorii de servicii de intermediere online și întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online ale acestora ar trebui să aibă totuși libertatea de a identifica împreună mediatorul dorit. În conformitate cu Directiva 2008/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁰⁾, medierea prevăzută în prezentul regulament ar trebui să fie un proces voluntar, în sensul că părțile dețin controlul acestui proces și tot ele îl pot începe și termina în orice moment. În pofida naturii sale voluntare, furnizorii de servicii de intermediere online ar trebui să analizeze cu bună credință cererile de participare la medierea prevăzută în prezentul regulament.
- (41) Furnizorii de servicii de intermediere online ar trebui să suporte un procentaj rezonabil din costurile totale ale medierii, ținând seama de toate elementele relevante ale cazului. În acest scop, mediatorul ar trebui să sugereze procentajul considerat rezonabil date fiind circumstanțele specifice cazului. Date fiind costurile și sarcina administrativă asociate necesității de a identifica mediatori în cadrul termenilor și condițiilor, este oportun să se acorde derogări de la această obligație tuturor furnizorilor de servicii de intermediere online care sunt întreprinderi mici, în conformitate cu dispozițiile relevante din Recomandarea 2003/361/CE. Normele privind consolidarea prevăzute în această recomandare asigură evitarea oricărei eludări a obligației respective. Cu toate acestea, acest lucru nu ar trebui să aducă atingere dreptului unor astfel de întreprinderi de a identifica, în cadrul termenilor și condițiilor lor, mediatori care îndeplinesc criteriile prevăzute în prezentul regulament.

⁽⁹⁾ Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).

⁽¹⁰⁾ Directiva 2008/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind anumite aspecte ale medierii în materie civilă și comercială (JO L 136, 24.5.2008, p. 3).

- (42) Dat fiind faptul că furnizorii de servicii de intermediere online ar trebui să fie întotdeauna obligați să identifice mediatorii la care doresc să apeleze și ar trebui să fie obligați să se implice cu bună credință pe parcursul oricăror încercări de mediere realizate în temeiul prezentului regulament, aceste obligații ar trebui să fie stabilite astfel încât să prevină utilizarea abuzivă a sistemului de mediere de către întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online. Întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online ar trebui, de asemenea, să fie obligate să facă apel la mediere cu bună credință. Furnizorii de servicii de intermediere online nu ar trebui să fie obligați să recurgă la mediere în cazul în care o întreprindere utilizatoare de servicii de intermediere online inițiază o procedură cu privire la un subiect în legătură cu care respectiva întreprindere utilizatoare de servicii de intermediere online a solicitat anterior inițierea procedurii de mediere și mediatorul a stabilit în acest caz că întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online nu a acționat cu bună credință. Furnizorii de servicii de intermediere online nu ar trebui să fie obligați, de asemenea, să recurgă la mediere cu întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online care au făcut încercări nereușite repetate de mediere. Aceste situații excepționale nu ar trebui să limiteze posibilitatea întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online de a prezenta un caz de mediere atunci când, astfel cum a stabilit un mediator, obiectul medierii nu este legat de cazurile anterioare.
- (43) Pentru a facilita soluționarea litigiilor referitoare la furnizarea de servicii de intermediere online prin utilizarea medierii în cadrul Uniunii, Comisia, în colaborare strânsă cu statele membre, ar trebui să încurajeze înființarea de organizații de mediere specializate, care nu există în prezent. Cooptarea unor mediatori care au cunoștințe de specialitate în domeniul serviciilor de intermediere online, precum și legate de sectoarele specifice în care sunt furnizate serviciile respective ar trebui să ofere un plus de încredere părților în procesul de mediere și ar trebui să sporească probabilitatea ca procesul respectiv să aibă un rezultat rapid, corect și satisfăcător.
- (44) Diferiți factori, cum ar fi mijloacele financiare limitate, teama de represalii și alegerea dreptului aplicabil și a instanțelor competente impusă în termeni și condiții, pot limita eficacitatea posibilităților existente de a introduce acțiuni judiciare și căi de atac, în special a celor care impun întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online sau utilizatorilor profesionali de site-uri obligația de a acționa la nivel individual și comunicându-și identitatea. Pentru a se asigura aplicarea eficace a prezentului regulament, organizațiile, asociațiile care reprezintă întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online sau pe utilizatorii profesionali de site-uri, precum și unele organisme publice înființate în statele membre ar trebui să beneficieze de posibilitatea de a introduce acțiuni în fața instanțelor naționale în conformitate cu dreptul intern, inclusiv cu cerințele de procedură naționale. Astfel de acțiuni introduse în fața instanțelor naționale ar trebui să vizeze oprirea sau interzicerea încălcărilor normelor stabilite în prezentul regulament și prevenirea unor prejudicii viitoare care ar putea submina relațiile de afaceri durabile în economia platformelor online. Pentru a se asigura faptul că își exercită acest drept într-un mod eficace și corespunzător, respectivele organizații sau asociații ar trebui să îndeplinească anumite criterii. În special, acestea trebuie să fie înființate în conformitate cu dispozițiile de drept intern ale unui stat membru, să aibă un caracter nonprofit și să își urmărească obiectivele în mod susținut. Aceste cerințe ar trebui să împiedice orice înființare ad-hoc de organizații sau asociații cu scopul desfășurării unei (unor) acțiuni specifice sau al obținerii de profit. În plus, ar trebui să se asigure că nu există nicio influență nejustificată din partea vreunui finanțator terț în procesul de luare a deciziilor de către organizațiile sau asociațiile respective.

Pentru a evita un conflict de interese, ar trebui, în special, ca orice furnizor de servicii de intermediere online sau orice motor de căutare online să nu poată influența nejustificat organizațiile sau asociațiile care reprezintă întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online sau utilizatorii profesionali den site-uri. Publicarea integrală a informațiilor referitoare la componentă și surse de finanțare ar trebui să faciliteze evaluarea de către instanțele naționale a îndeplinirii sau neîndeplinirii acestor criterii de eligibilitate. Având în vedere statutul aparte al organismelor publice relevante în statele membre în care au fost înființate, ar trebui să se prevadă doar obligația ca acestea să fi fost însărcinate în mod specific, în conformitate cu normele relevante din dreptul intern, cu introducerea unor astfel de acțiuni, fie în interesul colectiv al părților implicate, fie în interesul general, fără să existe necesitatea de a aplica aceste criterii respectivelor organisme publice. Orice astfel de acțiune nu ar trebui în niciun caz să aducă atingere drepturilor întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online și ale utilizatorilor profesionali de site-uri de a introduce acțiuni în instanță în mod individual.

- (45) Identitatea organizațiilor, asociațiilor și organismelor publice care, în opinia statelor membre, ar trebui să fie calificate să introducă o acțiune în temeiul prezentului regulament, ar trebui să fie comunicate Comisiei. În cadrul unei astfel de comunicări, statele membre ar trebui să facă în mod specific trimitere la dispozițiile naționale relevante în baza cărora a fost înființată organizația, asociația sau organismul public și, dacă este cazul, să facă trimitere la registrul public relevant în care este înregistrată organizația sau asociația. Această opțiune suplimentară de desemnare de către statele membre ar trebui să asigure un anumit nivel de securitate și previzibilitate juridică, pe care să se poată baza întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online sau utilizatorii profesionali de site-uri. Totodată, aceasta vizează eficientizarea și scurtarea procedurilor judiciare, lucru care pare adecvat în acest context. Comisia ar trebui să asigure publicarea unei liste a acestor organizații, asociații și organisme publice în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Includerea pe lista respectivă ar trebui să constituie o dovadă refutabilă a capacității juridice a organizației, a asociației sau a organismului public care introduce acțiunea.

În cazul în care există îngrijorări referitoare la o desemnare, statul membru care a desemnat o organizație, o asociație sau un organism public ar trebui să analizeze situația semnalată. Organizațiile, asociațiile și organismele publice care nu sunt desemnate de un stat membru ar trebui să aibă posibilitatea de a introduce o acțiune în fața instanțelor naționale, sub rezerva examinării capacității juridice potrivit criteriilor stabilite în prezentul regulament.

- (46) Statele membre ar trebui să aibă obligația de a asigura respectarea adecvată și efectivă a prezentului regulament. Există deja diferite sisteme de asigurare a respectării legii în statele membre, și acestea nu ar trebui să fie obligate să instituie noi organisme naționale de aplicare a legii. Statele membre ar trebui să aibă opțiunea de a încredința autorităților existente, inclusiv instanțelor judecătorești, sarcina asigurării respectării prezentului regulament. Prezentul regulament nu ar trebui să oblige statele membre să prevadă acest lucru *ex officio* sau să impună amenzi.
- (47) Comisia ar trebui să monitorizeze în permanență aplicarea prezentului regulament, în strânsă cooperare cu statele membre. În acest context, Comisia ar trebui să vizeze crearea unei rețele ample de schimb de informații prin mobilizarea organismelor relevante de experți, a centrelor de excelență, precum și a Observatorului privind economia platformelor online. În același timp, statele membre ar trebui să furnizeze, la cerere, Comisiei toate informațiile relevante pe care le au în acest context. În cele din urmă, acest exercițiu ar trebui să beneficieze de transparența generală sporită din relațiile comerciale dintre întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online și furnizorii de servicii de intermediere online și dintre utilizatorii profesionali de site-uri și motoarele de căutare online pe care își propune să o obțină prezentul regulament. Pentru a-și îndeplini eficient sarcinile în temeiul prezentului regulament, Comisia ar trebui să depună eforturi pentru a colecta informații de la furnizorii de servicii de intermediere online. Furnizorii de servicii de intermediere online ar trebui să participe cu bună credință la o colectare mai eficientă a acestor date, după caz.
- (48) Codurile de conduită, elaborate fie de către furnizorii de servicii în cauză, fie de către organizațiile sau asociațiile care îi reprezintă, pot contribui la aplicarea corespunzătoare a prezentului regulament și ar trebui, prin urmare, să fie încurajate. La elaborarea unor astfel de coduri de conduită, în consultare cu toate părțile interesate relevante, ar trebui să se țină seama de caracteristicile specifice ale sectoarelor în cauză, precum și de caracteristicile specifice ale IMM-urilor. Aceste coduri de conduită ar trebui să fie redactate într-un mod obiectiv și nediscriminatoriu.
- (49) Comisia ar trebui să evalueze periodic acest regulament și să monitorizeze îndeaproape efectele acestuia asupra economiei platformelor online, în special cu scopul de a examina necesitatea modificării acestuia în lumina evoluțiilor tehnologice sau comerciale relevante. Această evaluare ar trebui să includă efectele asupra întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online care ar putea rezulta din utilizarea generală a dispozițiilor privind alegerea dreptului aplicabil și a instanțelor competente impusă în termenii și condițiile stabilite în mod unilateral de către furnizorul de servicii de intermediere online. Pentru a obține o imagine de ansamblu a evoluțiilor din acest sector, evaluarea ar trebui să țină seama de experiențele statelor membre și ale părților interesate relevante. Grupul de experți pentru Observatorul privind economia platformelor online, instituit în conformitate cu Decizia C(2018) 2393 a Comisiei, are un rol esențial în informarea Comisiei în vederea evaluării prezentului regulament de către Comisie. Prin urmare, Comisia ar trebui să țină seama în mod corespunzător de avizele și rapoartele care îi sunt prezentate de către grup. În urma evaluării, Comisia ar trebui să ia măsurile corespunzătoare. Poate fi oportun să se ia măsuri suplimentare, inclusiv de natură legislativă, dacă și în cazul în care dispozițiile stabilite în prezentul regulament se dovedesc a fi insuficiente pentru a aborda în mod adecvat dezechilibrele și practicile comerciale neloiale care persistă în acest sector.
- (50) Atunci când se furnizează informațiile solicitate în temeiul prezentului regulament, ar trebui să se țină seama cât mai mult posibil de nevoile speciale ale persoanelor cu handicap, în conformitate cu obiectivele Convenției Organizației Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu handicap ⁽¹¹⁾.
- (51) Întrucât obiectivul prezentului regulament, respectiv asigurarea unui mediu de afaceri echitabil, previzibil, durabil și fiabil în cadrul pieței interne, nu poate fi realizat în mod suficient de statele membre dar, date fiind dimensiunile și efectele sale, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.
- (52) Prezentul regulament urmărește să asigure respectarea deplină a dreptului la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, astfel cum sunt prevăzute la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și să promoveze aplicarea libertății de a desfășura o activitate comercială, astfel cum este prevăzută la articolul 16 din cartă,

⁽¹¹⁾ Decizia 2010/48/CE a Consiliului din 26 noiembrie 2009 privind încheierea, de către Comunitatea Europeană, a Convenției Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu handicap (JO L 23, 27.1.2010, p. 37).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

- (1) Scopul prezentului regulament este de a contribui la buna funcționare a pieței interne prin stabilirea de norme menite să asigure faptul că întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online și utilizatorii profesionali de site-uri în relația lor cu motoarele de căutare on-line beneficiază de un grad adecvat de transparență, echitate și măsuri reparatorii eficace.
- (2) Prezentul regulament se aplică serviciilor de intermediere online și motoarelor de căutare online furnizate sau oferite spre furnizare întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online și, respectiv, utilizatorilor profesionali de site-uri care își au sediul sau reședința în Uniune și care, prin intermediul serviciilor de intermediere online sau motoarelor de căutare online respective, oferă bunuri sau servicii consumatorilor aflați pe teritoriul Uniunii, indiferent de locul de stabilire sau de reședință al furnizorilor serviciilor respective și indiferent de dreptul aplicabil.
- (3) Prezentul regulament nu se aplică serviciilor de plată online sau instrumentelor ori schimburilor publicitare online care nu sunt furnizate cu scopul de a facilita inițierea tranzacțiilor directe și care nu presupun o relație contractuală cu consumatorii.
- (4) Prezentul regulament nu aduce atingere normelor naționale care, în conformitate cu dreptul Uniunii, interzic sau sancționează conduita unilaterală sau practicile comerciale neloiale în măsura în care aspectele relevante nu sunt reglementate de prezentul regulament. Prezentul regulament nu aduce atingere dreptului civil intern, în special dreptului contractelor, spre exemplu normelor privind validitatea, constituirea, efectele sau încetarea unui contract, cu condiția ca normele de drept civil intern să fie conforme cu dreptul Uniunii și în măsura în care aspectele relevante nu sunt reglementate de prezentul regulament.
- (5) Prezentul regulament nu aduce atingere dreptului Uniunii, în special dreptului Uniunii care reglementează domeniile cooperării judiciare în materie civilă, concurenței, protecției datelor, protecției secretelor comerciale, protecției consumatorului, comerțului electronic și serviciilor financiare.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „întreprindere utilizatoare de servicii de intermediere online” înseamnă orice persoană fizică care acționează în capacitate comercială sau profesională sau orice persoană juridică care oferă bunuri sau servicii consumatorilor, prin intermediul serviciilor de intermediere online, în scopuri legate de activitatea sa comercială, de afaceri, meșteșugărească sau profesională;
2. „servicii de intermediere online” înseamnă servicii care îndeplinesc toate cerințele următoare:
 - (a) sunt servicii ale societății informaționale în sensul articolului 1 alineatul (1) litera (b) din Directiva (UE) 2015/1535 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹²⁾;
 - (b) le permit întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online să ofere bunuri sau servicii consumatorilor, cu scopul de a facilita inițierea unor tranzacții directe între respectivele întreprinderi și consumatori, indiferent de locul în care se încheie în final respectivele tranzacții;
 - (c) sunt furnizate întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online pe baza unei relații contractuale între furnizorul respectivelor servicii și întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online care oferă bunuri sau servicii consumatorilor;
3. „furnizor de servicii de intermediere online” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care furnizează sau se oferă să furnizeze servicii de intermediere online întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online;

⁽¹²⁾ Directiva (UE) 2015/1535 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 septembrie 2015 referitoare la procedura de furnizare de informații în domeniul reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale (JO L 241, 17.9.2015, p. 1).

4. „consumator” înseamnă orice persoană fizică care acționează în alte scopuri decât cele legate de activitatea sa comercială, de afaceri, meșteșugărească sau profesională a acestei persoane;
5. „motor de căutare online” înseamnă un serviciu digital care permite utilizatorilor să introducă interogări pentru a căuta, în principiu, în toate site-urile internet sau site-urile internet într-o anumită limbă pe baza unei interogări privind orice subiect sub forma unui cuvânt, a unei solicitări vocale, a unei fraze sau a unui alt element introdus și care revine cu rezultate în orice format în care se pot găsi informații legate de conținutul căutat;
6. „furnizor de motoare de căutare online” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care furnizează sau care se oferă să furnizeze motoare de căutare online consumatorilor;
7. „utilizator profesional de site-uri” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care utilizează o interfață online, și anume orice software, inclusiv un site de internet sau o parte a unui site și aplicații, printre care aplicații pentru dispozitive mobile, pentru a oferi bunuri sau servicii consumatorilor, în scopuri legate de activitatea sa comercială, de afaceri, meșteșugărească sau profesională;
8. „ierarhie” înseamnă vizibilitatea relativă acordată bunurilor sau serviciilor oferite prin servicii de intermediere online sau relevanța acordată rezultatelor căutărilor de către motoarele de căutare online, astfel cum este prezentată, organizată sau comunicată de către furnizorii de servicii de intermediere online sau de către furnizorii de motoare de căutare online, indiferent de mijloacele tehnologice folosite pentru această prezentare, organizare sau comunicare;
9. „control” înseamnă proprietatea asupra unei întreprinderi sau capacitatea de a exercita o influență decisivă asupra acesteia, în înțelesul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului ⁽¹³⁾;
10. „termeni și condiții” înseamnă toți termenii și condițiile sau specificațiile, indiferent de denumirea sau forma sub care sub prezentate, care reglementează relația contractuală dintre furnizorul de servicii de intermediere online și întreprinderile utilizatoare ale serviciilor sale de intermediere online și care sunt stabilite în mod unilateral de către furnizorul de servicii de intermediere online, respectiva stabilire unilaterală fiind estimată pe baza unei evaluări globale, pentru care dimensiunea relativă a părților în cauză, faptul că a avut loc o negociere sau că anumite dispoziții ar fi putut fi supuse unei astfel de negocieri și stabilite împreună de către furnizorul relevant și de către întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online nu este, în sine, decisiv;
11. „bunuri și servicii auxiliare” înseamnă bunuri și servicii oferite consumatorului înainte de finalizarea unei tranzacții inițiate privind serviciile de intermediere online în plus față de bunurile sau serviciile primare oferite de întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online prin serviciile de intermediere online și în completare la aceste bunuri și servicii;
12. „mediere” înseamnă orice proces structurat, astfel cum este definit la articolul 3 litera (a) din Directiva 2008/52/CE;
13. „suport durabil” înseamnă orice instrument care permite întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online să stocheze informații adresate lor personal, într-un mod accesibil pentru consultări ulterioare și pentru o perioadă de timp adecvată scopurilor informației respective, și care permite reproducerea, fără modificări, a informațiilor stocate.

Articolul 3

Termeni și condiții

(1) Furnizorii de servicii de intermediere online se asigură că termenii și condițiile:

(a) sunt redactate într-un limbaj simplu și inteligibil;

(b) sunt ușor accesibile pentru întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online pe parcursul tuturor etapelor relației comerciale cu furnizorul de servicii de intermediere online, inclusiv în etapa precontractuală;

⁽¹³⁾ Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi [Regulamentul (CE) privind concentrările economice] (JO L 24, 29.1.2004, p. 1).

- (c) stabilesc motivele pentru deciziile de a suspenda, de a sista sau de a impune orice alt fel de restricție privind, în totalitate sau în parte, furnizarea serviciilor lor de intermediere online către întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online;
 - (d) includ informații privind toate canalele suplimentare de distribuție și programele afiliate potențiale prin care furnizorul de servicii de intermediere online ar putea comercializa bunurile și serviciile oferite de întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online;
 - (e) includ informații generale privind modul în care termenii și condițiile afectează proprietatea și controlul drepturilor de proprietate intelectuală ale întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online.
- (2) Furnizorii de servicii de intermediere online notifică, pe un suport durabil, întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză orice modificare propusă a termenilor și condițiilor.

Modificările propuse nu se pun în aplicare înainte de expirarea unei perioade de preaviz care este rezonabilă și proporțională cu natura și anvergura modificărilor avute în vedere și cu consecințele acestora pentru întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză. Această perioadă de preaviz este de cel puțin 15 zile de la data la care furnizorul de servicii de intermediere online le notifică întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză modificările propuse. Furnizorii de servicii de intermediere online acordă perioade mai lungi de preaviz atunci când acest lucru este necesar pentru a le permite întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online să efectueze adaptări tehnice sau comerciale pentru a se conforma modificărilor.

Întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză are dreptul de a rezilia contractul cu furnizorul de servicii de intermediere online înainte de expirarea perioadei de preaviz. O astfel de reziliere intră în vigoare în termen de 15 zile de la primirea notificării în temeiul primului paragraf, cu excepția cazului în care contractului i se aplică un termen mai scurt.

Întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză poate, fie printr-o declarație scrisă, fie printr-o acțiune fără echivoc, să renunțe la perioada de preaviz menționată la al doilea paragraf în orice moment de la primirea notificării în temeiul primului paragraf.

În perioada de preaviz, furnizarea de noi bunuri sau servicii prin intermediul serviciilor de intermediere online este considerată o acțiune fără echivoc de renunțare la perioada de preaviz, cu excepția cazurilor în care perioada de preaviz rezonabilă și proporțională este mai mare de 15 zile, deoarece modificările aduse termenilor și condițiilor impun întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online să efectueze ajustări tehnice semnificative ale bunurilor sau serviciilor sale. În astfel de cazuri, nu se consideră în mod automat că s-a renunțat la perioada de preaviz în cazul în care întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online oferă bunuri și servicii noi.

(3) Termenii și condițiile sau dispozițiile specifice pe care acestea le conțin și care nu respectă cerințele stabilite la alineatul (1), precum și modificările termenilor și condițiilor efectuate de către un furnizor de servicii de intermediere online cu încălcarea dispozițiilor alineatului (2) sunt nule și neavenite.

(4) Perioada de preaviz menționată la alineatul (2) al doilea paragraf nu se aplică în cazul în care un furnizor de servicii de intermediere online:

- (a) face obiectul unei obligații juridice sau regulamentare în virtutea căreia are obligația de a modifica termenii și condițiile într-un mod care nu îi permite să respecte perioada de preaviz menționată la alineatul (2) al doilea paragraf;
- (b) trebuie în mod excepțional să-și modifice termenii și condițiile pentru a face față unui pericol neprevăzut și iminent legat de apărarea serviciilor de intermediere online, a consumatorilor săi sau a altor întreprinderi utilizatoare de servicii de intermediere online, de fraudă, de programe malware, de mesaje spam, de încălcări ale securității datelor sau de alte riscuri în materie de securitate cibernetică.

(5) Furnizorii de servicii de intermediere online se asigură că identitatea întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online care furnizează bunuri sau servicii prin serviciile de intermediere online este vizibilă în mod clar.

*Articolul 4***Restricționarea, suspendarea și sistarea**

(1) În cazul în care un furnizor de servicii de intermediere online decide să restricționeze sau să suspende furnizarea serviciilor sale de intermediere online către o anumită întreprindere utilizatoare de servicii de intermediere online în legătură cu bunuri sau servicii individuale oferite de aceasta din urmă, furnizorul oferă întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză, înainte sau la momentul la care intră în vigoare restricționarea sau suspendarea, o justificare a deciziei respective pe un suport durabil.

(2) În cazul în care un furnizor de servicii de intermediere online decide să sisteze în totalitate furnizarea serviciilor sale de intermediere online către o anumită întreprindere utilizatoare de servicii de intermediere online, furnizorul oferă întreprinderii în cauză, cu cel puțin 30 de zile înainte ca sistarea să intre în vigoare, o justificare a deciziei respective pe un suport durabil.

(3) În cazul restricționării, suspendării sau sistării furnizării serviciilor, furnizorul de servicii de intermediere online oferă întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online ocazia de a clarifica faptele și circumstanțele în cadrul procesului intern de soluționare a reclamațiilor menționat la articolul 11. În cazul în care restricționarea, suspendarea sau sistarea este revocată de către furnizorul de servicii de intermediere online, acesta restabilește accesul întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online, oferindu-i inclusiv orice acces la date cu caracter personal sau de altă natură, sau la ambele, care rezultă din utilizarea serviciilor de intermediere online relevante înainte ca restricționarea, suspendarea sau sistarea să producă efecte.

(4) Perioada de preaviz menționată la alineatul (2) nu se aplică în cazul în care un furnizor de servicii de intermediere online:

- (a) face obiectul unei obligații juridice sau regulamentare în virtutea căreia trebuie să sisteze în totalitate furnizarea serviciilor sale de intermediere online către o anumită întreprindere utilizatoare de servicii de intermediere online într-un mod care nu îi permite să respecte perioada de preaviz menționată, sau
- (b) își exercită un drept de sistare dintr-un motiv imperativ în temeiul dreptului intern, care este în conformitate cu dreptul Uniunii;
- (c) poate demonstra că întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză a încălcat în mod repetat termenii și condițiile aplicabile, ceea ce a dus la suspendarea sau restricționarea furnizării în totalitate a serviciilor de intermediere online respective.

În cazurile în care perioada de preaviz prevăzută la alineatul (2) nu se aplică, furnizorul de servicii de intermediere online furnizează întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză, fără întârzieri nejustificate, o justificare a respectivei decizii pe un suport durabil.

(5) Justificarea menționată la alineatele (1) și (2) și la alineatul (4) al doilea paragraf trebuie să conțină o referire la faptele sau circumstanțele specifice, inclusiv conținutul notificărilor părților terțe, care au dus la decizia furnizorului de servicii de intermediere online, precum și o referire la motivele care au stat la baza acestei decizii, menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (c).

Un furnizor de servicii de intermediere online nu trebuie să ofere o justificare atunci când are o obligație juridică sau regulamentară de a nu specifica faptele sau circumstanțele specifice sau motivul sau motivele obiective aplicabile sau în cazul în care un furnizor de servicii de intermediere online poate demonstra că întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză a încălcat în mod repetat termenii și condițiile aplicabile, ceea ce a dus la sistarea în totalitate a furnizării serviciilor de intermediere online respective.

*Articolul 5***Ierarhia**

(1) Furnizorii de servicii de intermediere online stabilesc în termenii și condițiile lor principalii parametri pe baza cărora se stabilește ierarhia și argumentele în favoarea importanței relative a respectivilor parametri principali în raport cu alți parametri.

(2) Furnizorii de motoare de căutare online prezintă principalii parametri care, individual sau colectiv, sunt cei mai semnificativi în stabilirea ierarhiei și importanța relativă a acelor parametri principali, furnizând în acest sens o descriere ușor accesibilă publicului, redactată într-un limbaj simplu și inteligibil cu privire la motoarele de căutare online ale furnizorilor în cauză. Furnizorii actualizează descrierea respectivă dacă este cazul.

(3) În cazul în care parametrii principali includ posibilitatea influențării poziției în ierarhie prin plata, de către întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online sau de către utilizatorii profesionali de site-uri, a unei remunerații directe sau indirecte în beneficiul furnizorului respectiv, acel furnizor prezintă, de asemenea, o descriere a acestor posibilități și a efectelor unei astfel de remunerații asupra poziției în ierarhie, în conformitate cu cerințele prevăzute la alineatele (1) și (2).

(4) În cazul în care furnizorul unui motor de căutare online a modificat ierarhia într-un anumit caz sau a delistat un anumit site în urma unei notificări din partea unei terțe părți, furnizorul respectiv îi oferă utilizatorului profesional de site-uri posibilitatea de a examina conținutul notificării.

(5) Descrierile menționate la alineatele (1), (2) și (3) trebuie să fie suficiente pentru a permite întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online sau utilizatorilor profesionali de site-uri să înțeleagă în mod adecvat dacă mecanismul de ierarhizare ține seama de considerațiile enumerate în continuare și, în caz afirmativ, în ce mod și în ce măsură face acest lucru:

- (a) caracteristicile bunurilor și serviciilor oferite consumatorilor prin intermediul serviciilor de intermediere online sau al motorului de căutare online;
- (b) relevanța acestor caracteristici pentru consumatori;
- (c) în ceea ce privește motoarele de căutare online, caracteristicile de concepție a site-ului internet utilizat de utilizatorii profesionali de site-uri.

(6) Furnizorii de servicii de intermediere online și furnizorii de motoare de căutare online nu sunt obligați, atunci când se conformează cerințelor prevăzute de prezentul articol, să divulge algoritmi sau vreo informație care, cu un grad rezonabil de certitudine, ar avea ca rezultat înșelarea consumatorilor sau prejudicierea consumatorilor prin manipularea rezultatelor căutării. Prezentul articol nu aduce atingere Directivei (UE) 2016/943.

(7) Pentru a facilita respectarea de către furnizorii de servicii de intermediere online și de către furnizorii de motoare de căutare online a cerințelor prevăzute de prezentul articol și aplicarea lor efectivă, Comisia elaborează orientări care însoțesc cerințele de transparență prevăzute în prezentul articol.

Articolul 6

Bunuri și servicii auxiliare

În cazul în care consumatorilor li se oferă, prin intermediul serviciilor de intermediere online, bunuri și servicii auxiliare, inclusiv produse financiare, fie de către furnizorul serviciilor de intermediere online, fie de către părți terțe, furnizorii de servicii de intermediere online stabilesc în termenii și condițiile lor o descriere a tipului de bunuri și servicii auxiliare oferite și specifică dacă și în ce condiții întreprinderii utilizatoare de servicii de intermediere online i se permite, de asemenea, să ofere consumatorilor propriile bunuri și servicii auxiliare prin intermediul serviciilor de intermediere online.

Articolul 7

Tratamentul diferențiat

(1) Furnizorii de servicii de intermediere online includ, în termenii și condițiile lor, o descriere a oricărui tratament diferențiat pe care îl acordă sau îl pot acorda bunurilor sau serviciilor oferite consumatorilor prin intermediul respectivelor servicii de intermediere online de către, pe de o parte fie respectivul furnizor însuși, fie orice întreprindere utilizatoare de servicii de intermediere online și care este controlată de acesta și, pe de altă parte, de către alte întreprinderi utilizatoare de servicii de intermediere online. Această descriere se referă la principalele considerente economice, comerciale sau juridice ale unui astfel de tratament diferențiat.

(2) Furnizorii de motoare de căutare online prezintă o descriere a oricărui tratament diferențiat pe care îl acordă sau l-ar putea acorda bunurilor sau serviciilor oferite consumatorilor prin intermediul respectivelor motoare de căutare online de către, pe de o parte, fie respectivul furnizor însuși, fie orice utilizator profesional de site-uri care este controlat de acesta și, pe de altă parte, de către alți utilizatori profesionali de site-uri.

(3) Descrierile menționate la alineatele (1) și (2) acoperă în special, dacă este cazul, orice tratament diferențiat acordat prin măsuri specifice luate de furnizorul de servicii de intermediere online sau de furnizorul de motoare de căutare online sau prin comportamentul acestora referitor la oricare dintre următoarele elemente:

- (a) accesul pe care furnizorul de servicii de intermediere online sau întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online sau utilizatorii profesionali de site-uri controlați de furnizorul respectiv îl pot avea la datele cu caracter personal sau la datele de alt tip, ori la ambele categorii de date pe care întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online, utilizatorii profesionali de site-uri sau consumatorii le furnizează în vederea utilizării serviciilor de intermediere online sau a motoarelor de căutare online în cauză sau care sunt generate prin furnizarea serviciilor respective;
- (b) ierarhia sau alte setări aplicate de furnizor care influențează accesul consumatorilor la bunuri sau servicii oferite prin intermediul acestor servicii de intermediere online de către alte întreprinderi utilizatoare de servicii de intermediere online sau prin intermediul acestor motoare de căutare online de către alți utilizatori profesionali de site-uri;
- (c) orice plată directă sau indirectă percepută pentru utilizarea serviciilor de intermediere online sau a motoarelor de căutare online în cauză;
- (d) accesul la servicii, condițiile sau orice plată directă sau indirectă percepută pentru utilizarea serviciilor sau a funcționalităților ori a interfețelor tehnice care sunt relevante pentru întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online sau pentru utilizatorul profesional de site-uri și care sunt legate direct de utilizarea serviciilor de intermediere online sau a motoarelor de căutare online în cauză sau sunt auxiliare acestora.

Articolul 8

Clauzele contractuale specifice

Pentru a asigura faptul că relațiile contractuale dintre furnizorii de servicii de intermediere online și întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online au la bază buna credință și loialitatea în afaceri, furnizorii de servicii de intermediere online:

- (a) nu impun modificări retroactive ale termenilor și condițiilor, cu excepția cazului în care trebuie să respecte o obligație juridică sau regulamentară sau modificările retroactive sunt benefice pentru întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online;
- (b) se asigură că termenii și condițiile lor includ informații privind condițiile în care întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online pot pune capăt relației contractuale cu furnizorul de servicii de intermediere online; și
- (c) includ în termenii și condițiile lor o descriere a accesului tehnic și contractual (sau a absenței acestuia) la informațiile furnizate sau generate de întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online, pe care le păstrează după expirarea contractului dintre furnizorul de servicii de intermediere online și întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online.

Articolul 9

Accesul la date

(1) Furnizorii de servicii de intermediere online includ în termenii și condițiile lor o descriere a accesului tehnic și contractual (sau a absenței acestuia) al întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online la datele cu caracter personal sau la datele de alt tip, ori la ambele categorii de date pe care întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online sau consumatorii le furnizează în vederea utilizării serviciilor de intermediere online în cauză sau care sunt generate prin furnizarea serviciilor respective.

(2) Prin descrierea menționată la alineatul (1), furnizorii de servicii de intermediere online informează în mod adecvat întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online, în special cu privire la următoarele aspecte:

- (a) dacă furnizorul de servicii de intermediere online are acces la datele cu caracter personal sau la datele de alt tip, ori la ambele categorii de date pe care întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online sau consumatorii le furnizează în vederea utilizării respectivelor servicii sau care sunt generate prin furnizarea acestor servicii și, în caz afirmativ, la ce categorii de astfel de date și în ce condiții;
- (b) dacă o întreprindere utilizatoare de servicii de intermediere online are acces la datele cu caracter personal sau la datele de alt tip, ori la ambele categorii de date pe care le furnizează în legătură cu utilizarea de către întreprindere a serviciilor de intermediere online în cauză sau generate prin furnizarea acestor servicii întreprinderii utilizatoare deservicii de intermediere online în cauză și consumatorilor bunurilor sau serviciilor întreprinderii și, în caz afirmativ, la ce categorii de astfel de date și în ce condiții;

- (c) dacă, pe lângă accesul prevăzut la litera (b), o întreprindere utilizatoare de servicii de intermediere online are acces la datele cu caracter personal sau la datele de alt tip, ori la ambele categorii de date, inclusiv sub formă agregată, furnizate sau generate prin furnizarea de servicii de intermediere online către toate întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online și către consumatorii acestora, și în caz afirmativ, la ce categorii de astfel de date și în ce condiții; și
- (d) dacă oricare din datele prevăzute la litera (a) sunt furnizate terților, împreună cu, atunci când furnizarea unor astfel de date către terți nu este necesară pentru buna funcționare a serviciilor de intermediere online, informații care specifică scopul acestei partajări a datelor, precum și posibilitățile întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online să opteze pentru neparticipare la respectiva partajare a datelor.
- (3) Prezentul articol nu aduce atingere aplicării Regulamentului (UE) 2016/679, Directivei (UE) 2016/680 și Directivei 2002/58/CE.

Articolul 10

Restricțiile cu privire la oferirea de condiții diferite prin alte mijloace

- (1) În cazul în care, în contextul furnizării serviciilor lor, furnizorii de servicii de intermediere online restrâng capacitatea întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online de a oferi aceleași bunuri și servicii consumatorilor în condiții diferite prin alte mijloace decât serviciile de intermediere online, aceștia includ motivele unei astfel de restricționări în termenii și condițiile lor și le pun la dispoziția publicului într-o formă ușor accesibilă. Motivele respective includ principalele considerații de ordin economic, comercial sau juridic care au stat la baza aplicării respectivelor restricții.
- (2) Obligația prevăzută la alineatul (1) nu aduce atingere niciunei interdicții sau limitări legate de impunerea unor astfel de restricții care rezultă din aplicarea altor acte din dreptul Uniunii sau din dreptul intern care sunt conforme cu dreptul Uniunii și care li se aplică furnizorilor de servicii de intermediere online.

Articolul 11

Sistemul intern de soluționare a reclamațiilor

- (1) Furnizorii de servicii de intermediere online prevăd un sistem intern de soluționare a reclamațiilor primite de la întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online.

Sistemul intern de soluționare a reclamațiilor trebuie să fie ușor accesibil și gratuit pentru întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online și să asigure gestionarea reclamațiilor într-un termen rezonabil. Trebuie să se bazeze pe principiile transparenței și egalității de tratament în situații echivalente și al tratării plângerilor proporțional cu importanța și complexitatea lor. Sistemul trebuie să le permită întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online să adreseze reclamații direct furnizorului în cauză cu privire la oricare dintre următoarele aspecte:

- (a) presupusa nerespectare de către furnizorul respectiv a obligațiilor prevăzute în prezentul regulament care afectează întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online care a formulat reclamația („reclamantul”);
- (b) aspectele tehnologice care se referă direct la furnizarea serviciilor de intermediere online și care îl afectează pe reclamant;
- (c) măsurile luate de furnizorul respectiv sau comportamentul acestuia care se referă direct la furnizarea serviciilor de intermediere online și care îl afectează pe reclamant.

- (2) Ca parte a sistemului lor intern de soluționare a reclamațiilor, furnizorii de servicii de intermediere online:

- (a) analizează în mod corespunzător reclamațiile primite și măsurile pe care este posibil să fie nevoiți să le ia pentru a rezolva în mod adecvat problema care le-a fost sesizată;
- (b) tratează reclamațiile în mod rapid și eficace, ținând seama de importanța și de complexitatea problemei sesizate;

(c) îi comunică reclamantului rezultatul procesului intern de soluționare a reclamațiilor, transmițându-i acestuia un răspuns personalizat și redactat într-un limbaj simplu și inteligibil.

(3) Furnizorii de servicii de intermediere online oferă în termenii și condițiile lor toate informațiile relevante referitoare la accesul la sistemul lor intern de soluționare a reclamațiilor și la funcționarea acestuia.

(4) Furnizorii de servicii de intermediere online stabilesc și pun la dispoziția publicului larg într-o formă ușor accesibilă informațiile privind funcționarea și eficacitatea sistemului lor intern de soluționare a reclamațiilor. Tot ei verifică cel puțin în fiecare an informațiile și, atunci când sunt necesare modificări semnificative, actualizează aceste informații.

Aceste informații includ numărul total de reclamații primite, principalele tipuri ale acestora, perioada medie necesară pentru tratarea lor și date agregate referitoare la rezultatul reclamațiilor.

(5) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică furnizorilor de servicii de intermediere online care sunt întreprinderi mici în înțelesul anexei la Recomandarea 2003/361/CE.

Articolul 12

Medierea

(1) Furnizorii de servicii de intermediere online identifică în termenii și condițiile lor doi sau mai mulți mediatori cu care sunt dispuși să colaboreze în încercarea de a ajunge la un acord cu întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online cu privire la soluționarea, pe cale extrajudiciară, a eventualelor litigii dintre furnizorul de servicii de intermediere și întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online, litigii ce apar în legătură cu furnizarea serviciilor de intermediere online în cauză, inclusiv a reclamațiilor care nu au putut fi rezolvate prin intermediul sistemului intern de soluționare a reclamațiilor menționat la articolul 11.

Furnizorii de servicii de intermediere online pot identifica mediatori care furnizează servicii de mediere dintr-un loc situat în afara Uniunii doar în situația în care se asigură că întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză nu sunt împiedicate efectiv să beneficieze de garanțiile juridice prevăzute în dreptul Uniunii sau în dreptul intern al statelor membre ca urmare a faptului că mediatorii furnizează aceste servicii din afara teritoriului Uniunii.

(2) Mediatorii menționați la alineatul (1) îndeplinesc următoarele condiții:

(a) sunt imparțiali și independenți;

(b) serviciile lor de mediere sunt abordabile ca preț pentru întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză;

(c) pot să furnizeze serviciile de mediere în limba în care sunt redactați termenii și condițiile care reglementează relația contractuală dintre furnizorul de servicii de intermediere online și întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză;

(d) pot fi contactați ușor fie fizic, în locul în care își are sediul sau reședința întreprinderea utilizatoare de servicii de intermediere online, fie de la distanță, folosind tehnologiile de comunicații;

(e) pot să furnizeze servicii de mediere fără întârzieri nejustificate;

(f) dispun de un nivel suficient de înțelegere generală a relațiilor comerciale între întreprinderi pentru a putea contribui în mod eficace la încercarea de soluționare a litigiilor respective.

(3) În pofida naturii voluntare a medierii, furnizorii de servicii de intermediere online și întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online se implică cu bună credință pe parcursul oricăror încercări de mediere realizate în temeiul prezentului articol.

(4) Furnizorii de servicii de intermediere online suportă un procentaj rezonabil din costurile totale ale medierii în fiecare caz în parte. Procentajul rezonabil din costurile totale se determină pe baza unei sugestii din partea mediatorului, ținând seama de toate elementele relevante ale cazului în discuție, în special de meritele relative ale pretențiilor părților aflate în litigiu, de comportamentul părților, precum și de dimensiunea și puterea financiară a părților una în raport cu cealaltă.

(5) Orice încercare de a se ajunge la un acord prin mediere cu privire la soluționarea unui litigiu în conformitate cu prezentul articol nu afectează drepturile furnizorilor de servicii de intermediere online și ale întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online în cauză de a iniția acțiuni în justiție în orice moment înainte de procesul de mediere, pe parcursul său sau după ce acesta a luat sfârșit.

(6) La cererea unei întreprinderi utilizatoare de servicii de intermediere online, înainte de începerea medierii sau în timpul acesteia, furnizorul de servicii de intermediere online îi pune acesteia la dispoziție informații referitoare la funcționarea și eficacitatea medierii legate de activitățile sale.

(7) Obligațiile prevăzute la alineatul (1) nu se aplică furnizorilor de servicii de intermediere online care sunt întreprinderi mici în înțelesul anexei la Recomandarea 2003/361/CE.

Articolul 13

Mediatorii specializați

Comisia, în strânsă cooperare cu statele membre, încurajează furnizorii de servicii de intermediere online, precum și organizațiile și asociațiile care îi reprezintă, să înființeze, separat sau în comun, una sau mai multe organizații care oferă servicii de mediere ce îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 12 alineatul (2), cu scopul specific de a facilita soluționarea extrajudiciară a litigiilor cu întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online, litigii care apar în legătură cu furnizarea acestor servicii, ținând seama în special de caracterul transfrontalier al serviciilor de intermediere online.

Articolul 14

Acțiunile în justiție introduse de organizații sau asociații reprezentative și de organisme publice

(1) Organizațiile și asociațiile care au un interes legitim în ceea ce privește reprezentarea întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online sau a utilizatorilor profesionali de site-uri, precum și organismele publice instituite în statele membre au dreptul de a introduce acțiuni în fața instanțelor naționale competente din Uniune, în conformitate cu dispozițiile în materie din dreptul intern al statului membru în care este introdusă acțiunea, în vederea opririi sau a interzicerii oricărei nerespectări de către furnizorii de servicii de intermediere online sau de către furnizorii de motoare de căutare online a cerințelor relevante stabilite în prezentul regulament.

(2) Comisia încurajează statele membre să facă schimb de bune practici și de informații cu alte state membre, pe baza registrelor de acte ilicite care au făcut obiectul unor ordine de încetare în fața instanțelor naționale, atunci când organismele sau autoritățile publice relevante au înființat astfel de registre.

(3) Organizațiile sau asociațiile au dreptul menționat la alineatul (1) numai în cazul în care îndeplinesc toate cerințele de mai jos:

(a) sunt constituite în mod corespunzător, în conformitate cu dreptul intern al unui stat membru;

(b) urmăresc în mod susținut obiective care sunt în interesul colectiv al grupului de întreprinderi utilizatoare de servicii de intermediere online sau de utilizatori profesionali de site-uri pe care îi reprezintă;

(c) au un caracter nonprofit;

(d) luarea deciziilor nu este influențată în mod necorespunzător de către finanțatori terți, în special de furnizori de servicii de intermediere online sau de furnizori de motoare de căutare online.

În acest scop, organizațiile sau asociațiile publică integral informațiile privind componența lor și sursa de finanțare.

(4) În statele membre în care au fost înființate organisme publice, acestea au dreptul menționat la alineatul (1) în situația în care li se încredințează sarcina de a apăra interesele colective ale întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online sau ale utilizatorilor profesionali de site-uri sau de a asigura respectarea cerințelor prevăzute de prezentul regulament, în conformitate cu dreptul intern al statului membru în cauză.

(5) Statele membre pot desemna:

(a) organizații sau asociații cu sediul pe teritoriul acestora și care îndeplinesc cel puțin cerințele stabilite la alineatul (3), la cererea acestor organizații sau asociații;

(b) organisme publice înființate pe teritoriul lor care îndeplinesc cerințele stabilite la alineatul (4)

căroră li se conferă dreptul stabilit la alineatul (1). Statele membre comunică Comisiei denumirea și scopul oricărui astfel de organizații, asociații sau organisme desemnate.

(6) Comisia întocmește o listă a organizațiilor, asociațiilor și organismelor publice desemnate în conformitate cu alineatul (5). Lista respectivă precizează scopul organizațiilor, asociațiilor și organismelor respective. Lista se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Modificările aduse listei se publică fără întârziere, iar o listă actualizată se întocmește și se publică din șase în șase luni.

(7) Instanțele judecătorești acceptă lista menționată la alineatul (6) drept dovadă a capacității juridice a organizației, asociației sau organismului public, fără a se aduce atingere dreptului instanței de a examina într-un caz anume dacă obiectivul reclamantului justifică introducerea unei acțiuni într-un caz anume.

(8) Dacă un stat membru sau Comisia își exprimă îngrijorarea legată de respectarea de către o organizație sau o asociație a criteriilor prevăzute la alineatul (3) sau de către un organism public a criteriilor prevăzute la alineatul (4), statul membru care a desemnat organizația, asociația sau organismul public în cauză în conformitate cu alineatul (5) analizează situația semnalată și, după caz, revocă desemnarea dacă nu sunt respectate unul sau mai multe dintre aceste criterii.

(9) Dreptul menționat la alineatul (1) nu aduce atingere dreptului întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online și al utilizatorilor profesionali de site-uri de a introduce orice acțiune în fața instanțelor naționale competente, în conformitate cu dispozițiile în materie din dreptul intern al statului membru în care este introdusă acțiunea în justiție, care se întemeiază pe drepturile individuale și care urmărește să pună capăt nerespectării de către furnizorii de servicii de intermediere online sau de către furnizorii de motoare de căutare online a cerințelor relevante prevăzute în prezentul regulament.

*Articolul 15***Asigurarea respectării**

- (1) Fiecare stat membru asigură în mod adecvat și efectiv respectarea prezentului regulament.
- (2) Statele membre stabilesc normele privind măsurile aplicabile în cazul încălcării prezentului regulament și se asigură că acestea sunt puse în aplicare. Măsurile prevăzute sunt eficace, proporționale și cu efect de descurajare.

*Articolul 16***Monitorizarea**

Comisia, în strânsă cooperare cu statele membre, monitorizează îndeaproape impactul prezentului regulament asupra relațiilor dintre serviciile de intermediere online și întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online, și dintre motoarele de căutare online și utilizatorii profesionali de site-uri, pe de altă parte. În acest scop, Comisia colectează informații relevante pentru a monitoriza modificările acestor relații, inclusiv prin efectuarea de studii relevante. Statele membre acordă asistență Comisiei prin furnizarea, la cerere, a oricăror informații relevante colectate, inclusiv cu privire la cazuri specifice. În sensul prezentului articol și al articolului 18, Comisia poate încerca să colecteze informații de la furnizorii de servicii de intermediere online.

*Articolul 17***Codurile de conduită**

- (1) Comisia încurajează elaborarea de coduri de conduită de către furnizorii de servicii de intermediere online și de către organizațiile și asociațiile care îi reprezintă, împreună cu întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online, inclusiv IMM-urile, și cu organizațiile reprezentative ale acestora, menite să contribuie la aplicarea corespunzătoare a prezentului regulament, ținând seama de caracteristicile specifice ale diverselor sectoare în care sunt furnizate serviciile de intermediere online, precum și de caracteristicile specifice ale IMM-urilor.
- (2) Comisia încurajează furnizorii de motoare de căutare online și organizațiile și asociațiile care îi reprezintă să elaboreze coduri de conduită menite în mod specific să contribuie la aplicarea corespunzătoare a articolului 5.
- (3) Comisia încurajează furnizorii de servicii de intermediere online să adopte și să pună în aplicare coduri de conduită specifice sectorului, atunci când există și sunt utilizate pe scară largă astfel de coduri de conduită specifice sectorului.

*Articolul 18***Reexaminare**

- (1) Până la 13 ianuarie 2022 și, ulterior, din trei ani în trei ani, Comisia realizează o evaluare a prezentului regulament și prezintă un raport Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European.
- (2) Prima evaluare a prezentului regulament se efectuează, în special, cu următoarele scopuri:
 - (a) a evalua respectarea obligațiilor prevăzute la articolele 3-10 și impactul asupra economiei platformelor online al obligațiilor respective;
 - (b) a evalua impactul și eficacitatea oricăror coduri de conduită stabilite pentru a îmbunătăți echitatea și transparența;
 - (c) a analiza în continuare problemele cauzate de dependența întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online de serviciile de intermediere online și problemele cauzate de practicile comerciale neloiale ale furnizorilor de servicii de intermediere online și a stabili măsura în care aceste practici continuă să fie larg răspândite;
 - (d) a investiga dacă concurența între bunurile sau serviciile oferite de o întreprindere utilizatoare de servicii de intermediere online și bunurile sau serviciile oferite sau controlate de un furnizor de servicii de intermediere online constituie o concurență loială și dacă furnizorii de servicii de intermediere online utilizează în mod abuziv date privilegiate în acest sens;

- (e) a evalua efectele prezentului regulament asupra oricăror posibile dezechilibre în relațiile dintre furnizorii de sisteme de operare și întreprinderile utilizatoare de servicii de intermediere online;
- (f) a evalua dacă domeniul de aplicare al regulamentului, în special în ceea ce privește definiția „întreprinderilor utilizatoare de servicii de intermediere online”, este adecvat în sensul că nu încurajează activitatea independentă fictivă.

Prima și a doua evaluare stabilesc dacă este posibil să fie necesare norme suplimentare, inclusiv în materie de asigurare a respectării legii, în vederea asigurării unui mediu de afaceri online echitabil, previzibil, sustenabil și fiabil în cadrul pieței interne. În urma evaluării, Comisia ia măsurile adecvate, care pot include propuneri legislative.

(3) Statele membre furnizează orice informație relevantă pe care o dețin și pe care Comisia o poate solicita în vederea întocmirii raportului menționat la alineatul (1).

(4) La efectuarea evaluării prezentului regulament, Comisia ia în considerare, printre altele, avizele și rapoartele care îi sunt prezentate de grupul de experți pentru Observatorul privind economia platformelor online. De asemenea, Comisia ține cont, după caz, de conținutul și aplicarea codurilor de conduită menționate la articolul 17.

Articolul 19

Intrare în vigoare și aplicare

- (1) Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.
- (2) Se aplică de la 12 iulie 2020.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 20 iunie 2019.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

G. CIAMBA

DIRECTIVE

DIRECTIVA (UE) 2019/1151 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 20 iunie 2019

de modificare a Directivei (UE) 2017/1132 în ceea ce privește utilizarea instrumentelor și a proceselor digitale în contextul dreptului societăților comerciale

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 50 alineatul (1) și articolul 50 alineatul (2) literele (b), (c), (f) și (g),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾ stabilește, printre altele, norme privind publicitatea și interconectarea registrelor centrale, a registrelor comerțului și a registrelor societăților comerciale din statele membre.
- (2) Utilizarea instrumentelor și a proceselor digitale pentru a începe o activitate economică mai ușor, mai rapid și mai eficient din punctul de vedere al timpului și al costurilor, prin înființarea unei societăți comerciale sau înființarea unei sucursale a societății comerciale respective în alt stat membru și pentru a oferi informații cuprinzătoare și accesibile referitoare la societăți comerciale reprezintă una dintre condițiile preliminare pentru funcționarea eficace, modernizarea și simplificarea administrativă a unei piețe interne competitive și pentru asigurarea competitivității și a credibilității societăților comerciale.
- (3) Asigurarea existenței unui mediu juridic și administrativ adaptat pentru a face față noilor provocări economico-sociale ale globalizării și digitalizării are un rol esențial, pe de o parte, pentru a oferi garanțiile necesare pentru combaterea abuzurilor și a fraudei și, pe de altă parte, pentru a urmări interese precum promovarea creșterii economice, crearea de locuri de muncă și atragerea de investiții în Uniune, toate aceste elemente fiind de natură să aducă beneficii pe plan economic și social societății în ansamblul său.
- (4) În prezent, la nivelul Uniunii, există diferențe semnificative între statele membre în ceea ce privește disponibilitatea unor instrumente online pentru a permite antreprenorilor și societăților comerciale să comunice cu autoritățile publice în domeniul dreptului societăților comerciale. Serviciile privind guvernarea electronică variază la nivelul statelor membre. Unele state membre oferă în întregime online o gamă cuprinzătoare de servicii ușor de utilizat, alte state nu dispun de soluții online pentru etape majore ale ciclului de viață a unei societăți comerciale. De exemplu, pentru constituirea societăților comerciale și comunicarea modificărilor aduse documentelor și informațiilor spre a fi înscrise în registru, în unele state membre nu este permisă decât prezența în persoană, în alte state membre aceste proceduri pot fi realizate atât prin prezența în persoană, cât și online, iar în altele există numai proceduri online.

⁽¹⁾ JO C 62, 15.2.2019, p. 24.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 18 aprilie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 13 iunie 2019.

⁽³⁾ Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (JO L 169, 30.6.2017, p. 46).

- (5) Mai mult, referitor la accesul la informațiile privind societățile comerciale, dreptul Uniunii prevede că un set minim de date trebuie să fie furnizat întotdeauna gratuit. Acest set de date continuă, însă, să fie limitat. La nivelul statelor membre, accesul la aceste informații variază, în sensul că, în unele state membre sunt disponibile în mod gratuit mai multe informații decât în altele, ceea ce creează un dezechilibru în cadrul Uniunii.
- (6) În cadrul comunicărilor „O strategie privind piața unică digitală pentru Europa” și „Planul de acțiune al UE privind guvernarea electronică 2016-2020: Accelerarea transformării digitale a guvernării”, Comisia a subliniat rolul administrațiilor publice în a oferi ajutor întreprinderilor să demareze cu ușurință o activitate, să desfășoare activități online și să se extindă la nivel transfrontalier. Planul de acțiune al UE privind guvernarea electronică a recunoscut în mod specific importanța de a îmbunătăți utilizarea instrumentelor digitale pentru a îndeplini cerințele legate de dreptul societăților comerciale. De asemenea, în cadrul Declarației de la Tallinn din 6 octombrie 2017 privind guvernarea electronică, statele membre au solicitat ferm intensificarea eforturilor pentru ca în Uniune să existe proceduri electronice eficiente și centrate pe utilizator.
- (7) În iunie 2017 a devenit operațională interconectarea dintre registrele centrale, registrele comerciale și registrele societăților comerciale din statele membre, ușurând astfel mult accesul transfrontalier la informațiile privind societățile comerciale din Uniune și permițând comunicarea electronică dintre registrele din statele membre în legătură cu anumite operațiuni transfrontaliere relevante pentru societățile comerciale.
- (8) Pentru a facilita constituirea societăților comerciale și înregistrarea sucursalelor și a reduce costurile, durata și sarcinile administrative legate de aceste procese, în special în cazul microîntreprinderilor și al întreprinderilor mici și mijlocii (IMM-uri) astfel cum sunt definite în Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei ⁽⁴⁾, ar trebui instituite proceduri care să permită constituirea societăților comerciale și înregistrarea sucursalelor în întregime online. Prezenta directivă nu ar trebui să oblige societățile comerciale să utilizeze astfel de proceduri. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să poată decide ca o parte sau toate procedurile online să devină obligatorii. Costurile și sarcinile actuale aferente procedurilor de constituire și înregistrare sunt determinate nu numai de taxele administrative percepute pentru constituirea unei societăți comerciale sau pentru înregistrarea unei sucursale, ci și de alte cerințe care fac ca întregul proces să fie mai îndelungat, în special în cazul în care prezența fizică a solicitantului este obligatorie. În plus, informațiile privind astfel de proceduri ar trebui puse la dispoziție online, în mod gratuit.
- (9) Regulamentul (UE) 2018/1724 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾, care instituie portalul digital unic, prevede norme generale privind furnizarea de informații online, procedurile și serviciile de asistență relevante pentru funcționarea pieței interne. Prezenta directivă prevede dispoziții specifice referitoare la constituirea online a societăților comerciale cu răspundere limitată, înregistrarea sucursalelor și depunerea de documente și informații de către societățile comerciale și sucursale (denumite în continuare „proceduri online”), care nu sunt incluse în domeniul de aplicare al regulamentului menționat anterior. În special, statele membre ar trebui să publice informații specifice privind procedurile online prevăzute în prezenta directivă și modele de acte constitutive (denumite în continuare „formulare-tip”) pe pagini de internet accesibile prin intermediul portalului digital unic.
- (10) Măsurile care permit constituirea societăților comerciale și înregistrarea sucursalelor și depunerea de documente și informații să fie efectuate în întregime online le-ar permite societăților comerciale să utilizeze instrumente digitale în relațiile lor cu autoritățile competente ale statelor membre. Pentru a consolida încrederea, statele membre ar trebui să se asigure că atât utilizatorii naționali, cât și cei transfrontalieri pot utiliza identificarea electronică securizată și serviciile de încredere, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁶⁾. De asemenea, pentru a permite identificarea electronică transfrontalieră, statele membre ar trebui să instituie sisteme de identificare electronică prin care să se pună la dispoziție mijloace autorizate de identificare electronică. Aceste sisteme naționale ar constitui baza pentru recunoașterea mijloacelor de identificare electronică emise în alt stat membru. Pentru a asigura un nivel ridicat de încredere în contextele transfrontaliere, ar trebui recunoscute numai mijloacele de identificare electronică care sunt conforme cu articolul 6 din Regulamentul (UE) nr. 910/2014. În orice caz, prezenta directivă ar trebui să impună doar ca statele membre să facă posibilă constituirea online a societăților comerciale, înregistrarea online a sucursalelor și depunerea online de documente și informații de către solicitanți care sunt cetățeni ai Uniunii prin recunoașterea mijloacelor de identificare electronică ale acestora. Statele membre ar trebui să stabilească modul în care sunt puse la dispoziția publicului mijloacele de identificare pe care le recunosc, inclusiv cele care nu intră sub incidența Regulamentului (UE) nr. 910/2014.

⁽⁴⁾ Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).

⁽⁵⁾ Regulamentul (UE) 2018/1724 al Parlamentului European și al Consiliului din 2 octombrie 2018 privind înființarea unui portal digital unic (gateway) pentru a oferi acces la informații, la proceduri și la servicii de asistență și de soluționare a problemelor și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 (JO L 295, 21.11.2018, p. 1).

⁽⁶⁾ Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE (JO L 257, 28.8.2014, p. 73).

- (11) Statele membre ar trebui să dispună în continuare de libertatea de a stabili persoana sau persoanele considerate drept solicitanți, în temeiul dreptului intern, în ceea ce privește procedurile online, cu condiția ca acest lucru să nu limiteze domeniul de aplicare și obiectivul prezentei directive.
- (12) Pentru a facilita procedurile online pentru societățile comerciale, registrele din statele membre ar trebui să se asigure că normele privind taxele aplicabile procedurilor online prevăzute în prezenta directivă sunt transparente și aplicate în mod nediscriminatoriu. Cu toate acestea, cerința de transparență a normelor privind taxele nu ar trebui să aducă atingere libertății contractuale, dacă este cazul, între solicitanți și persoanele care îi asistă în orice etapă a procedurilor online, inclusiv libertății de a negocia un preț adecvat pentru astfel de servicii.
- (13) Taxele încasate de registre pentru procedurile online ar trebui calculate pe baza costurilor serviciilor în cauză. Astfel de taxe ar putea acoperi, printre altele, și costurile serviciilor minore prestate gratuit. La calcularea cuantumului acestora, statele membre ar trebui să aibă dreptul de a lua în considerare toate costurile legate de efectuarea procedurilor online, inclusiv proporția de cheltuieli indirecte care pot fi atribuite acesteia. În plus, statele membre ar trebui să poată impune taxe forfetare și stabili cuantumul unor astfel de taxe pe o perioadă nedeterminată, cu condiția de a verifica la intervale regulate dacă acestea continuă să nu depășească costul mediu al serviciilor în cauză. Orice taxe percepute de registrul din statele membre pentru procedurile online nu ar trebui să depășească costul de recuperare asociat furnizării acestor servicii. Mai mult, atunci când efectuarea procedurii necesită o plată, ar trebui să fie posibil ca plata să fie realizată prin intermediul unor servicii de plată transfrontaliere disponibile pe scară largă, cum ar fi cardurile de credit și transferurile bancare.
- (14) Statele membre ar trebui să sprijine persoanele care doresc să constituie o societate comercială sau să înregistreze o sucursală, oferindu-le anumite informații prin intermediul portalului digital unic, și, după caz, prin intermediul portalului european e-justiție, într-un mod concis și ușor de utilizat cu privire la procedurile și cerințele pentru constituirea societăților cu răspundere limitată, înregistrarea sucursalelor și depunerea de documente și informații de către acestea, normele privind interdicția de a exercita o funcție de conducere, precum și o prezentare generală a competențelor și responsabilităților organelor administrative, de conducere și de supraveghere ale acestora.
- (15) Constituirea unei societăți comerciale ar trebui să se poate efectua în întregime online. Totuși, statele membre ar trebui să poată limita constituirea online la anumite tipuri de societăți cu răspundere limitată, astfel cum se specifică în prezenta directivă, având în vedere caracterul complex al constituirii altor tipuri de societăți comerciale în dreptul intern. În orice caz, statele membre ar trebui să stabilească norme detaliate privind constituirea online. Ar trebui ca constituirea online să fie posibilă depunând documentele sau informațiile în format electronic, fără a aduce atingere cerințelor substanțiale și procedurale ale statelor membre, inclusiv cele referitoare la procedurile juridice privind întocmirea actelor de constituire și la autenticitatea, exactitatea, fiabilitatea, credibilitatea și forma juridică adecvată a documentelor sau informațiilor depuse. Cu toate acestea, respectivele cerințe materiale și procedurale nu ar trebui să conducă la imposibilitatea utilizării procedurilor online, în special a celor pentru constituirea online a unei societăți comerciale și înregistrarea online a unei sucursale. În cazurile în care nu este posibil din punct de vedere tehnic să se obțină copii electronice ale documentelor conforme cu cerințele statelor membre, ar putea fi solicitate documentele pe suport de hârtie, în mod excepțional.
- (16) În cazurile în care toate formalitățile necesare pentru constituirea online a unei societăți comerciale au fost îndeplinite, inclusiv cerința ca toate documentele și informațiile să fie furnizate în mod corect de către societatea comercială, ar trebui ca procedura de constituire online în fața autorităților sau a persoanelor sau organismelor autorizate în temeiul dreptului intern să gestioneze orice aspect al procedurilor online să fie una rapidă. Cu toate acestea, în cazurile în care există îndoieli cu privire la îndeplinirea formalităților necesare, inclusiv cu privire la identitatea unui solicitant, legalitatea denumirii societății comerciale, interdicția de a exercita o funcție de conducere sau conformitatea oricărei alte informații sau document cu cerințele legale, sau în caz de suspiciune de fraudă sau abuz, constituirea online ar putea dura mai mult, iar termenul limită pentru autorități nu ar trebui să curgă decât de la îndeplinirea acestor formalități. În orice caz, atunci când nu este posibilă finalizarea procedurii în termen, statele membre ar trebui să se asigure că solicitantul este informat în legătură cu motivele întârzierii.
- (17) Pentru a asigura finalizarea rapidă a constituirii online a unei societăți comerciale sau a înregistrării unei sucursale, statele membre nu ar trebui să condiționeze constituirea sau înregistrarea de obținerea unei licențe sau autorizații înainte ca respectiva constituire sau înregistrare să poată fi finalizată, cu excepția cazului în care acest lucru este stipulat în dreptul intern pentru a asigura supravegherea adecvată al anumitor activități. După constituire sau înregistrare, dreptul intern ar trebui să reglementeze situațiile în care societățile comerciale sau sucursalele nu pot desfășura anumite activități decât dacă obțin o licență sau o autorizație.

- (18) Pentru a sprijini întreprinderile, în special IMM-urile, să își înceapă activitatea, ar trebui să fie posibilă constituirea unei societăți private cu răspundere limitată prin utilizarea unor formulare-tip, care ar trebui să fie disponibile online. Statele membre ar trebui să se asigure că astfel de formulare-tip pot fi utilizate pentru constituiri online, și ar trebui să dispună de libertatea de a stabili valoarea lor juridică. Aceste formulare-tip ar putea cuprinde un set predefinit de opțiuni, conform dreptului intern. Solicitanții ar trebui să poată alege între utilizarea formularelor-tip sau înregistrarea societății comerciale printr-un act constitutiv individualizat, iar statele membre ar trebui să aibă opțiunea de a furniza formulare-tip și pentru alte forme de societăți comerciale.
- (19) Pentru a respecta tradițiile statelor membre în domeniul dreptului societăților comerciale, este important să se ofere flexibilitate în ceea ce privește modul în care acestea realizează sistemul pentru constituirea integral online a societăților comerciale, înregistrarea sucursalelor și pentru depunerea documentelor și informațiilor, inclusiv în legătură cu rolul jucat de notari sau de juriști, în orice etapă a acestor proceduri online. Aspectele legate de procedurile online care nu fac obiectul prezentei directive ar trebui să fie în continuare reglementate de dreptul intern.
- (20) De asemenea, pentru a combate fraudele și deturnările societăților comerciale de la scopul constituirii, precum și pentru a garanta fiabilitatea și credibilitatea documentelor și a informațiilor înscrise în registrele naționale, dispozițiile privind procedurile online prevăzute de prezenta directivă ar trebui să prevadă și controale privind identitatea și capacitatea juridică a persoanelor care doresc să constituie o societate comercială sau să înregistreze o sucursală sau să depună documente sau informații. Aceste controale ar putea face parte din procedura de verificare a legalității impusă de unele state membre. Statele membre ar trebui să poată alege cum să dezvolte și să adopte mijloacele și metodele de realizare a acestor controale. În acest scop, statele membre ar trebui să poată prevedea cerința ca notarii sau juriștii să fie implicați în orice etapă a procedurilor online. Cu toate acestea, acest lucru nu ar trebui să împiedice efectuarea procedurii în întregime online.
- (21) Atunci când este justificat de motive de interes public pentru a preveni utilizarea sau modificarea frauduloasă a identității, sau pentru a asigura respectarea normelor privind capacitatea juridică și puterea de reprezentare a societății comerciale acordată solicitanților, statele membre ar trebui să poată lua măsuri în conformitate cu dreptul intern prin care să impună prezența fizică a solicitantului sau a reprezentantului acestuia în fața unei autorități, a unei persoane sau a unui organism autorizat în temeiul dreptului intern să gestioneze constituirea online sau de depunerea de documente online în care s-a solicitat constituirea societății comerciale și înregistrarea sucursalei. Totuși, prezența fizică nu ar trebui să fie impusă în mod sistematic, ci numai de la caz la caz, atunci când există motive de a suspecta falsificarea identității sau nerespectarea normelor privind capacitatea juridică și privind puterea de reprezentare a societății comerciale acordată solicitanților. O astfel de suspiciune ar trebui să se bazeze pe informațiile aflate la dispoziția autorităților sau a persoanelor sau organismelor autorizate în temeiul dreptului intern să efectueze astfel de controale. În cazul în care este necesară prezența fizică, statele membre ar trebui să se asigure că celelalte eventuale etape ale procedurii pot fi finalizate online. Conceptul de capacitate juridică ar trebui să se interpreteze ca incluzând capacitatea de exercițiu.
- (22) De asemenea, statele membre ar trebui să poată permite autorităților, persoanelor sau organismelor lor competente să verifice, prin controale electronice complementare, identitatea, capacitatea juridică și legalitatea, precum și dacă sunt îndeplinite toate condițiile necesare pentru constituirea societăților comerciale. Astfel de controale ar putea include, printre altele, videoconferințe sau alte mijloace online care asigură o conexiune audiovizuală în timp real.
- (23) Pentru a asigura protecția tuturor persoanelor care interacționează cu societățile comerciale, statele membre ar trebui să fie în măsură să prevină comportamentele frauduloase sau alte comportamente abuzive prin respingerea numirii într-o funcție de conducere a unei societăți comerciale a unei persoane, luând în considerare nu numai conduita anterioară al respectivei persoane pe teritoriul lor, ci și, dacă se prevede astfel de dreptul intern, informații furnizate de alte state membre. Prin urmare, statele membre ar trebui să poată solicita informații din partea altor state membre. Răspunsul ar putea consta fie în informații privind interdicția de a exercita o funcție de conducere în vigoare, fie în alte informații relevante pentru interdicția de a exercita o funcție de conducere în statul membru care a primit cererea. Cererile de informații ar trebui să fie posibile prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor. În acest sens, statele membre ar trebui să aibă libertatea de a alege modalitatea optimă de colectare a acestor informații, de exemplu prin colectarea informațiilor relevante din orice registre sau alte locuri în care acestea sunt stocate în conformitate cu dreptul lor intern, sau prin crearea de registre specializate sau de secțiuni specializate în registrele comerțului. Atunci când sunt necesare informații suplimentare, de exemplu privind durata și motivele interdicției de a exercita o funcție de conducere, statele membre ar trebui să le poată furniza prin toate sistemele de schimb de informații disponibile, în conformitate cu dreptul intern. Cu toate acestea, prezenta directivă nu ar trebui să creeze obligația de a solicita astfel de informații în toate cazurile. În plus, posibilitatea de a lua în considerare informațiile referitoare la interdicția de a exercita o funcție de conducere într-un alt stat membru nu ar trebui să oblige statele membre să recunoască interdicțiile a exercita o funcție de conducere în vigoare în alte state membre.

- (24) Pentru a asigura protecția tuturor persoanelor care interacționează cu societăți comerciale sau sucursale și pentru a preveni comportamentul fraudulos sau alt tip de comportament abuziv, este important ca autoritățile competente din statele membre să poată verifica dacă persoanei care va fi numită într-o funcție de conducere nu i s-a interzis dreptul de a exercita o astfel de funcție. În acest scop, autoritățile competente ar trebui, de asemenea, să știe dacă persoana respectivă este înregistrată în oricare dintre registrele relevante pentru interdicția de a exercita o funcție de conducere din alte state membre, prin intermediul sistemului de interconectare al registrelor comerțului. Registrele, autoritățile, persoanele sau organismele autorizate în temeiul dreptului intern să gestioneze orice aspect al procedurilor online nu ar trebui să stocheze astfel de date cu caracter personal mai mult decât este necesar pentru a evalua eligibilitatea persoanei care urmează să fie numită în funcția de conducere. Totuși, este posibil ca aceste entități să trebuiască să stocheze astfel de informații pentru o perioadă mai lungă de timp, în vederea unei posibile revizuirii a unei decizii negative. În orice caz, perioada de păstrare nu ar trebui să depășească perioada prevăzută în normele naționale privind păstrarea oricăror date cu caracter personal legate de constituirea unei societăți comerciale sau înregistrarea unei sucursale sau depunerea de documente și informații conexe.
- (25) Obligațiile prevăzute de prezenta directivă legate de constituirea online a societăților comerciale și înregistrarea online a sucursalelor nu ar trebui să aducă atingere altor formalități, independente de dreptul societăților comerciale, pe care o societate comercială trebuie să le îndeplinească pentru a-și începe activitatea în conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul intern.
- (26) La fel ca în cazul constituirii online a societăților comerciale și al înregistrării online a sucursalelor, pentru a reduce costurile și sarcinile pentru societățile comerciale, ar trebui să fie posibil ca pe tot parcursul ciclului de viață al unei societăți comerciale aceasta să poată transmite în întregime online documente și informații către registrele naționale. În același timp, statele membre ar trebui să poată permite depunerea de documente și informații prin alte mijloace, inclusiv pe suport de hârtie. În plus, publicarea informațiilor privind societățile comerciale ar trebui să aibă loc din momentul în care aceste informații sunt puse la dispoziția publicului în aceste registre naționale, deoarece acestea au devenit interconectate și oferă un punct de referință general pentru utilizatori. Pentru a nu perturba funcționarea mijloacelor de publicitate existente, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a publica și în buletinul național unele sau toate informațiile privind societățile comerciale, asigurându-se în același timp că informațiile sunt transmise electronic buletinului național de către registru. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere normelor naționale referitoare la valoarea juridică a registrului și la rolul unui buletin național.
- (27) Pentru a facilita modul în care informațiile păstrate de registre naționale pot face obiectul căutărilor și al schimburilor cu alte sisteme, statele membre ar trebui să se asigure că, după expirarea perioadei de transpunere relevante, toate documentele și informațiile transmise unei autorități, unei persoane sau unui organism autorizat în temeiul dreptului intern să gestioneze orice aspect al procedurilor online, în cadrul procedurilor online prevăzute de prezenta directivă, pot fi păstrate de registre într-un format care permite citirea și căutarea pe calculator sau sub formă de date structurate. Acest lucru înseamnă că formatul fișierului ar trebui structurat în așa fel încât aplicațiile software să poată identifica, recunoaște și extrage cu ușurință datele specifice și structura internă a acestora. Cerința de a asigura un format care să permită căutarea nu ar trebui să includă semnăturile scanate sau alte date care nu se pretează citirii de către calculator. Întrucât pentru aceasta ar putea fi necesare modificări ale sistemelor informatice existente ale statelor membre, ar trebui să se prevadă o perioadă mai îndelungată pentru transpunerea cerinței menționate mai sus.
- (28) Pentru a reduce costurile și a reduce sarcinile administrative și durata procedurilor pentru societățile comerciale, statele membre ar trebui să aplice principiul transmiterii unice a informațiilor în domeniul dreptului societăților comerciale, principiu instituit la nivelul Uniunii, astfel cum este ilustrat, printre altele, de Regulamentul (UE) 2018/1724, de Planul de acțiune al Comisiei Europene privind guvernarea electronică sau de Declarația de la Tallinn privind guvernarea electronică. Aplicarea acestui principiu înseamnă că societățile comerciale nu vor trebui să transmită autorităților publice aceleași informații de mai multe ori. De exemplu, societăților comerciale nu ar trebui să li se ceară să transmită aceleași informații atât registrului național, cât și buletinului național. În schimb, registrul ar trebui să transmită direct buletinului național informațiile deja primite. În mod similar, dacă o societate comercială este constituită într-un stat membru și dorește să înregistreze o sucursală în alt stat membru, societatea comercială respectivă ar trebui să poată utiliza documentele sau informațiile depuse anterior la un registru. În plus, dacă o societate comercială este constituită într-un stat membru, dar are o sucursală în alt stat membru, ar trebui ca anumite modificări ale informațiilor privind societatea comercială să poată fi comunicate doar registrului unde este înregistrată societatea comercială respectivă, fără a fi nevoie să se depună aceleași informații la registrul unde este înregistrată sucursala. Astfel, informațiile precum modificarea denumirii societății comerciale sau schimbarea sediului social ar trebui transmise electronic de registrul unde este înregistrată societatea comercială către registrul unde este înregistrată sucursala, prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor.

- (29) Pentru a se asigura disponibilitatea unor informații coerente și actualizate despre societățile comerciale din Uniune și pentru a se îmbunătăți transparența, ar trebui ca interconectarea registrelor să poată fi utilizată pentru a face schimb de informații privind toate formele de societăți comerciale înregistrate în registrele statelor membre în conformitate cu dreptul intern. Statele membre ar trebui să aibă opțiunea de a face copii electronice ale documentelor și informațiilor privind celelalte forme de societăți comerciale care sunt, de asemenea, disponibile prin intermediul acestui sistem de interconectare a registrelor.
- (30) În interesul transparenței și protecției intereselor lucrătorilor, creditorilor și ale acționarilor minoritari și pentru a promova încrederea în tranzacțiile comerciale, inclusiv cele care au caracter transfrontalier în cadrul pieței interne, este important ca investitorii, părțile interesate, partenerii comerciali și autoritățile să poată accesa cu ușurință informațiile privind societățile comerciale. Pentru a facilita accesul la aceste informații, ar trebui puse la dispoziție gratuit mai multe categorii de informații în toate statele membre. Acestea ar trebui să includă statutul juridic al unei societăți comerciale și informații privind sucursalele sale din alte state membre, precum și informații privind persoanele care, fie în calitate de organ constituit, fie de membri ai unui astfel de organ, sunt autorizate să reprezinte societatea comercială. În plus, prețul pentru obținerea de copii ale tuturor sau ale unei părți a documentelor și informațiilor făcute publice de societatea comercială, fie pe suport de hârtie, fie prin mijloace electronice, nu ar trebui să depășească costul administrativ aferent, care include costurile asociate dezvoltării și întreținerii registrelor, cu condiția ca aceste costuri să nu fie disproporționate față de informația căutată.
- (31) În prezent este posibil ca statele membre să instituie puncte de acces opționale în legătură cu sistemul de interconectare a registrelor. Cu toate acestea, nu este posibil pentru Comisie să conecteze alte părți interesate la sistemul de interconectare a registrelor. Pentru ca părțile interesate să beneficieze de interconectarea registrelor și pentru a se asigura faptul că informațiile despre societăți comerciale păstrate în sistemele lor sunt exacte, actualizate și fiabile, Comisia ar trebui să fie autorizată să instituie puncte de acces suplimentare. Aceste puncte de acces ar trebui să se refere la sisteme dezvoltate și gestionate de Comisie sau de alte instituții, organisme, oficii sau agenții ale Uniunii pentru a-și îndeplini funcțiile sau a respecta dispozițiile dreptului Uniunii.
- (32) Pentru ca societățile comerciale din cadrul pieței interne să-și extindă cu mai multă ușurință activitatea la nivel transfrontalier, acestea ar trebui să poată deschide și înregistra online sucursale în alt stat membru. Prin urmare, statele membre ar trebui să facă posibilă înregistrarea online a sucursalelor și depunerea online de documente și informații, similar cu societățile comerciale, aspecte care contribuie la reducerea costurilor, a sarcinilor administrative și a duratei procedurilor în cazul extinderii transfrontaliere.
- (33) În cazul înregistrării sucursalei unei societăți comerciale înregistrate în alt stat membru, statele membre ar trebui să poată verifica anumite informații privind societatea comercială respectivă prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor. De asemenea, în cazul închiderii unei sucursale dintr-un stat membru, registrul din statul membru respectiv ar trebui să informeze statul membru în care este înregistrată societatea comercială prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor, iar ambele registre ar trebui să înregistreze această informație.
- (34) Pentru a asigura coerența cu dreptul Uniunii și cu dreptul intern, este necesar să se elimine dispoziția privind Comitetul de contact, care a încetat să existe, și să se actualizeze formele de societăți comerciale prevăzute în anexele I și II la Directiva (UE) 2017/1132.
- (35) Pentru a se putea ține cont de modificările viitoare din dreptul statelor membre și din dreptul Uniunii referitor la formele de societăți comerciale, Comisiei ar trebui să îi fie delegată competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene pentru a actualiza lista formelor de societăți comerciale care figurează în anexele I, II și IIA la Directiva (UE) 2017/1132. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare ⁽⁷⁾. În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.
- (36) Dispozițiile prezentei directive inclusiv obligațiile privind înregistrarea societăților comerciale, nu aduc atingere dreptului intern referitor la măsurile fiscale ale statelor membre, și nici împărțirii teritorial-administrative a acestora.

⁽⁷⁾ JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

- (37) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere prerogativei statelor membre de a respinge cererile de constituire a societăților comerciale și de înregistrare a sucursalelor în cazuri de fraudă sau de abuz, și nici investigațiilor și măsurilor de asigurare a respectării legii desfășurate de statele membre, inclusiv de către poliție sau alte autorități competente. Nu ar trebui să fie afectate nici alte obligații în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern, inclusiv cele care decurg din combaterea spălării banilor, a finanțării terorismului, precum și din normele privind proprietatea efectivă. Prezenta directivă nu aduce atingere dispozițiilor Directivei (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁸⁾ care abordează riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului, în special obligațiilor legate de derularea corespunzătoare a măsurilor de precauție privind clientela în funcție de risc și de identificarea și înregistrarea beneficiarului real al oricărei entități nou înființate în statul membru de înregistrare.
- (38) Prezenta directivă ar trebui să fie aplicată în conformitate cu dreptul Uniunii privind protecția datelor și protecția vieții private, astfel cum este consacrată la articolele 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Orice prelucrare a datelor cu caracter personal ale persoanelor fizice în temeiul prezentei directive ar trebui să fie efectuată în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁹⁾.
- (39) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁰⁾ și a formulat un aviz la 26 iulie 2018.
- (40) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume acela de a oferi mai multe soluții digitale pentru societățile comerciale din cadrul pieței interne, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.
- (41) În conformitate cu Declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei din 28 septembrie 2011 privind documentele explicative ⁽¹¹⁾, statele membre s-au angajat ca, în cazurile justificate, să transmită alături de notificarea măsurilor lor de transpunere și unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (42) Având în vedere gradul de complexitate al modificărilor care trebuie aduse sistemelor naționale pentru respectarea prevederilor prezentei directive, și diferențele substanțiale care există în prezent între statele membre în ceea ce privește utilizarea instrumentelor și a proceselor digitale în această ramură a dreptului societăților comerciale, este necesar să se prevadă ca statele membre care se confruntă cu dificultăți specifice la transpunerea anumitor dispoziții ale prezentei directive să poată notifica Comisiei necesitatea de a beneficia de o prelungire de până la un an a perioadei relevante de punere în aplicare. Statele membre ar trebui să indice motivele obiective pentru solicitarea unei astfel de prelungiri.
- (43) Comisia ar trebui să efectueze o evaluare a prezentei directive. În temeiul punctului 22 din Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare, evaluarea ar trebui să se bazeze pe cele cinci criterii de eficiență, eficacitate, relevanță, coerență și valoare adăugată și ar trebui să constituie punctul de pornire al evaluării impactului eventualelor măsuri viitoare. Statele membre ar trebui să contribuie la realizarea acestei evaluări, furnizând Comisiei informațiile de care dispun cu privire la modul în care funcționează în practică constituirea online a societăților comerciale, de exemplu informații despre numărul de constituirii online, numărul de cazuri în care au fost utilizate modele sau în care a fost necesară prezența fizică, precum și durata și costurile medii ale constituirilor online.

⁽⁸⁾ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

⁽⁹⁾ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

⁽¹⁰⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

⁽¹¹⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

- (44) Informațiile ar trebui colectate pentru a permite evaluarea performanței prezentei directive în raport cu obiectivul acesteia și pentru a efectua o evaluare în conformitate cu punctul 22 din Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.
- (45) Prin urmare, Directiva (UE) 2017/1132 ar trebui modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificarea Directivei (UE) 2017/1132

Directiva (UE) 2017/1132 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, după a doua liniuță se introduce următoarea liniuță:

„— normele privind constituirea online a societăților comerciale, cele privind înregistrarea sucursalelor și privind depunerea online a documentelor și a informațiilor de către societățile comerciale și sucursale;”.

2. În titlul I, titlul capitolului III se înlocuiește cu următorul text:

„Procedurile online (constituirea, înregistrarea și depunerea), publicitatea și registrele”.

3. Articolul 13 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 13

Domeniul de aplicare

Măsurile de coordonare prevăzute în prezenta secțiune și în secțiunea 1A se aplică actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre referitoare la formele de societăți comerciale menționate în anexa II și, atunci când este prevăzut acest lucru, la formele de societăți comerciale menționate în anexele I și IIA.”

4. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 13a

Definiții În sensul prezentului capitol:

1. «mijloc de identificare electronică» înseamnă un mijloc de identificare electronică în sensul definiției de la articolul 3 punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului (*);
2. „sistem de identificare electronică” înseamnă un sistem de identificare electronică în sensul definiției de la articolul 3 punctul 4 din Regulamentul (UE) nr. 910/2014;
3. „mijloace electronice” înseamnă echipamente electronice utilizate pentru prelucrarea, inclusiv compresia digitală, și stocarea datelor, prin care informația este trimisă la origine și primită la destinație, respectiva informație fiind integral transmisă, direcționată și recepționată într-un mod care urmează să fie stabilit de către statele membre;

4. „constituire” înseamnă întregul proces de constituire a unei societăți comerciale în conformitate cu dreptul intern, inclusiv întocmirea actului de constituire al societății comerciale și toate etapele necesare pentru înregistrarea societății comerciale în registru;
5. „înregistrarea unei sucursale” înseamnă un proces care conduce la publicitatea documentelor și a informațiilor privind o nouă sucursală deschisă într-un stat membru;
6. „formular-tip” înseamnă un model de act de constituire a unei societăți comerciale care este elaborat de statele membre în conformitate cu dreptul intern și este utilizat pentru constituirea online a unei societăți comerciale în conformitate cu articolul 13g.

Articolul 13b

Recunoașterea mijloacelor de identificare în scopul efectuării procedurilor online

(1) Statele membre se asigură că următoarele mijloace de identificare electronică pot fi utilizate de solicitanții care sunt cetățeni ai Uniunii în cadrul procedurilor online menționate în prezentul capitol:

- (a) un mijloc de identificare electronică emis în temeiul unui sistem de identificare electronică aprobat de propriul stat membru;
- (b) un mijloc de identificare electronică emis în alt stat membru și recunoscut în scopul autentificării transfrontaliere, în conformitate cu articolul 6 din Regulamentul (UE) nr. 910/2014.

(2) Statele membre pot refuza recunoașterea unor mijloace de identificare electronică în cazul în care nivelurile de asigurare ale respectivelor mijloace de identificare electronică nu respectă condițiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 910/2014.

(3) Toate mijloacele de identificare recunoscute de statele membre sunt puse la dispoziția publicului.

(4) În cazul în care este justificat de motive de interes public pentru a preveni utilizarea sau modificarea frauduloasă a identității, în scopul verificării identității unui solicitant, statele membre pot lua măsuri care ar putea impune prezența fizică a solicitantului respectiv în fața unei autorități sau a unei persoane sau a unui organism autorizat în temeiul dreptului intern să gestioneze orice aspect al procedurilor online menționate în prezentul capitol, inclusiv elaborarea actului de constituire al unei societăți comerciale. Statele membre se asigură că prezența fizică a unui solicitant poate fi impusă numai de la caz la caz, în cazul în care există motive care ar putea justifica suspiciuni legate de falsificarea identității, și că orice alte etape ale procedurii pot fi realizate în întregime online.

Articolul 13c

Dispoziții generale privind procedurile online

(1) Prezenta directivă nu aduce atingere actelor legislative naționale care, în conformitate cu sistemele și cu tradițiile juridice ale statelor membre, desemnează o autoritate sau o persoană sau un organism autorizat în temeiul dreptului intern să gestioneze orice aspect al procedurilor de constituire online a societăților comerciale, de înregistrare online a sucursalelor și de depunere online a documentelor și a informațiilor.

(2) De asemenea, prezenta directivă nu aduce atingere procedurilor și cerințelor prevăzute de dreptul intern, nici celor referitoare la procedurile juridice pentru întocmirea actelor de constituire, cu condiția ca constituirea online a unei societăți comerciale, astfel cum este menționată la articolul 13g, și înregistrarea online a unei sucursale, astfel cum este menționată la articolul 28a, precum și depunerea online a documentelor și informațiilor, astfel cum este menționată la articolele 13j și 28b, să fie în continuare posibile.

(3) Prezenta directivă nu afectează cerințele prevăzute de dreptul intern aplicabil în ceea ce privește autenticitatea, exactitatea, fiabilitatea, credibilitatea și forma juridică adecvată a documentelor sau a informațiilor depuse, cu condiția să fie posibile constituirea online a societăților comerciale, astfel cum este menționată la articolul 13g, și înregistrarea online a sucursalelor, astfel cum este menționată la articolul 28a, precum și depunerea online a documentelor și informațiilor, astfel cum este menționată la articolele 13j și 28b.

Articolul 13d

Taxe pentru procedurile online

(1) Statele membre se asigură că normele privind taxele aplicabile procedurilor online menționate în prezentul capitol sunt transparente și se aplică în mod nediscriminatoriu.

(2) Orice taxe percepute de registre pentru procedurile online, menționate la articolul 16, nu depășesc recuperarea costurilor asociate furnizării acestor servicii.

Articolul 13e

Plăți

În cazul în care pentru efectuarea unei proceduri prevăzute în prezentul capitol este necesară efectuarea unei plăți, statele membre se asigură că plata respectivă poate fi efectuată prin intermediul unui serviciu de plată online aflat la dispoziție pe scară largă care poate fi folosit pentru efectuarea de plăți transfrontaliere, care permite identificarea persoanei care a făcut plata și care este asigurat de o instituție financiară sau de un prestator de servicii de plată stabilit într-un stat membru.

Articolul 13f

Cerințe privind informațiile

Statele membre se asigură că sunt puse la dispoziție, pe portaluri de înregistrare sau pe pagini de internet accesibile prin intermediul portalului digital unic, informații concise și ușor de utilizat, furnizate în mod gratuit și cel puțin într-o limbă care este înțeleasă pe scară largă de un număr cât mai mare de utilizatori transfrontalieri, pentru a sprijini constituirea societăților comerciale și înregistrarea sucursalelor. Aceste informații conțin cel puțin următoarele elemente:

- (a) normele privind constituirea societăților comerciale, inclusiv procedurile online menționate la articolele 13g și 13j, precum și cerințele privind utilizarea formularelor-tip și privind alte documente de constituire, identificarea persoanelor, utilizarea limbilor și taxele aplicabile;
- (b) normele privind înregistrarea sucursalelor, inclusiv procedurile online menționate la articolele 28a și 28b, precum și cerințele privind documentele de înregistrare, identificarea persoanelor și utilizarea limbilor;
- (c) o prezentare a normelor aplicabile privind dobândirea statutului de membru al organului administrativ, al organului de conducere sau al organului de supraveghere al unei societăți comerciale, inclusiv a normelor referitoare la interdicția de a exercita o funcție de conducere și la autoritățile sau organismele responsabile cu păstrarea informațiilor referitoare la persoanele cărora li s-a interzis dreptul de a exercita o funcție de conducere;
- (d) o prezentare a competențelor și responsabilităților organului administrativ, ale organului de conducere și ale organului de supraveghere ale unei societăți comerciale, inclusiv puterea de reprezentare a societății comerciale în relațiile cu părți terțe.

(*) Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE (JO L 257, 28.8.2014, p. 73)."

5. În titlul I capitolul III, se introduce următoarea secțiune 1a:

„Secțiunea 1 A

Constituirea online, depunerea online și publicitatea

Articolul 13g

Constituirea online a societăților comerciale

(1) Statele membre se asigură că constituirea online a societăților comerciale se poate efectua în întregime online, fără a fi necesar ca solicitanții să se prezinte în persoană în fața unei autorități, a unei persoane sau a unui organism autorizat în temeiul dreptului intern să gestioneze orice aspect al constituirii online a societăților comerciale, inclusiv elaborarea actului de constituire al unei societăți comerciale, sub rezerva dispozițiilor de la articolul 13b alineatul (4) și de la alineatul (8) de la prezentul articol.

Totuși, statele membre pot decide să nu ofere proceduri de constituire online pentru alte forme de societăți comerciale decât cele menționate în anexa IIA.

(2) Statele membre stabilesc norme detaliate privind constituirea online a societăților comerciale, inclusiv norme privind utilizarea formularelor-tip, astfel cum sunt menționate la articolul 13h, și privind documentele și informațiile necesare pentru constituirea unei societăți comerciale. În acest cadru, statele membre se asigură că o astfel de constituire online se poate efectua prin depunerea documentelor sau a informațiilor în format electronic, inclusiv a unor copii electronice ale documentelor și informațiilor menționate la articolul 16a alineatul (4).

(3) Normele menționate la alineatul (2) trebuie să prevadă cel puțin următoarele:

- (a) procedurile pentru a asigura faptul că solicitanții au capacitatea juridică necesară și puterea de a reprezenta societatea comercială;
- (b) mijloacele de verificare a identității solicitanților în conformitate cu articolul 13b;
- (c) cerințele privind utilizarea de către solicitanți a serviciilor de încredere menționate în Regulamentul (UE) nr. 910/2014;
- (d) procedurile pentru a verifica legalitatea obiectului de activitate a societății comerciale, în măsura în care astfel de controale sunt prevăzute în dreptul intern;
- (e) procedurile pentru a verifica legalitatea denumirii societății comerciale, în măsura în care astfel de controale sunt prevăzute în dreptul intern;
- (f) procedurile pentru a verifica numirea persoanelor în funcții de conducere.

(4) Normele menționate la alineatul (2) pot, în special, să prevadă următoarele:

- (a) procedurile pentru a stabili legalitatea actelor de constituire a societății comerciale, inclusiv verificarea utilizării corecte a formularelor-tip;
- (b) consecințele interdicției de a exercita o funcție de conducere stabilite de autoritatea competentă din orice stat membru;
- (c) rolul unui notar sau al altei persoane sau altui organism autorizat în temeiul dreptului intern să gestioneze orice aspect al procesului de constituire online a unei societăți comerciale;
- (d) excluderea constituirii online în cazurile în care capitalul social al unei societăți comerciale se plătește sub formă de aport în natură.

(5) Statele membre nu condiționează constituirea online a unei societăți comerciale de obținerea unei licențe sau autorizării înainte de înregistrare, cu excepția cazului în care o astfel de condiție este indispensabilă pentru supravegherea adecvată, în conformitate cu dreptul intern, a anumitor activități.

(6) Statele membre se asigură că atunci când procedura de constituire a unei societăți comerciale prevede obligația privind plata capitalului social, această plată poate fi efectuată online, în conformitate cu articolul 13e, într-un cont deschis la o bancă ce își desfășoară activitatea în Uniune. În plus, statele membre se asigură că dovada plății poate fi, de asemenea, transmisă online.

(7) Statele membre se asigură că constituirea online este finalizată în termen de cinci zile lucrătoare, în cazurile în care societatea comercială este constituită în mod exclusiv de către persoane fizice care utilizează formularele-tip prevăzute la articolul 13h, iar în celelalte cazuri în termen de zece zile lucrătoare, de la ultima dintre următoarele date:

- (a) data îndeplinirii tuturor formalităților necesare pentru constituirea online, inclusiv primirea tuturor documentelor și informațiilor care sunt conforme cu dreptul intern de către o autoritate sau de către o persoană sau un organism autorizat în temeiul dreptului intern să gestioneze orice aspect al constituirii societăților comerciale;
- (b) data plății unei taxe de înregistrare, a plății în numerar a capitalului social sau a vărsării capitalului social sub formă de aport în natură, îndeplinirea procedurilor prevăzute de dreptul intern.

În cazul în care nu este posibilă finalizarea procedurii în termenele prevăzute la prezentul alineat, statele membre se asigură că solicitantul este informat în legătură cu motivele întârzierii.

(8) În cazul în care este justificat din motive de interes public, pentru a asigura respectarea normelor privind capacitatea juridică și autoritatea solicitanților de a reprezenta o societate comercială, o autoritate, o persoană sau un organism autorizat în temeiul dreptului intern să gestioneze orice aspect al constituirii online a unei societăți comerciale, inclusiv întocmirea actului de constituire, poate solicita prezența fizică a solicitantului. Statele membre se asigură că, în aceste cazuri, prezența fizică a solicitantului poate fi impusă numai de la caz la caz, atunci când există motive care ar putea justifica suspiciuni legate de nerespectarea normelor prevăzute la alineatul (3) litera (a). Statele membre se asigură că orice alte etape ale procedurii pot totuși să fie realizate online.

Articolul 13h

Formulare-tip pentru constituirea online a societăților comerciale

(1) Statele membre pun la dispoziție, pentru formele de societăți comerciale enumerate în anexa IIA, formulare-tip pe portalurile pentru înregistrare sau pe pagina de internet care sunt accesibile prin intermediul portalului digital unic. De asemenea, statele membre pot pune la dispoziție online formulare-tip pentru constituirea altor forme de societăți comerciale.

(2) Statele membre se asigură că formularele-tip menționate la alineatul (1) al prezentului articol pot fi utilizate de solicitanți în cadrul procedurii de constituire online menționate la articolul 13g. Atunci când formularele-tip sunt utilizate de solicitanți în conformitate cu normele de la articolul 13g alineatul (4) litera (a), cerința privind elaborarea și certificarea actului constitutiv al societății comerciale în formă autentică, în cazul în care nu se prevede un control preventiv administrativ sau judiciar, astfel cum se prevede la articolul 10, se consideră îndeplinită.

Prezenta directivă nu aduce atingere cerinței în temeiul dreptului intern, referitoare la întocmirea actelor de constituire în formă autentică, cu condiția să fie în continuare posibilă constituirea online a societăților comerciale, astfel cum este menționată la articolul 13g.

(3) Statele membre pun la dispoziție aceste formulare-tip în cel puțin una dintre limbile oficiale ale Uniunii care este înțeleasă pe larg de un număr cât mai mare de utilizatori transfrontalieri. Punerea la dispoziție a formularelor-tip în alte limbi decât limba sau limbile oficiale ale statului membru în cauză are caracter pur informativ, cu excepția cazului în care statul membru respectiv decide că o societate comercială poate fi constituită folosind și formulare-tip în alte astfel de limbi.

- (4) Conținutul formularelor-tip este reglementat de dreptul intern.

Articolul 13i

Interdicția de a exercita o funcție de conducere

(1) Statele membre se asigură că dispun de norme privind interdicția de a exercita o funcție de conducere. Aceste norme includ prevederea referitoare la posibilitatea de a lua în considerare orice interdicție care este în vigoare sau informațiile relevante legate de interdicția de a exercita o funcție de conducere în alt stat membru. În sensul prezentului articol, prin persoane care exercită o funcție de conducere se înțeleg cel puțin persoanele menționate la articolul 14 litera (d) punctul (i).

(2) Statele membre pot solicita ca persoanele care candidează pentru o funcție de conducere să declare că au luat cunoștință despre circumstanțele care ar putea duce la interdicția de a exercita o funcție de conducere în statul membru în cauză.

Statele membre pot refuza numirea într-o funcție de conducere a unei societăți comerciale a unei persoane care la momentul respectiv nu are dreptul de a exercita o funcție de conducere în alt stat membru.

(3) Statele membre se asigură că sunt în măsură să răspundă la o cerere transmisă de un alt stat membru de a furniza informații relevante în ceea ce privește interdicția de a exercita o funcție de conducere în temeiul dreptului intern al statului membru care răspunde la cerere.

(4) Pentru a răspunde unei cereri menționate la alineatul (3) de la prezentul articol, statele membre adoptă cel puțin măsurile necesare pentru a se asigura că pot furniza fără întârziere informații pe baza cărora să se stabilească dacă o anumită persoană nu are dreptul de a exercita o funcție de conducere sau este înregistrată în oricare dintre registrele lor, care conțin informații relevante legate de interdicția de a exercita o funcție de conducere, prin intermediul sistemului menționat la articolul 22. Statele membre pot, de asemenea, să facă schimb de informații suplimentare, spre exemplu privind motivele și durata interdicției de a exercita o funcție de conducere. Acest schimb este reglementat de dreptul intern.

(5) Comisia stabilește modalitățile detaliate și detaliile tehnice pentru schimbul de informații menționat la alineatul (4) din prezentul articol prin intermediul actelor de punere în aplicare menționate la articolul 24.

(6) Alineatele (1)-(5) din prezentul articol se aplică *mutatis mutandis* atunci când o societate comercială depune la registrul menționat la articolul 16 informații privind numirea unei noi persoane într-o funcție de conducere.

(7) Datele cu caracter personal ale persoanelor menționate în prezentul articol sunt prelucrate în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679 și cu dreptul intern pentru a permite autorității sau persoanei sau organismului autorizat în temeiul dreptului intern să evalueze informațiile necesare referitoare la interdicția de a exercita o funcție de conducere referitoare la o persoană, cu scopul de a preveni un comportament fraudulos sau alte comportamente abuzive și de a asigura protecția tuturor persoanelor care interacționează cu societăți comerciale sau sucursale.

Statele membre se asigură că registrele menționate la articolul 16, autoritățile competente sau persoanele sau organismele autorizate în temeiul dreptului intern să gestioneze orice aspect al procedurilor online nu stochează datele cu caracter personal transmise în sensul prezentului articol pentru o perioadă mai lungă decât este necesar și, în orice caz, mai lungă decât durata stocării oricăror date cu caracter personal legate de constituirea unei societăți comerciale, de înregistrarea unei sucursale sau de depunerea de către o societate comercială sau o sucursală.

Articolul 13j

Depunerea online a documentelor și a informațiilor societăților comerciale

(1) Statele membre se asigură că documentele și informațiile prevăzute la articolul 14, inclusiv orice modificare a acestora, pot fi depuse online la registru în termenul prevăzut de dreptul intern al statului membru în care este înregistrată societatea comercială. Statele membre se asigură că depunerea se poate efectua în întregime online, fără a fi necesar ca solicitantul să se prezinte în persoană în fața unei autorități, a unei persoane sau a unui organism autorizat în temeiul dreptului intern să gestioneze depunerea online, fără a aduce atingere dispozițiilor de la articolul 13b alineatul (4) și, dacă este cazul, de la articolul 13g alineatul (8).

(2) Statele membre se asigură că originea și integritatea documentelor depuse online pot fi verificate pe cale electronică.

(3) Statele membre pot impune ca anumite sau toate societățile comerciale să depună online anumite sau toate documentele și informațiile menționate la alineatul (1).

(4) Articolul 13g alineatele (2)-(5) se aplică, *mutatis mutandis*, depunerii online a documentelor și informațiilor.

(5) Statele membre pot permite în continuare alte forme de depunere decât cele menționate la alineatul (1), inclusiv prin mijloace electronice sau pe hârtie, efectuate de către societăți comerciale, notari sau de către orice alte persoane sau organisme autorizat în temeiul dreptului intern să gestioneze astfel de forme de depunere.”

6. Articolul 16 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 16

Publicarea în registru

(1) Pentru fiecare societate comercială înregistrată într-un stat membru se deschide un dosar într-un registru central, un registru comercial sau un registru al societăților comerciale (denumit în continuare «registru»).

Statele membre se asigură că societățile comerciale au un identificator unic european (EUID), menționat la punctul 8 din anexa la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/884 al Comisiei (*), care să permită identificarea lor fără echivoc în cadrul comunicării dintre registre prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor instituit în conformitate cu articolul 22 (denumit în continuare „sistemul de interconectare a registrelor”). Identificatorul unic include cel puțin elemente care să permită identificarea statului membru al registrului, a registrului național de origine, a numărului societății comerciale din registrul respectiv și, dacă este cazul, elemente pentru a evita erorile de identificare.

(2) Toate documentele și informațiile care trebuie publicate în temeiul articolului 14 se păstrează în dosarul menționat la alineatul (1) din prezentul articol sau se înregistrează direct în registru, iar obiectul transcrierilor în registru este înregistrat în dosar.

Toate documentele și informațiile menționate la articolul 14, indiferent prin ce mijloace sunt depuse, se păstrează în dosarul din registru sau se încarcă în dosar direct în format electronic. Statele membre se asigură că toate documentele și informațiile depuse pe suport de hârtie sunt convertite de registru în format electronic cât mai rapid posibil.

Statele membre se asigură că documentele și informațiile menționate la articolul 14 care au fost depuse pe suport de hârtie înainte de 31 decembrie 2006 sunt convertite în format electronic de registru la primirea unei cereri de publicitate prin mijloace electronice.

(3) Statele membre se asigură că publicarea documentelor și a informațiilor menționate la articolul 14 se realizează prin punerea acestora la dispoziția publicului în registru. În plus, statele membre pot impune ca unele sau toate documentele și informațiile respective să fie publicate într-un buletin național desemnat pentru acest scop sau prin mijloace la fel de eficiente. Aceste mijloace implică cel puțin folosirea unui sistem în care documentele sau informațiile publicate să poată fi consultate, în ordine cronologică, prin intermediul unei platforme electronice centrale. În aceste cazuri, registrul este cel care transmite electronic documentele și informațiile respective către buletinul național sau către o platformă electronică centrală.

(4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a evita orice neconcordanțe între informațiile publicate în registru și cele existente în dosar.

Statele membre care solicită publicarea documentelor și a informațiilor într-un buletin național sau pe o platformă electronică centrală adoptă măsurile necesare pentru a evita orice neconcordanță între ceea ce este prezentat în conformitate cu alineatul (3) și ceea ce este publicat în buletin sau pe platformă.

În cazul în care se constată orice neconcordanțe în temeiul prezentului articol, documentele și informațiile puse la dispoziție în registru prevalează.

(5) Documentele și informațiile menționate la articolul 14 sunt opozabile terților de către societatea comercială numai după publicarea prevăzută la alineatul (3) din prezentul articol, cu excepția cazului în care societatea comercială poate dovedi că terții aveau cunoștință de acestea.

Cu toate acestea, în ceea ce privește tranzacțiile încheiate înainte de a șaisprezecea zi de la publicare, documentele și informațiile nu sunt opozabile terților care dovedesc că se aflau în imposibilitatea de a le cunoaște.

Terții sunt întotdeauna în măsură să utilizeze orice document sau informație pentru care nu au fost încă îndeplinite formalitățile de publicitate, cu excepția cazului în care nepublicarea unor astfel de documente sau informații le privează de efect.

(6) Statele membre se asigură că toate documentele și informațiile transmise ca parte a constituirii unei societăți comerciale, al înregistrării unei sucursale sau al depunerii de către o societate comercială sau o sucursală sunt păstrate de registre într-un format care permite citirea și căutarea pe calculator sau sub formă de date structurate.

(*) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/884 al Comisiei din 8 iunie 2015 de stabilire a specificațiilor tehnice și a procedurilor necesare pentru sistemul de interconectare a registrelor instituit prin Directiva 2009/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 144, 10.6.2015, p. 1)."

7. Se introduce următorul articol:

„Articolul 16a

Accesul la informațiile publicate

(1) Statele membre se asigură că se pot obține la cerere copii ale tuturor sau ale oricărei părți a documentelor și informațiilor menționate la articolul 14 și că o solicitare în acest sens poate fi transmisă registrului atât pe suport de hârtie, cât și prin mijloace electronice.

Totuși, statele membre pot stabili că anumite tipuri sau părți ale documentelor și informațiilor, care au fost depuse pe suport de hârtie până la data de 31 decembrie 2006 inclusiv, nu pot fi obținute prin mijloace electronice în cazul în care a trecut un interval de timp determinat între data depunerii și cea a solicitării. Acest interval de timp determinat nu poate fi mai mic de 10 ani.

(2) Prețul pentru obținerea de copii ale tuturor sau ale unei părți a documentelor și informațiilor menționate la articolul 14, fie pe suport de hârtie, fie prin mijloace electronice, nu depășește costurile administrative aferente, care include costurile asociate dezvoltării și întreținerii registrelor.

(3) Copiile electronice și pe suport de hârtie furnizate unui solicitant sunt certificate pentru conformitate, cu excepția cazului în care solicitantul renunță la această certificare.

(4) Statele membre se asigură că copiile și extrasele în format electronic ale documentelor și informațiilor furnizate de registru sunt autentificate prin intermediul serviciilor de încredere menționate în Regulamentul (UE) nr. 910/2014, pentru a se garanta că extrasele în format electronic au fost furnizate de registru, iar conținutul acestora constituie o copie certificată a documentului păstrat de registru sau este conform cu informațiile cuprinse în documentul respectiv."

8. La articolul 17, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că sunt puse la dispoziție informații actualizate, prin care se explică dispozițiile din dreptul intern conform cărora terții pot utiliza, în conformitate cu articolul 16 alineatele (3), (4) și (5), informațiile și fiecare tip de document menționate la articolul 14.”

9. Articolul 18 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Se pun, de asemenea, la dispoziția publicului, prin sistemul de interconectare a registrelor, copii în format electronic ale documentelor și informațiilor menționate la articolul 14. Statele membre pot pune la dispoziție documentele și informațiile menționate la articolul 14 și pentru alte forme de societăți comerciale decât cele enumerate în anexa II.”;

(b) la alineatul (3), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) documentele și informațiile menționate la articolul 14, inclusiv pentru alte forme de societăți comerciale decât cele menționate în anexa II, în cazul în care aceste documente sunt puse la dispoziție de statele membre.”;

10. Articolul 19 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 19

Taxele percepute pentru documente și informații

(1) Taxele percepute pentru obținerea documentelor și a informațiilor menționate la articolul 14 prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor nu depășesc costurile administrative aferente, inclusiv costurile elaborării și ținerii registrelor.

(2) Statele membre se asigură că cel puțin următoarele informații și documente pot fi obținute gratuit prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor:

- (a) denumirea sau denumirile și forma juridică a societății comerciale;
- (b) sediul social al societății comerciale și statul membru în care aceasta este înregistrată;
- (c) numărul de înregistrare al societății comerciale și numărul EUID al acesteia;
- (d) informații privind pagina de internet a societății comerciale, dacă aceste informații sunt înregistrate în registrul național;
- (e) statutul societății comerciale, de exemplu dacă este închisă, radiată din registru, dizolvată, lichidată, dizolvată, activă sau inactivă din punct de vedere economic, astfel cum se definește în dreptul intern și dacă aceste informații sunt înregistrate în registrele naționale;
- (f) obiectul de activitate al societății comerciale, dacă este indicat în registrul național;
- (g) informații despre orice persoane care, fie în calitate de organ constituit, fie de membri ai unui astfel de organ, sunt autorizate la momentul respectiv să reprezinte societatea comercială în relațiile cu părți terțe și în procedurile judiciare și dacă persoanele autorizate să reprezinte societatea comercială pot să o facă singure sau este obligatoriu să acționeze în comun;
- (h) informații privind sucursalele deschise de societatea comercială în alt stat membru, inclusiv denumirea, numărul de înregistrare, EUID și statul membru în care este înregistrată sucursala.

(3) Pentru registre, schimbul de informații prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor este gratuit.

(4) Statele membre pot hotărî că informațiile menționate la literele (d) și (f) trebuie să fie puse la dispoziție în mod gratuit numai pentru autoritățile altor state membre.”

11. Articolul 20 alineatul (3) se elimină.

12. Articolul 22 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (4) se adaugă următorul paragraf:

„Comisia poate, de asemenea, institui puncte de acces opționale la sistemul de interconectare a registrelor. Aceste puncte de acces constau în sisteme dezvoltate și gestionate de Comisie sau de alte instituții, organe, oficii sau agenții ale Uniunii pentru a-și îndeplini funcțiile administrative sau pentru a respecta dispozițiile dreptului Uniunii. Comisia informează statele membre fără întârzieri nejustificate în legătură cu instituirea acestor puncte de acces și cu orice modificări semnificative aduse funcționării acestora.”;

(b) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Accesul la informațiile din sistemul de interconectare a registrelor este furnizat prin portal și prin punctele de acces opționale instituite de statele membre și de Comisie.”

13. Articolul 24 se modifică după cum urmează:

(a) litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) specificațiile tehnice care definesc metodele de schimb de informații dintre registrul societății comerciale și registrul sucursalei, menționat la articolele 20, 28a, 28c, 30a și 34;”;

(b) litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) lista detaliată a datelor care urmează a fi transmise în scopul schimbului de informații între registre, așa cum se menționează la articolele 20, 28a, 28c, 30a, 34 și 130;”;

(c) litera (n) se înlocuiește cu următorul text:

„(n) procedura și cerințele tehnice pentru conectarea punctelor de acces opționale la platformă menționate la articolul 22;”;

(d) se adaugă următoarea literă:

„(o) modalitățile detaliate pentru schimbului între registre de informații menționate la articolul 13i și detaliile tehnice ale acestuia.”;

(e) la sfârșitul articolului se adaugă următorul alineat:

„Comisia adoptă actele de punere în aplicare în conformitate cu literele (d), (e), (n) și (o) până la 1 februarie 2021.”

14. În titlul I capitolul III secțiunea 2, titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Norme privind înregistrarea și publicitatea aplicabile sucursalelor unor societăți comerciale din alte state membre”.

15. În titlul I capitolul III secțiunea 2, se introduc următoarele articole:

„Articolul 28a

Înregistrarea online a sucursalelor

(1) Statele membre se asigură că înregistrarea într-un stat membru a sucursalei unei societăți comerciale care intră sub incidența legislației unui alt stat membru se poate efectua în întregime online, fără a fi necesară prezența în persoană în fața unei autorități sau a unei persoane sau a unui organism autorizat în temeiul dreptului intern să gestioneze cererile de înregistrare a sucursalelor, sub rezerva articolului 13b alineatul (4) și, *mutatis mutandis*, a articolului 13g alineatul (8).

(2) Statele membre stabilesc norme detaliate privind înregistrarea online a sucursalelor, inclusiv norme privind documentele și informațiile care trebuie transmise autorității competente. În acest cadru, statele membre se asigură că înregistrarea online se poate efectua prin depunerea informațiilor sau a documentelor în format electronic, inclusiv a unor copii electronice ale documentelor și informațiilor menționate la articolul 16a alineatul (4), sau prin utilizarea informațiilor sau documentelor depuse anterior la un registru.

(3) Normele menționate la alineatul (2) trebuie să prevadă cel puțin următoarele:

- (a) procedurile pentru a asigura faptul că solicitanții au capacitatea juridică necesară și puterea de a reprezenta societatea comercială;
- (b) mijloacele de verificare a identității persoanei sau persoanelor care înregistrează sucursala sau a reprezentanților acestora;
- (c) cerințele privind utilizarea de către solicitanți a serviciilor de încredere menționate în Regulamentul (UE) nr. 910/2014.

(4) Normele menționate la alineatul (2) pot, de asemenea, să stabilească proceduri cu privire la următoarele aspecte:

- (a) verificarea legalității obiectului de activitate a sucursalei;
- (b) verificarea legalității denumirii sucursalei;
- (c) verificarea legalității documentelor și a informațiilor depuse pentru înregistrarea sucursalei;
- (d) asigurarea participării unui notar, a altei persoane sau a altui organism implicat în procesul de înregistrare a sucursalei, conform dispozițiilor naționale aplicabile.

(5) Atunci când înregistrează sucursala unei societăți comerciale cu sediul în alt stat membru, statele membre pot verifica informațiile privind societatea comercială prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor.

Statele membre nu condiționează înregistrarea online a unei sucursale de obținerea unei licențe sau autorizații înainte de înregistrare, cu excepția cazului în care o astfel de condiție este indispensabilă pentru supravegherea adecvată, în conformitate cu dreptul intern, a anumitor activități.

(6) Statele membre veghează ca înregistrarea online a unei sucursale să se facă în termen de zece zile lucrătoare de la îndeplinirea tuturor formalităților, inclusiv primirea tuturor documentelor necesare și a informațiilor care sunt conforme cu dreptul intern de către o autoritate sau de o persoană sau un organism autorizat în temeiul dreptului intern să gestioneze orice aspect al înregistrării unei sucursale.

În cazul în care nu este posibilă înregistrarea unei sucursale în termenele prevăzute la prezentul alineat, statele membre se asigură că solicitantul este informat cu privire la motivele întârzierii.

(7) După înregistrarea sucursalei unei societăți comerciale instituite în temeiul dreptului intern al altui stat membru, registrul statului membru în care este înregistrată sucursala notifică statului membru în care este înregistrată societatea comercială înregistrarea sucursalei, prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor. Statul membru în care este înregistrată societatea comercială confirmă primirea notificării și înregistrează imediat informația în registrul său.

Articolul 28b

Depunerea online a documentelor și a informațiilor cu privire la sucursale

(1) Statele membre se asigură că documentele și informațiile prevăzute la articolul 30 sau modificările acestora pot fi depuse online în termenul prevăzut de dreptul intern al statului membru în care își are sediul sucursala. Statele membre se asigură că depunerea se poate efectua în întregime online, fără a fi necesar ca solicitanții să se prezinte în persoană în fața unei autorități, a unei persoane sau a unui organism autorizat în temeiul dreptului intern să trateze depunerea online, sub rezerva dispozițiilor de la articolul 13b alineatul (4) și, mutatis mutandis, de la articolul 13g alineatul (8).

(2) Articolul 28a alineatele (2)-(5) se aplică, mutatis mutandis, depunerii online a cererilor de înființare a sucursalelor.

(3) Statele membre pot impune ca anumite sau toate documentele și informațiile menționate la alineatul (1) să fie depuse doar online.

Articolul 28c

Închiderea sucursalelor

Statele membre se asigură că la primirea documentelor și a informațiilor menționate la articolul 30 alineatul (1) litera (h), registrul statului membru în care este înregistrată sucursala unei societăți comerciale informează, prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor, registrul statului membru în care este înregistrată societatea comercială cu privire la închiderea sucursalei și la radierea sa din registru. Registrul statului membru al societății comerciale confirmă, prin intermediul sistemului menționat, primirea notificării, iar informația este înregistrată imediat.”

16. Se introduce următorul articol:

„Articolul 30a

Modificări ale documentelor și informațiilor privind societatea comercială

Statul membru în care este înregistrată o societate comercială informează imediat, prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor, statul membru în care este înregistrată sucursala unei societăți comerciale, în cazul în care a fost înregistrată o modificare cu privire la oricare dintre următoarele elemente:

- (a) denumirea societății comerciale;
- (b) sediul social al societății comerciale;
- (c) numărul de înregistrare al societății comerciale în registru;
- (d) forma juridică a societății comerciale;
- (e) documentele și informațiile menționate la articolul 14 literele (d) și (f).

La primirea notificării menționate la primul paragraf din prezentul articol, registrul în care este înregistrată sucursala confirmă, prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor, primirea notificării și asigură actualizarea imediată a documentelor și informațiilor menționate la articolul 30 alineatul (1)."

17. La articolul 31 se adaugă următorul paragraf:

„Statele membre pot prevedea că publicarea obligatorie a documentelor contabile menționate la articolul 30 alineatul (1) litera (g) se consideră îndeplinită prin publicarea în registrul statului membru în care este înregistrată societatea comercială în conformitate cu articolul 14 litera (f)."

18. Articolul 43 se elimină.

19. Articolul 161 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 161

Protecția datelor

Orice prelucrare de date cu caracter personal în contextul prezentei directive se efectuează în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679."

20. Se introduce următorul articol:

„Articolul 162a

Modificări ale anexelor

Statele membre informează imediat Comisia în legătură cu orice modificări ale formelor de societăți comerciale cu răspundere limitată prevăzute de dreptul lor intern care ar afecta conținutul anexelor I, II și IIA.

În cazul în care un stat membru informează Comisia în temeiul primului paragraf din prezentul articol, Comisia este împuternicită să adapteze lista formelor de societăți comerciale care figurează în anexele I, II și IIA, în conformitate cu informațiile menționate la primul paragraf din prezentul articol, prin intermediul unor acte delegate în conformitate cu articolul 163."

21. Articolul 163 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 163

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 25 alineatul (3) și la articolul 162a se conferă Comisiei pentru o perioadă nedeterminată de la 31 iulie 2019.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 25 alineatul (3) și la articolul 162a poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.

(5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 25 alineatul (3) sau al articolului 162a intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Termenul respectiv se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.”

22. În anexa I, a douăzeci și șaptea liniuță se înlocuiește cu următorul text:

„— Suedia:

publikt aktiebolag;”.

23. În anexa II, a douăzeci și șaptea liniuță se înlocuiește cu următorul text:

„— Suedia:

privat aktiebolag;

publikt aktiebolag;”.

24. Se introduce anexa IIA, astfel cum este prevăzută în anexa la prezenta directivă.

Articolul 2

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 1 august 2021. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul dispozițiilor respective.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1) din prezentul articol, statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma articolului 1 punctul 5 din prezenta directivă - în ceea ce privește articolul 13i și articolul 13j alineatul (2) din Directiva (UE) 2017/1132, precum și articolului 1 punctul 6 din prezenta directivă - în ceea ce privește articolul 16 alineatul (6) din Directiva (UE) 2017/1132, până la 1 august 2023.

(3) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre care se confruntă cu dificultăți deosebite în transpunerea prezentei directive pot beneficia de o prelungire de cel mult un an a perioadei prevăzute la alineatul (1). Acestea comunică motivele obiective care au făcut necesară o astfel de prelungire. Statele membre informează Comisia cu privire la intenția lor de a recurge la o astfel de prelungire până la 1 februarie 2021.

(4) Atunci când statele membre adoptă dispozițiilor respective, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(5) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Raportarea, revizuirea și colectarea de date

(1) Comisia efectuează, cel târziu până la 1 august 2024 sau dacă un stat membru face uz de derogarea prevăzută la articolul 2 alineatul (3), cel târziu până la 1 august 2025, o evaluare a dispozițiilor introduse prin prezenta directivă în Directiva (UE) 2017/1132 și prezintă un raport care să conțină constatările sale Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European, cu excepția dispozițiilor menționate la articolul 2 alineatul (2), în cazul cărora evaluarea și raportul se efectuează până la 1 august 2026.

Statele membre pun la dispoziția Comisiei informațiile necesare pentru pregătirea acestor rapoarte, furnizând în special date cu privire la numărul de înregistrări online și costurile aferente.

- (2) Raportul Comisiei evaluează, printre altele, următoarele elemente:
- (a) fezabilitatea punerii la dispoziție a unor proceduri de înregistrare în întregime online pentru alte forme de societăți comerciale decât cele prevăzute în anexa IIA;
 - (b) fezabilitatea punerii la dispoziție de către statele membre a unor formulare-tip pentru toate formele de societăți comerciale cu răspundere limitată și necesitatea și fezabilitatea punerii la dispoziție a unui formular-tip armonizat la nivelul întregii Uniuni, care să fie utilizat de toate statele membre pentru formele de societăți comerciale prevăzute în anexa IIA;
 - (c) experiența practică în aplicarea normelor privind interdicția de a exercita o funcție de conducere, menționată la articolul 13i;
 - (d) metodele pentru depunerea online și pentru accesul online, inclusiv utilizarea interfețelor de programare a aplicațiilor;
 - (e) necesitatea și fezabilitatea punerii la dispoziție gratuite a unor informații suplimentare față de cele prevăzute la articolul 19 alineatul (2) și a asigurării accesului liber la aceste informații;
 - (f) necesitatea și fezabilitatea de a aplica mai mult principiul transmiterii unice a informațiilor.
- (3) Raportul este însoțit, dacă este cazul, de propuneri de modificare a Directivei (UE) 2017/1132.
- (4) Statele membre colectează date privind modul în care formarea online funcționează în practică, în vederea asigurării unei evaluări fiabile a dispozițiilor introduse prin prezenta directivă în Directiva (UE) 2017/1132. În mod normal, aceste informații ar trebui să cuprindă numărul de formări online, numărul de cazuri în care au fost utilizate formulare-tip sau în care era necesară prezența fizică, durata medie și costurile formărilor online. Statele membre notifică aceste informații Comisiei de două ori, în termen de cel mult doi ani de la data transpunerii.

Articolul 4

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 5

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 20 iunie 2019.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

G. CIAMBA

ANEXĂ

„ANEXA IIA

TIPURILE DE SOCIETĂȚI COMERCIALE
MENȚIONATE LA ARTICOLELE 13, 13f, 13g, 13h și 162a

— Belgia:

société privée à responsabilité limitée/besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid,

société privée à responsabilité limitée unipersonnelle/Eenpersoons besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid;

— Bulgaria:

дружество с ограничена отговорност,

еднолично дружество с ограничена отговорност;

— Republica Cehă:

společnost s ručením omezeným;

— Danemarca:

Anpartsselskab;

— Germania:

Gesellschaft mit beschränkter Haftung;

— Estonia:

osäühing;

— Irlanda:

private company limited by shares or by guarantee/cuideachta phríobháideach faoi theorainn scaireanna nó ráthaíochta,

designated activity company/cuideachta ghníomhaíochta ainmnithe;

— Grecia:

εταιρεία περιορισμένης ευθύνης,

ιδιωτική κεφαλαιουχική εταιρεία;

— Spania:

sociedad de responsabilidad limitada;

— Franța:

société à responsabilité limitée,

entreprise unipersonnelle à responsabilité limitée,

société par actions simplifiée,

société par actions simplifiée unipersonnelle;

— Croația:

društvo s ograničenom odgovornošću,

jednostavno društvo s ograničenom odgovornošću;

— Italia:

società a responsabilità limitata,

società a responsabilità limitata semplificata;

— Cipru:

ιδιωτική εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές ή/και με εγγύηση;

— Letonia:

sabiedrība ar ierobežotu atbildību;

— Lituania:

uždaroji akcinė bendrovė;

— Luxemburg:

société à responsabilité limitée;

— Ungaria:

korlátolt felelősségű társaság;

— Malta:

private limited liability company/kumpanija privata;

— Țările de Jos:

besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid;

— Austria:

Gesellschaft mit beschränkter Haftung;

— Polonia:

spółka z ograniczoną odpowiedzialnością;

— Portugalia:

sociedade por quotas;

— România:

societate cu răspundere limitată;

- Slovenia:
družba z omejeno odgovornostjo;
 - Slovakia:
spoločnosť s ručením obmedzeným;
 - Finlanda:
yksityinen osakeyhtiö/privat aktiebolag;
 - Suedia:
privat aktiebolag;
 - Regatul Unit:
private company limited by shares or guarantee.”
-

DIRECTIVA (UE) 2019/1152 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
din 20 iunie 2019
privind transparența și previzibilitatea condițiilor de muncă în Uniunea Europeană

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 153 alineatul (2) litera (b) coroborat cu articolul 153 alineatul (1) litera (b),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Articolul 31 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene prevede că orice lucrător are dreptul la condiții de muncă care să respecte sănătatea, securitatea și demnitatea sa, la o limitare a duratei maxime de muncă și la perioade de repaus zilnic și săptămânal, precum și la un concediu de odihnă anual plătit.
- (2) Principiul nr. 5 al Pilonului european al drepturilor sociale, proclamat la Göteborg la 17 noiembrie 2017, prevede că, indiferent de tipul și de durata raportului de muncă, lucrătorii au dreptul la un tratament corect și egal în ceea ce privește condițiile de muncă, accesul la protecție socială și formare profesională, și că trebuie să fie încurajată tranziția către forme de muncă pe durată nedeterminată; că, în conformitate cu legislația și cu contractele colective de muncă, trebuie să se asigure flexibilitatea necesară pentru ca angajatorii să se adapteze rapid la modificările contextului economic; că trebuie să fie promovate forme inovatoare de muncă care să asigure condiții de muncă de calitate, că trebuie să fie încurajate antreprenoriatul și activitatea independentă și că trebuie să fie facilitată mobilitatea ocupațională; precum și că raporturile de muncă ce au ca rezultat condiții de muncă precare trebuie să fie prevenite, inclusiv prin interzicerea utilizării abuzive a contractelor atipice și că orice perioadă de probă trebuie să aibă o durată rezonabilă.
- (3) Principiul nr. 7 al Pilonului european al drepturilor sociale prevede că lucrătorii au dreptul de a fi informați în scris la încadrarea în muncă în legătură cu drepturile și obligațiile lor care decurg din raportul de muncă, inclusiv în legătură cu orice perioadă de probă; că, înainte de a fi concediați, lucrătorii au dreptul de a fi informați despre motivele acesteia și de a beneficia de o perioadă de preaviz rezonabilă; precum și că au dreptul de a recurge la mecanisme eficiente și imparțiale de soluționare a litigiilor, iar în caz de concediere nejustificată, au dreptul la o cale de atac, inclusiv la o compensație adecvată.

⁽¹⁾ JO C 283, 10.8.2018, p. 39.

⁽²⁾ JO C 387, 25.10.2018, p. 53.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 13 iunie 2019.

- (4) De la adoptarea Directivei 91/533/CEE a Consiliului ⁽⁴⁾, piața muncii a suferit schimbări profunde ca urmare a evoluțiilor demografice și a faptului că digitalizarea a condus la crearea de noi forme de muncă, care au sprijinit inovarea, crearea de locuri de muncă și dezvoltarea pieței muncii. Unele dintre noile forme de muncă variază considerabil față de raporturile de muncă tradiționale, în ceea ce privește previzibilitatea, generând incertitudine în ceea ce privește drepturile aplicabile și protecția socială a lucrătorilor în cauză. Prin urmare, în acest univers al muncii în schimbare există o necesitate crescândă ca lucrătorii să fie pe deplin informați cu privire la condițiile lor de muncă esențiale, iar această informare ar trebui să fie efectuată în timp util și în scris, într-o formă ușor accesibilă pentru lucrători. Pentru a încadra în mod adecvat dezvoltarea unor noi forme de muncă, lucrătorilor din Uniune ar trebui să li se pună la dispoziție, de asemenea, o serie de noi drepturi minime care vizează promovarea securității și a previzibilității în cadrul raporturilor de muncă, realizându-se în același timp o convergență în sens ascendent în rândul statelor membre și menținând adaptabilitatea pieței muncii.
- (5) În temeiul Directivei 91/533/CEE, majoritatea lucrătorilor din Uniune au dreptul de a primi în scris informații cu privire la condițiile lor de muncă. Directiva 91/533/CEE nu se aplică însă tuturor lucrătorilor din Uniune. Mai mult, au apărut lacune de protecție pentru noile forme de muncă create în urma evoluțiilor pieței survenite începând cu anul 1991.
- (6) Prin urmare, ar trebui să fie stabilite, la nivelul Uniunii, cerințe minime de informare cu privire la aspectele esențiale ale raportului de muncă și la condițiile de muncă, care să se aplice tuturor lucrătorilor, pentru a se garanta faptul că toți lucrătorii din Uniune beneficiază de un grad adecvat de transparență și de previzibilitate în ceea ce privește condițiile lor de muncă, menținându-se, în același timp, o flexibilitate rezonabilă a formelor de muncă atipice, păstrându-se astfel beneficiile acestora pentru lucrători și angajatori.
- (7) Comisia a desfășurat o consultare în două etape cu partenerii sociali, în conformitate cu articolul 154 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, referitoare la îmbunătățirea domeniului de aplicare și a eficacității Directivei 91/533/CEE și la extinderea obiectivelor acesteia în vederea stabilirii de noi drepturi pentru lucrători. Această consultare nu a condus la un consens între partenerii sociali în privința începerii unor negocieri în legătură cu aspectele în cauză. Cu toate acestea, după cum au confirmat rezultatele consultării publice deschise care au solicitat punctele de vedere ale diverselor părți interesate și ale cetățenilor, este important să fie luate măsuri la nivelul Uniunii în acest domeniu, prin modernizarea și adaptarea actualului cadru juridic la noile evoluții.
- (8) În jurisprudența sa, Curtea de Justiție a Uniunii Europene (Curtea de Justiție) a stabilit criterii pentru determinarea statutului de lucrător ⁽⁵⁾. La punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui să se țină seama de interpretarea acestor criterii de către Curtea de Justiție. Cu condiția îndeplinirii acestor criterii, lucrătorii casnici, lucrătorii la cerere, lucrătorii intermitenți, lucrătorii pe bază de tichete, lucrătorii prin platforme online, stagiarilor și ucenicilor ar putea intra sub incidența prezentei directive. Persoanele care desfășoară în mod real activități independente nu ar trebui să intre sub incidența prezentei directive întrucât nu îndeplinesc criteriile menționate. Utilizarea abuzivă a statutului de persoană care desfășoară activități independente, astfel cum este definit în dreptul intern, la nivel național sau în situații transfrontaliere, este o formă de muncă declarată în mod fals, care este adesea asociată cu munca nedeclarată. Falsa activitate independentă apare atunci când, pentru a eluda anumite obligații juridice sau fiscale, o persoană este declarată ca desfășurând activități independente, deși aceasta îndeplinește, în același timp, condițiile caracteristice unui raport de muncă. Astfel de persoane ar trebui să intre sub incidența prezentei directive. Existența unui raport de muncă ar trebui stabilită pe baza faptelor care descriu desfășurarea efectivă a muncii, și nu pe baza descrierii pe care o dau părțile raportului în cauză.

⁽⁴⁾ Directiva 91/533/CEE a Consiliului din 14 octombrie 1991 privind obligația angajatorului de a informa lucrătorii asupra condițiilor aplicabile contractului sau raportului de muncă (JO L 288, 18.10.1991, p. 32).

⁽⁵⁾ Hotărârile Curții de Justiție din 3 iulie 1986, *Deborah Lawrie-Blum/Land Baden-Württemberg*, C-66/85, ECLI:EU:C:1986:284; din 14 octombrie 2010, *Union Syndicale Solidaires Isère/Premier ministre and Others*, C-428/09, ECLI:EU:C:2010:612; din 9 iulie 2015, *Ender Balkaya/Kiesel Abbruch- und Recycling Technik GmbH*, C-229/14, ECLI:EU:C:2015:455; din 4 decembrie 2014, *FNV Kunsten Informatie en Media/Staat der Nederlanden*, C-413/13, ECLI:EU:C:2014:2411; și din 17 noiembrie 2016, *Betriebsrat der Ruhrlandklinik gGmbH/Ruhrlandklinik gGmbH*, C-216/15, ECLI:EU:C:2016:883.

- (9) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea să prevadă, pentru motive obiective, ca anumite dispoziții din prezenta directivă să nu se aplice anumitor categorii de funcționari publici, serviciilor publice de urgență, forțelor armate, autorităților polițienești, judecătorilor, procurorilor, anchetatorilor sau altor servicii de aplicare a legii, dat fiind caracterul specific al atribuțiilor pe care trebuie să le îndeplinească sau al condițiilor lor de muncă.
- (10) Dat fiind caracterul specific al condițiilor lor de muncă, navigatorilor și pescarilor maritimi nu ar trebui să li se aplice cerințele stabilite prin prezenta directivă cu privire la următoarele activități: exercitarea în paralel a unei alte activități profesionale, atunci când sunt incompatibile cu munca prestată la bordul navelor sau al navelor de pescuit, minima previzibilitate a muncii, trimiterea lucrătorilor într-un alt stat membru sau într-o țară terță, trecerea la altă formă de muncă și furnizarea de informații despre identitatea instituțiilor de securitate socială care primesc contribuțiile sociale. În scopul prezentei directive, ar trebui să se considere că navigatorii și pescarii maritimi, astfel cum sunt definiți în Directivele 2009/13/CE ⁽⁶⁾ și, respectiv, (UE) 2017/159 ⁽⁷⁾ ale Consiliului, lucrează în Uniune atunci când lucrează la bordul navelor sau al navelor de pescuit înregistrate într-un stat membru sau care arborează pavilionul unui stat membru.
- (11) Având în vedere numărul din ce în ce mai mare al lucrătorilor excluși de la aplicarea Directivei 91/533/CEE în temeiul excluderilor acordate de statele membre în temeiul articolului 1 din directiva respectivă, este necesar ca acele excluderi să fie înlocuite cu posibilitatea ca statele membre să nu aplice dispozițiile prezentei directive în cazul unui raport de muncă cu o durată totală a timpului de muncă prestabilit și efectiv lucrat mai mică sau egală cu trei ore pe săptămână într-o perioadă de referință de patru săptămâni consecutive. Calculul orelor respective ar trebui să includă timpul total efectiv lucrat pentru un angajator, cum ar fi orele suplimentare sau munca suplimentară efectuate în plus față de cele garantate sau anticipate în contractul de muncă sau raportul de muncă. Din momentul în care un lucrător depășește pragul respectiv, dispozițiile prezentei directive se aplică în cazul său, indiferent de numărul de ore lucrate ulterior sau de numărul de ore prevăzute în contractul de muncă.
- (12) Lucrătorii pentru care durata timpului de muncă nu este garantată, inclusiv lucrătorii cu contracte „zero ore” și unele contracte „la cerere”, se află într-o situație deosebit de vulnerabilă. Prin urmare, dispozițiile prezentei directive ar trebui să se aplice în cazul acestora, indiferent de numărul de ore lucrate efectiv.
- (13) În practică, mai multe persoane fizice sau juridice sau alte entități diferite își pot asuma funcțiile și responsabilitățile unui angajator. Statele membre ar trebui să dispună în continuare de libertatea de a determina cu mai multă exactitate persoanele care răspund integral sau parțial pentru executarea obligațiilor impuse angajatorilor prin prezenta directivă, atât timp cât toate aceste obligații sunt îndeplinite. De asemenea, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a decide că aceste obligații trebuie atribuite, parțial sau integral, unei persoane fizice sau juridice care nu este parte la raportul de muncă.
- (14) Statele membre ar trebui să poată stabili norme specifice pentru a exclude persoanele fizice care acționează în calitate de angajator pentru lucrătorii casnici în gospodărie de la obligațiile prevăzute de prezenta directivă în ceea ce privește următoarele aspecte: analizarea și răspunsul la cereri privind forme de muncă diferite, asigurarea de formare obligatorie gratuită, precum și asigurarea unor căi de atac bazate pe prezumții favorabile în cazul în care lipsesc informații din documentele care trebuie furnizate lucrătorului în temeiul prezentei directive.
- (15) Directiva 91/533/CEE a introdus o listă de elemente esențiale ale contractului de muncă sau ale raportului de muncă cu privire la care lucrătorii trebuie să fie informați în scris. Această listă, pe care statele membre o pot extinde, trebuie să fie adaptată pentru a se ține seama de evoluțiile de pe piața muncii, în special de dezvoltarea formelor de muncă atipice.
- (16) În cazul în care lucrătorul nu are un loc de desfășurare a activității fix sau principal, acesta ar trebui să primească informații cu privire la modalitățile de deplasare între locurile de desfășurare a activității, dacă acestea există.

⁽⁶⁾ Directiva 2009/13/CE a Consiliului din 16 februarie 2009 de punere în aplicare a acordului încheiat între Asociația Armatorilor din Comunitatea Europeană (ECSA) și Federația Europeană a Lucrătorilor din Transporturi (ETF) cu privire la Convenția din 2006 privind munca în domeniul maritim și de modificare a Directivei 1999/63/CE (JO L 124, 20.5.2009, p. 30).

⁽⁷⁾ Directiva (UE) 2017/159 a Consiliului din 19 decembrie 2016 de punere în aplicare a Acordului referitor la punerea în aplicare a Convenției din 2007 a Organizației Internaționale a Muncii privind munca în domeniul pescuitului încheiat la 21 mai 2012 între Confederația Generală a Cooperativelor Agricole din Uniunea Europeană (COGECA), Federația Europeană a Lucrătorilor din Transporturi (ETF) și Asociația Organizațiilor Naționale ale Întreprinderilor de Pescuit din Uniunea Europeană („Europêche”) (JO L 25, 31.1.2017, p. 12).

- (17) Informațiile despre dreptul la formare furnizate de angajator ar trebui să poată lua forma unor informații care să includă numărul de zile de formare pe an, în cazul în care acestea există, la care are dreptul lucrătorul și informații despre politica generală de formare a angajatorului.
- (18) Informațiile privind procedura care trebuie respectată de angajator și de lucrător în cazul în care raportul lor de muncă încetează ar trebui să poată include termenul de introducere a unei acțiuni de contestare a concedierii.
- (19) Informațiile privind timpul de muncă ar trebui să fie în concordanță cu Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁸⁾ și ar trebui să includă informații referitoare la pauze, la perioadele de repaus zilnic și săptămânal și la durata concediului de odihnă plătit, asigurându-se, astfel, protecția securității și a sănătății lucrătorilor.
- (20) Informațiile cu privire la remunerație care trebuie să fie comunicate ar trebui să indice, în mod separat, toate elementele remunerației, inclusiv, dacă există, contribuțiile în bani sau în natură, plata orelor suplimentare, bonusurile și alte drepturi, primite direct sau indirect de lucrător în legătură cu munca sa. Furnizarea acestor informații nu ar trebui să aducă atingere libertății angajatorilor de a prevedea elemente suplimentare ale remunerației, precum plăți unice. Faptul că informațiile respective nu includ elemente ale remunerației datorate conform legii sau contractului colectiv de muncă nu ar trebui să constituie un motiv pentru ca acestea să nu fie acordate lucrătorului.
- (21) Dacă nu este posibil să se indice un program de lucru fix din cauza felului muncii, cum ar fi în cazul unui contract la cerere, angajatorii ar trebui să informeze lucrătorii despre modul în care va fi stabilit timpul lor de muncă, inclusiv intervalele orare în care este posibil să fie chemați la lucru și perioada minimă de înștiințare prealabilă de care beneficiază, înainte de începerea unei sarcini de serviciu.
- (22) Informațiile despre sistemele de securitate socială ar trebui să includă informații despre identitatea instituțiilor de securitate socială care primesc contribuțiile de securitate socială aferente, dacă este cazul, prestațiilor în caz de boală, prestațiilor de maternitate, prestațiilor de paternitate și prestațiilor parentale, prestațiilor pentru accidente de muncă și boli profesionale, precum și prestațiilor pentru limită de vârstă, prestațiilor de invaliditate, prestațiilor de urmaș, prestațiilor de șomaj, prestațiilor de prepensionare și prestațiilor familiale. Angajatorii nu ar trebui să le revină obligația de a comunica aceste informații atunci când lucrătorul alege singur instituția de securitate socială. Informațiile despre protecția socială comunicate de către angajator ar trebui să includă, acolo unde este cazul, acoperirea oferită prin regimuri de pensii suplimentare, în sensul Directivei 2014/50/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁹⁾ și al Directivei 98/49/CE a Consiliului ⁽¹⁰⁾.
- (23) Lucrătorii ar trebui să aibă dreptul de a fi informați în scris, la încadrarea în muncă, cu privire la drepturile și obligațiile lor care decurg din raportul de muncă. Prin urmare, informațiile esențiale ar trebui să le parvină cât mai curând posibil și cel târziu în termen de o săptămână calendaristică de la prima zi de muncă. Restul informațiilor ar trebui să le parvină în termen de o lună de la prima zi de muncă. Prin prima zi de muncă ar trebui să se înțeleagă începerea efectivă a prestării muncii de către lucrător în cadrul raportului de muncă. Statele membre ar trebui să urmărească să asigure comunicarea de către angajatori a informațiilor relevante privind raportul de muncă înainte de încheierea duratei convenite inițial a contractului.
- (24) Având în vedere utilizarea din ce în ce mai răspândită a instrumentelor digitale de comunicare, informațiile care, în temeiul prezentei directive, trebuie să fie comunicate în scris pot fi comunicate prin mijloace electronice.
- (25) Pentru a sprijini angajatorii să comunice la timp informațiile, statele membre ar trebui să poată pune la dispoziție formulare la nivel național care să includă informații relevante și suficient de cuprinzătoare privind cadrul juridic aplicabil. Autoritățile naționale și partenerii sociali ar putea elabora mai în detaliu formularele respective la nivel sectorial sau local. Comisia va sprijini statele membre, după caz, în elaborarea de formulare și modele și le va face disponibile pe scară largă.

⁽⁸⁾ Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO L 299, 18.11.2003, p. 9).

⁽⁹⁾ Directiva 2014/50/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind cerințele minime de creștere a mobilității lucrătorilor între statele membre prin îmbunătățirea dobândirii și a păstrării drepturilor la pensie suplimentară (JO L 128, 30.4.2014, p. 1).

⁽¹⁰⁾ Directiva 98/49/CE a Consiliului din 29 iunie 1998 privind protecția dreptului la pensie suplimentară al lucrătorilor salariați și al lucrătorilor care desfășoară activități independente care se deplasează în cadrul Comunității (JO L 209, 25.7.1998, p. 46).

- (26) Lucrătorii trimiși în străinătate ar trebui să primească informații suplimentare specifice situației lor. În cazul unor sarcini de serviciu succesive în mai multe state membre sau țări terțe, informațiile cu privire la mai multe sarcini ar trebui să poată fi grupate înainte de prima plecare și modificate ulterior dacă apar schimbări. Lucrătorii care se încadrează în categoria lucrătorilor detașați în temeiul Directivei 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹¹⁾ ar trebui să fie informați, de asemenea, cu privire la site-ul oficial național unic creat de statul membru gazdă, unde pot găsi informațiile relevante privind condițiile de muncă aplicabile situației lor. Cu excepția cazului în care statele membre prevăd altfel, obligațiile respective se aplică dacă durata perioadei de muncă în străinătate este mai mare de patru săptămâni consecutive.
- (27) Perioadele de probă permit părților la raportul de muncă să verifice compatibilitatea între lucrătorii și posturile pe care au fost angajați, oferindu-le totodată lucrătorilor sprijinul corespunzător. Integrarea pe piața muncii sau trecerea la un nou post nu ar trebui să facă obiectul unei perioade prelungite de nesiguranță. Prin urmare, după cum s-a stabilit în cadrul Pilonului european al drepturilor sociale, perioadele de probă ar trebui să aibă o durată rezonabilă.
- (28) Un număr mare de state membre au stabilit o durată maximă generală între trei și șase luni pentru perioada de probă, care ar trebui să fie considerată rezonabilă. În mod excepțional, perioadele de probă ar trebui să poată dura mai mult de șase luni atunci când acest lucru se justifică prin felul muncii, precum în cazul posturilor de conducere sau executive sau al posturilor din sectorul public ori atunci când este în interesul lucrătorului, precum în contextul unor măsuri specifice de promovare a locurilor de muncă permanente, în special pentru tinerii lucrători. De asemenea, perioadele de probă ar trebui să poată fi prelungite în mod corespunzător în cazurile în care lucrătorul a absentat de la muncă în timpul perioadei de probă, pe motiv de boală sau de concediu, de exemplu, altfel decât angajatorul să poată evalua dacă lucrătorul este potrivit pentru atribuțiile postului. În cazul raporturilor de muncă pe durată determinată mai mică de 12 luni, statele membre ar trebui să se asigure că durata perioadei de probă este adecvată și proporțională cu durata preconizată a contractului și cu felul muncii. Atunci când dreptul intern sau practicile naționale prevăd astfel, perioada de probă ar trebui să fie luată în considerare pentru dobândirea de către lucrători a drepturilor rezultate din raportul de muncă.
- (29) Un angajator nu ar trebui să interzică unui lucrător să desfășoare activități pentru alți angajatori în afara programului de lucru stabilit cu angajatorul respectiv și nici să aplice lucrătorului un tratament nefavorabil pentru acest lucru. Statele membre ar trebui să poată stabili condiții pentru aplicarea unor restricții de incompatibilitate, care se interpretează ca fiind restricții de a lucra pentru alți angajatori din motive legitime, cum sunt protecția sănătății și a siguranței lucrătorilor, inclusiv prin limitarea timpului de muncă, protecția secretelor comerciale, integritatea serviciului public sau evitarea conflictelor de interese.
- (30) Lucrătorii al căror model de organizare a muncii este în întregime sau în cea mai mare măsură imprevizibil ar trebui să beneficieze de un nivel minim de previzibilitate atunci când programul de lucru este stabilit în principal de către angajator, fie în mod direct, de exemplu prin alocarea unor sarcini de serviciu, fie în mod indirect, de exemplu impunând lucrătorului obligația de a răspunde la solicitările clienților.
- (31) Orele și zilele de referință, care se interpretează ca fiind intervalele orare în care poate fi prestată munca la solicitarea angajatorului, ar trebui să fie stabilite în scris la începutul raportului de muncă.
- (32) Un alt element necesar de previzibilitate a muncii, în cazul raporturilor de muncă în care modelele de organizare a muncii sunt în întregime sau în cea mai mare măsură imprevizibile, îl constituie existența unei perioade minime rezonabile de înștiințare prealabilă, care se interpretează ca fiind perioada cuprinsă între momentul în care lucrătorul este informat cu privire la existența unei noi sarcini de serviciu și momentul în care începe sarcina. Durata perioadei de înștiințare prealabilă poate varia în funcție de necesitățile sectorului vizat, asigurându-se în același timp o protecție adecvată a lucrătorilor. Perioada minimă de înștiințare prealabilă se aplică fără a aduce atingere Directivei 2002/15/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹²⁾.
- (33) Lucrătorii ar trebui să poată refuza o sarcină de serviciu, fără să sufere consecințe negative pentru acest refuz, dacă sarcina de serviciu este în afara orelor și zilelor de referință sau dacă au fost informați cu privire la sarcina de serviciu fără respectarea perioadei minime de înștiințare prealabilă. De asemenea, lucrătorii ar trebui să poată accepta sarcina de serviciu, dacă doresc.

⁽¹¹⁾ Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii (JO L 18, 21.1.1997, p. 1).

⁽¹²⁾ Directiva 2002/15/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2002 privind organizarea timpului de lucru al persoanelor care efectuează activități mobile de transport rutier (JO L 80, 23.3.2002, p. 35).

- (34) În cazul în care un lucrător al cărui model de organizare a muncii este în totalitate sau în cea mai mare parte imprevizibil a convenit cu angajatorul să îndeplinească o sarcină de serviciu specifică, lucrătorul ar trebui să fie în măsură să se organizeze în consecință. Lucrătorul ar trebui să fie protejat împotriva pierderii financiare rezultate din anularea tardivă a unei sarcini de serviciu convenite anterior, prin acordarea unei despăgubiri adecvate.
- (35) Contractele la cerere sau contractele similare de muncă, inclusiv contractele cu „zero ore”, în temeiul cărora angajatorul are flexibilitatea de a chema lucrătorul să lucreze cât și atunci când este necesar, sunt în mod special imprevizibile pentru lucrător. Statele membre care permit astfel de contracte ar trebui să se asigure că sunt instituite măsuri eficace pentru a preveni abuzurile. Aceste măsuri ar putea lua forma unor restricții privind utilizarea și durata acestor tipuri de contracte, a unei prezumții relative privind existența unui contract de muncă sau a unui raport de muncă cu un volum garantat de ore plătite, pe baza orelor lucrate într-o perioadă de referință precedentă, ori a altor măsuri echivalente care asigură prevenirea eficace a practicilor abuzive.
- (36) În cazul în care angajatorii au posibilitatea de a oferi contracte de muncă cu normă întreagă sau pe durată nedeterminată lucrătorilor care sunt angajați în forme de muncă atipice, ar trebui promovată trecerea la forme de muncă mai sigure, în conformitate cu principiile stabilite în Pilonul european al drepturilor sociale. Lucrătorii ar trebui să poată solicita, dacă este disponibilă, o altă formă de muncă, mai previzibilă și mai sigură, și ar trebui să primească din partea angajatorului un răspuns motivat în scris, care să țină seama de nevoile angajatorului și ale lucrătorului. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a limita frecvența acestor cereri. Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să stabilească că, în cazul posturilor din sectorul public pentru care admiterea se face prin concurs, posturile respective nu se consideră a fi disponibile la simpla cerere a lucrătorului și, prin urmare, nu intră în domeniul de aplicare al dreptului de a solicita o formă de muncă în condiții de muncă mai previzibile și mai sigure.
- (37) În cazul în care dreptul Uniunii sau dreptul intern ori contractele colective de muncă obligă angajatorii să ofere formare lucrătorilor pentru ca aceștia să presteze munca pentru care sunt angajați, este important să se asigure că această formare este oferită în condiții de egalitate tuturor lucrătorilor, inclusiv celor care sunt angajați în forme de muncă atipice. Costurile acestei formări nu ar trebui să fie nici imputate lucrătorului, nici reținute sau deduse din remunerația sa. O astfel de formare ar trebui să fie considerată ca fiind timp de muncă și ar trebui să se desfășoare, atunci când este posibil, în timpul programului de lucru. Obligația respectivă nu include formarea profesională sau formarea necesară lucrătorilor pentru a obține, a menține sau a reinnoi o calificare profesională atât timp cât dreptul Uniunii sau dreptul intern ori un contract colectiv de muncă nu obligă angajatorul să o ofere lucrătorului. Statele membre ar trebui să ia măsurile necesare pentru a proteja lucrătorii împotriva practicilor abuzive în materie de formare.
- (38) Ar trebui să fie respectate autonomia partenerilor sociali și capacitatea acestora ca reprezentanți ai lucrătorilor și ai angajatorilor. Prin urmare, partenerii sociali ar trebui să poată lua în considerare faptul că, în ceea ce privește scopul prezentei directive, în anumite sectoare sau situații ar fi mai adecvate dispoziții diferite față de anumite standarde minime stabilite în prezenta directivă. Prin urmare, statele membre ar trebui să poată permite partenerilor sociali să mențină, să negocieze, să încheie și să asigure respectarea unor contracte colective de muncă care diferă de anumite dispoziții cuprinse în prezenta directivă, cu condiția să nu se reducă nivelul general de protecție a lucrătorilor.
- (39) Consultarea publică cu privire la Pilonul european al drepturilor sociale a relevat necesitatea de a consolida asigurarea respectării legislației Uniunii în domeniul muncii pentru a asigura eficacitatea acesteia. Evaluarea Directivei 91/533/CEE efectuată în cadrul Programului privind o reglementare adecvată și funcțională al Comisiei a confirmat că existența unor mecanisme consolidate de asigurare a respectării legislației ar putea îmbunătăți eficacitatea dreptului Uniunii în domeniul muncii. Consultarea a arătat că sistemele de căi de atac întemeiate exclusiv pe acțiuni în despăgubire sunt mai puțin eficace decât sistemele care prevăd și sancțiuni, precum sume forfetare sau pierderea autorizațiilor, pentru angajatorii care nu furnizează declarații scrise. De asemenea, ea a arătat că angajații recurg rareori la o cale de atac pe durata desfășurării raportului de muncă, ceea ce periclitează obiectivul urmărit prin furnizarea declarației scrise, care este acela de a asigura faptul că lucrătorii sunt informați cu privire la elementele esențiale ale raportului lor de muncă. Prin urmare, este necesar să se introducă fie dispoziții de asigurare a respectării legislației care să garanteze utilizarea prezumțiilor favorabile, în cazul în care informațiile privind raportul de muncă nu sunt furnizate, fie o procedură administrativă în cadrul căreia angajatorul poate fi obligat să furnizeze informațiile lipsă și poate face obiectul unei sancțiuni în cazul nefurnizării informațiilor, fie ambele mecanisme. Aceste prezumții favorabile ar trebui să poată include prezumția, în lipsa unor informațiilor relevante, că lucrătorul are un raport de muncă pe perioadă nedeterminată, că nu există nicio perioadă de probă sau că lucrătorul are un post cu normă întreagă. Calea de atac ar putea face obiectul unei proceduri prin care angajatorul este informat de lucrător sau de o parte terță, cum ar fi un reprezentant al lucrătorilor sau un alt organism ori autoritate competentă, că lipsesc informații și că trebuie să furnizeze informații complete și corecte în timp util.

- (40) De la intrarea în vigoare a Directivei 91/533/CEE, a fost adoptat un amplu sistem de dispoziții vizând asigurarea respectării acquis-ului social în Uniune, în special în domeniul egalității de tratament, ale cărui elemente ar trebui să se aplice prezentei directive pentru a garanta lucrătorilor accesul la mecanisme eficace și imparțiale de soluționare a litigiilor, cum ar fi o instanță civilă sau o instanță de soluționare a litigiilor de muncă, precum și dreptul la reparații, care ar putea include o compensație adecvată, reflectând astfel principiul nr. 7 al Pilonului european al drepturilor sociale.
- (41) Mai precis, ținând seama de caracterul fundamental al dreptului la o protecție juridică efectivă, lucrătorii ar trebui să beneficieze în continuare de această protecție chiar și după încetarea raportului de muncă care dă naștere unei presupuse încălcări a drepturilor lucrătorului în temeiul prezentei directive.
- (42) Punerea în aplicare cu eficacitate a prezentei directive necesită o protecție juridică și administrativă adecvată împotriva oricărui tratament nefavorabil în urma unei încercări de exercitare a drepturilor prevăzute în temeiul prezentei directive, a unei plângeri înaintate angajatorului sau a oricărei proceduri judiciare sau administrative care are ca scop asigurarea respectării prezentei directive.
- (43) Lucrătorii care își exercită drepturile prevăzute în prezenta directivă ar trebui să beneficieze de protecție împotriva concedierii sau a unor prejudicii echivalente, ca de exemplu în cazul în care un lucrător la cerere nu mai primește de lucru, sau împotriva oricăror pregătiri privind o posibilă concediere, pe motiv că au încercat să își exercite aceste drepturi. În cazul în care lucrătorii consideră că au fost concediați sau că au suferit prejudicii echivalente din acest motiv, lucrătorii și autoritățile sau organismele competente ar trebui să aibă posibilitatea de a impune angajatorului să prezinte motive bine întemeiate pentru concediere sau pentru măsurile echivalente.
- (44) Sarcina de a dovedi faptul că nu a avut loc nicio concediere sau niciun prejudiciu echivalent din motivul că lucrătorii și-au exercitat drepturile prevăzute de prezenta directivă ar trebui să revină angajatorului atunci când lucrătorii prezintă, în fața unei instanțe sau a altei autorități sau organism competent, fapte din care se poate prezuma că au fost concediați sau că au fost supuși unor măsuri cu efect echivalent din acest motiv. Statele membre ar trebui să poată să nu aplice norma respectivă unor proceduri în care investigarea faptelor ar reveni unei instanțe sau unei alte autorități sau organism competent, în special în sistemele în care concedierea trebuie să fie aprobată în prealabil de o astfel de autoritate sau organism.
- (45) Statele membre ar trebui să prevadă sancțiuni eficace, proporționate și cu efect de descurajare în cazurile de nerespectare a obligațiilor care decurg din prezenta directivă. Sancțiunile pot include sancțiuni administrative și financiare, cum ar fi amenzile sau plata unor compensații, precum și alte tipuri de sancțiuni.
- (46) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume de a îmbunătăți condițiile de muncă prin promovarea transparenței și a previzibilității în muncă, asigurând în același timp adaptabilitatea pieței, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere necesitatea de a stabili cerințe minime comune, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității stabilit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv.
- (47) Prezenta directivă stabilește cerințe minime, ceea ce nu aduce atingere prerogativelor statelor membre de a introduce și de a menține dispoziții mai favorabile. Drepturile dobândite în temeiul cadrului juridic existent ar trebui să se aplice în continuare, cu excepția cazului în care prezenta directivă introduce dispoziții mai favorabile. Punerea în aplicare a prezentei directive nu poate fi utilizată pentru a diminua drepturile existente prevăzute de dreptul Uniunii sau de dreptul intern în vigoare în acest domeniu și nu poate constitui un motiv valabil pentru a reduce nivelul general de protecție acordat lucrătorilor în domeniul reglementat de prezenta directivă. În special, aceasta nu ar trebui să servească drept temei pentru introducerea de contracte cu „zero ore” sau alte tipuri similare de contracte de muncă.
- (48) La punerea în aplicare a prezentei directive, statele membre ar trebui să evite impunerea unor constrângeri administrative, financiare și juridice care ar putea să frâneze crearea și dezvoltarea microîntreprinderilor, a întreprinderilor mici și mijlocii. Prin urmare, statele membre sunt invitate să evalueze impactul pe care actelor de transpunere l-ar avea asupra întreprinderilor mici și mijlocii, pentru a se asigura că acestea nu sunt afectate în mod disproporționat, acordând o atenție deosebită microîntreprinderilor și sarcinii administrative, și să publice rezultatele acestor evaluări.

- (49) Statele membre pot încredința partenerilor sociali punerea în aplicare a prezentei directive, atunci când partenerii sociali solicită în comun acest lucru și cu condiția ca statele membre să ia toate măsurile necesare care să le permită să garanteze în orice moment obținerea rezultatelor urmărite prin prezenta directivă. Acestea ar trebui, de asemenea, în conformitate cu dreptul intern și cu practicile naționale, să adopte măsuri adecvate pentru a asigura implicarea efectivă a partenerilor sociali, a promova și a consolida dialogul social în vederea punerii în aplicare a dispozițiilor prezentei directive.
- (50) Statele membre ar trebui să adopte toate măsurile adecvate pentru a asigura respectarea obligațiilor care decurg din prezenta directivă, de exemplu prin efectuarea, dacă este cazul, a unor inspecții.
- (51) Având în vedere modificările substanțiale introduse prin prezenta directivă cu privire la scopul, domeniul de aplicare și conținutul Directivei 91/533/CEE, nu este oportun să se modifice directiva menționată. Directiva 91/533/CEE ar trebui, prin urmare, să fie abrogată.
- (52) În conformitate cu Declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei din 28 septembrie 2011 privind documentele explicative⁽¹³⁾, statele membre s-au angajat ca, în cazurile justificate, la notificarea măsurilor de transpunere să transmită, de asemenea, unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Scop, obiect și domeniu de aplicare

- (1) Scopul prezentei directive îl constituie îmbunătățirea condițiilor de muncă prin promovarea unor forme mai transparente și mai previzibile de muncă, asigurându-se în același timp adaptabilitatea pieței muncii.
- (2) Prezenta directivă stabilește drepturile minime care se aplică tuturor lucrătorilor din Uniune care au un contract de muncă sau un raport de muncă astfel cum este definit în legislație, în contractele colective de muncă sau de practicile în vigoare în fiecare stat membru, luând în considerare jurisprudența Curții de Justiție.
- (3) Statele membre pot decide să nu aplice obligațiile din prezenta directivă în cazul lucrătorilor care au un raport de muncă cu o durată a timpului de muncă prestabilită și efectiv lucrată mai mică sau egală cu o medie de trei ore pe săptămână într-o perioadă de referință de patru săptămâni consecutive. Timpul lucrat pentru toți angajatorii care fac parte din sau aparțin de aceeași întreprindere, același grup sau aceeași entitate se ia în considerare la calcularea mediei respective de trei ore.
- (4) Alineatul (3) nu se aplică unui raport de muncă în care anterior începerii activității nu se stabilește un număr garantat de ore de muncă plătită.

⁽¹³⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

(5) Statele membre pot să determine persoanele care răspunde pentru executarea obligațiilor care le revin angajatorilor în temeiul prezentei directive, atât timp cât toate obligațiile respective sunt îndeplinite. De asemenea, acestea pot decide ca toate obligațiile respective sau unele dintre ele să fie atribuite unei persoane fizice sau juridice care nu este parte la raportul de muncă.

Prezentul alineat nu aduce atingere Directivei 2008/104/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁴⁾.

(6) Statele membre pot să prevadă, pe baza unor motive obiective, că dispozițiile prevăzute în capitolul III nu se aplică funcționarilor publici, serviciilor publice de urgență, forțelor armate, autorităților polițienești, judecătorilor, procurorilor, anchetatorilor sau altor servicii de aplicare a legii.

(7) Statele membre pot decide ca obligațiile stabilite la articolele 12 și 13 și la articolul 15 alineatul (1) litera (a) să nu se aplice în cazul persoanelor fizice din cadrul unor gospodării care acționează în calitate de angajatori, în cazul în care munca se desfășoară pentru gospodăriile respective.

(8) Capitolul II din prezenta directivă se aplică navigatorilor și pescarilor maritimi fără a aduce atingere Directivei 2009/13/CE și, respectiv, Directivei (UE) 2017/159. Obligațiile prevăzute la articolul 4 alineatul (2) literele (m) și (o) și la articolele 7, 9, 10 și 12 nu se aplică în cazul navigatorilor sau pescarilor maritimi.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive:

- (a) „program de lucru” înseamnă programul care stabilește orele și zilele când începe și când se încheie prestarea muncii;
- (b) „ore și zile de referință” înseamnă intervalele orare din anumite zile în care poate fi prestată munca la cererea angajatorului;
- (c) „model de organizare a muncii” înseamnă forma de organizare a timpului de muncă și repartizarea sa în funcție de un anumit model stabilit de angajator.

Articolul 3

Furnizarea de informații

Angajatorul comunică în scris fiecărui lucrător informațiile care sunt obligatorii în temeiul prezentei directive. Informațiile sunt comunicate și se transmit pe suport hârtie sau sub formă electronică, cu condiția ca, în acest din urmă caz, informațiile să fie accesibile lucrătorului, să poată fi stocate și imprimate, iar angajatorul să păstreze dovada transmiterii sau a primirii lor.

⁽¹⁴⁾ Directiva 2008/104/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind munca prin agent de muncă temporară (JO L 327, 5.12.2008, p. 9).

CAPITOLUL II

INFORMAȚII PRIVIND RAPORTUL DE MUNCĂ

Articolul 4

Obligația de a furniza informații

- (1) Statele membre se asigură că angajatorilor le revine obligația de a informa lucrătorii cu privire la elementele esențiale ale raportului de muncă.
- (2) Informațiile menționate la alineatul (1) includ cel puțin următoarele elemente:
- (a) identitatea părților raportului de muncă;
 - (b) locul de desfășurare a activității; dacă nu există un loc de desfășurare a activității fix sau principal, principiul conform căruia lucrătorul are diverse locuri de desfășurare a activității sau este liber să își stabilească propriul loc de desfășurare a activității, precum și sediul social al întreprinderii sau, dacă este cazul, domiciliul angajatorului;
 - (c) oricare dintre următoarele elemente:
 - (i) denumirea, gradul, felul muncii sau categoria activității profesionale pentru care este angajat lucrătorul; sau
 - (ii) o scurtă caracterizare sau descriere a muncii;
 - (d) data de la care începe raportul de muncă;
 - (e) în cazul unui raport de muncă pe durată determinată, data la care încetează sau durata preconizată a acestuia;
 - (f) în cazul lucrătorilor prin agent de muncă temporară, identitatea întreprinderilor utilizatoare, cât mai curând posibil după ce este cunoscută;
 - (g) durata și condițiile perioadei de probă, dacă există;
 - (h) dreptul la formare oferit de angajator, dacă există;
 - (i) durata concediului de odihnă plătit la care are dreptul lucrătorul sau, dacă durata acestuia nu poate fi indicată atunci când sunt furnizate informațiile, procedura de acordare și de stabilire a acestui concediu;
 - (j) procedura care trebuie respectată de angajator și de lucrător, inclusiv condițiile de formă și durata perioadelor de preaviz, în cazul încetării raportului lor de muncă sau, dacă durata perioadelor de preaviz nu poate fi indicată atunci când sunt furnizate informațiile, metoda de stabilire a acestor perioade de preaviz;
 - (k) remunerația, inclusiv suma inițială de bază, orice alte elemente componente, dacă sunt aplicabile, indicate separat, și frecvența și metoda de plată aferente remunerației pe care are dreptul să o primească lucrătorul;
 - (l) dacă modelul de organizare a muncii este în totalitate sau în cea mai mare parte previzibil, durata zilei de muncă standard sau a săptămânii de muncă standard a lucrătorului și orice prevederi privind orele suplimentare și remunerația aferentă acestora și, dacă este cazul, modalitățile privind munca în schimburi;

- (m) dacă modelul de organizare a muncii lucrătorului este în totalitate sau în cea mai mare parte imprevizibil, angajatorul informează lucrătorul cu privire la:
- (i) principiul conform căruia programul de lucru este variabil, numărul de ore garantate în plată și remunerația pentru munca prestată în plus față de orele garantate;
 - (ii) orele și zilele de referință în care lucrătorului i se poate cere să lucreze;
 - (iii) perioada minimă de înștiințare prealabilă la care are dreptul lucrătorul înainte de începerea unei sarcini de serviciu și, după caz, termenul limită de anulare menționat la articolul 10 alineatul (3);
- (n) orice contracte colective de muncă ce reglementează condițiile de muncă ale lucrătorului sau în cazul contractelor colective de muncă încheiate în afara întreprinderii de către instituții sau de organe paritare speciale, denumirea acestor instituții sau organe competente în cadrul cărora au fost încheiate contractele;
- (o) în cazul în care este responsabilitatea angajatorului, identitatea instituției sau a instituțiilor de securitate socială care primesc contribuțiile sociale aferente raportului de muncă, și orice protecție legată de securitatea socială furnizată de angajator.
- (3) Informațiile menționate la alineatul (2) literele (g)-(l) și (o) pot fi comunicate, dacă este cazul, sub forma unei trimiteri la actele cu putere de lege și la dispozițiile administrative sau statutare ori la contractele colective de muncă ce reglementează aspectele menționate la literele respective.

Articolul 5

Termene și mijloace de informare

- (1) În cazul în care nu au fost comunicate în prealabil, informațiile menționate la articolul 4 alineatul (2) literele (a)-(e), (g), (k), (l) și (m) sunt comunicate în mod individual lucrătorului, sub forma unui sau a mai multor documente, în decursul perioadei care începe cu prima zi de muncă și se termină cel târziu în cea de a șaptea zi calendaristică. Celelalte informații menționate la articolul 4 alineatul (2) sunt comunicate în mod individual lucrătorului, sub forma unui document, în termen de o lună începând cu prima zi de muncă.
- (2) Statele membre pot să elaboreze formulare și modele pentru documentele menționate la alineatul (1) și să le pună la dispoziția angajaților și a angajatorilor, inclusiv prin publicarea pe un site oficial național unic sau prin alte mijloace adecvate.
- (3) Statele membre se asigură că informațiile privind actele cu putere de lege și dispozițiile administrative sau statutare ori contractele colective de muncă cu aplicare generală ce reglementează cadrul juridic aplicabil, care trebuie comunicate de angajatori, sunt puse la dispoziție la un nivel general, cu titlu gratuit, într-un mod clar, transparent, cuprinzător și ușor de accesat de la distanță și pe cale electronică, inclusiv prin intermediul unor portaluri online existente.

Articolul 6

Modificarea raportului de muncă

- (1) Statele membre se asigură că orice modificare a elementelor raportului de muncă menționate la articolul 4 alineatul (2) și orice modificare a informațiilor suplimentare în cazul lucrătorilor trimiși într-un alt stat membru sau într-o țară terță, menționate la articolul 7, este comunicată de către angajator lucrătorului, sub forma unui document, în cel mai scurt timp posibil și cel târziu la data la care intră în vigoare.

(2) Documentul menționat la alineatul (1) nu se aplică în cazul modificărilor care reflectă doar o modificare a actelor cu putere de lege, a dispozițiilor administrative sau statutare ori a contractelor colective de muncă menționate în documentele menționate la articolul 5 alineatul (1) și, după caz, la articolul 7.

Articolul 7

Informații suplimentare pentru lucrătorii trimiși în alt stat membru sau într-o țară terță

(1) Statele membre se asigură că, atunci când un lucrător trebuie să presteze munca într-un alt stat membru decât cel în care își desfășoară în mod normal activitatea sau într-o țară terță, angajatorul comunică documentele menționate la articolul 5 alineatul (1) înainte de plecarea lucrătorului și că documentele includ cel puțin următoarele informații suplimentare:

- (a) țara sau țările în care urmează să fie prestată munca în străinătate și durata anticipată a acesteia;
- (b) moneda în care urmează să se facă plata remunerației;
- (c) dacă este cazul, beneficiile în bani sau în natură aferente muncii prestate;
- (d) informații care indică dacă este prevăzută repatrierea și, în caz afirmativ, condițiile de repatriere a lucrătorului.

(2) Statele membre se asigură că un lucrător detașat care intră sub incidența Directivei 96/71/CE este informat suplimentar cu privire la:

- (a) remunerația la care are dreptul lucrătorul în conformitate cu legislația aplicabilă în statul membru gazdă;
- (b) după caz, orice indemnizație specifică detașării și orice măsuri de rambursare a cheltuielilor de transport, de masă și de cazare;
- (c) linkul către site-ul oficial național unic creat de statul membru gazdă în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Directiva 2014/67/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁵⁾.

(3) Informațiile menționate la alineatul (1) litera (b) și la alineatul (2) litera (a) pot fi furnizate, acolo unde este cazul, sub forma unei trimiteri la dispozițiile specifice ale actelor cu putere de lege și la actele administrative sau statutare ori la contractele colective de muncă ce reglementează aspectele respective.

(4) Cu excepția cazului în care statele membre prevăd altfel, alineatele (1) și (2) nu se aplică dacă durata fiecărei perioade de lucru petrecute în afara statului membru în care lucrătorul își desfășoară în mod normal activitatea este de patru săptămâni consecutive sau mai puțin.

CAPITOLUL III

CERINȚE MINIME PRIVIND CONDIȚIILE DE MUNCĂ

Articolul 8

Durata maximă a oricărei perioade de probă

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care un raport de muncă este supus unei perioade de probă, astfel cum este definită în dreptul intern sau în practicile naționale, perioada respectivă nu depășește șase luni.

(2) În cazul raporturilor de muncă pe durată determinată, statele membre se asigură că durata perioadei de probă este proporțională cu durata preconizată a contractului și cu felul muncii. În cazul reînnoirii unui contract pentru aceeași funcție și aceleași sarcini, raportul de muncă nu este supus unei noi perioade de probă.

⁽¹⁵⁾ Directiva 2014/67/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind asigurarea respectării aplicării Directivei 96/71/CE privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 privind cooperarea administrativă prin intermediul Sistemului de informare al pieței interne („Regulamentul IMI”) (JO L 159, 28.5.2014, p. 11).

(3) Statele membre pot să prevadă, în mod excepțional, perioade de probă mai lungi atunci când felul muncii justifică aceasta sau atunci când este în interesul lucrătorului. În cazul în care lucrătorul a fost absent de la muncă în cursul perioadei de probă, statele membre pot să prevadă ca perioada de probă să poată fi extinsă în mod corespunzător cu durata absenței.

Articolul 9

Exercitarea în paralel a unei alte activități profesionale

(1) Statele membre se asigură că un angajator nu interzice unui lucrător să lucreze pentru alți angajatori în afara programului de lucru stabilit cu angajatorul respectiv și că nu aplică lucrătorului un tratament nefavorabil pentru acest lucru.

(2) Statele membre pot stabili condiții pentru utilizarea restricțiilor de incompatibilitate de către angajatori, pe baza unor motive obiective, precum sănătatea și siguranța, protecția secretului de afaceri, integritatea serviciului public sau evitarea conflictelor de interese.

Articolul 10

Minima previzibilitate a muncii

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care modelul de organizare a muncii unui lucrător este în totalitate sau în cea mai mare parte imprevizibil, angajatorul solicită lucrătorului să presteze munca doar dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele două condiții:

- (a) munca este prestată în cadrul unor ore și zile de referință prestabilite, astfel cum sunt menționate la articolul 4 alineatul (2) litera (m) punctul (ii); și
- (b) lucrătorul este informat de angajatorul său în privința unei sarcini de serviciu cu respectarea unei perioade rezonabile de înștiințare prealabilă, stabilită în conformitate cu dreptul intern, contractele colective de muncă sau practicile naționale menționate la articolul 4 alineatul (2) litera (m) punctul (iii).

(2) Un lucrător are dreptul de a refuza o sarcină de serviciu fără să suporte consecințe negative în cazul în care una sau niciuna din cerințele prevăzute la alineatul (1) nu este îndeplinită.

(3) În cazul în care statele membre permit unui angajator să anuleze o sarcină de serviciu fără compensații, acestea iau măsurile necesare, în conformitate cu dreptul intern, contractele colective de muncă sau practicile naționale, pentru a se asigura că lucrătorul are dreptul la compensații în cazul în care angajatorul anulează sarcina de serviciu convenită anterior cu lucrătorul, după împlinirea unui termen limită rezonabil determinat.

(4) Statele membre pot să stabilească modalitățile de aplicare a prezentului articol, în conformitate cu dreptul intern, cu contractele colective de muncă sau cu practicile naționale.

Articolul 11

Măsuri complementare privind contractele la cerere

În cazul în care statele membre permit utilizarea unor contracte la cerere sau a unor contracte de muncă similare, acestea adoptă una sau mai multe dintre următoarele măsuri pentru a preveni practicile abuzive:

- (a) restricții privind utilizarea și durata contractelor la cerere sau a contractelor de muncă similare;
- (b) o prezumție relativă de existență a unui contract de muncă cu un număr minim de ore plătite, pe baza mediei orelor lucrate într-o perioadă dată;

(c) alte măsuri echivalente care asigură prevenirea eficientă a practicilor abuzive.

Statele membre informează Comisia cu privire la aceste măsuri.

Articolul 12

Trecerea la altă formă de muncă

(1) Statele membre se asigură că un lucrător cu o vechime de cel puțin șase luni la același angajator, care și-a încheiat perioada de probă, dacă a existat, poate solicita o formă de muncă cu condiții de muncă mai previzibile și mai sigure, dacă aceasta este disponibilă și că primește un răspuns motivat în scris. Statele membre pot limita frecvența cererilor care declanșează obligația în temeiul prezentului articol.

(2) Statele membre se asigură că angajatorul furnizează răspunsul motivat în scris menționat la alineatul (1) în termen de o lună de la primirea cererii. În ceea ce privește persoanele fizice care acționează în calitate de angajatori, precum și microîntreprinderile și întreprinderile mici și mijlocii, statele membre pot să prevadă prelungirea acestui termen cu maximum trei luni și pot să permită comunicarea pe cale orală a răspunsului la o cerere ulterioară similară depusă de același lucrător, dacă justificarea răspunsului referitor la situația lucrătorului rămâne neschimbată.

Articolul 13

Formare obligatorie

Statele membre se asigură că, în cazul în care dreptul Uniunii sau dreptul intern sau contractele colective de muncă obligă un angajator să ofere formare unui lucrător pentru ca acesta să presteze munca pentru care este angajat, formarea respectivă este oferită gratuit lucrătorului, este considerată timp de muncă și se desfășoară, atunci când este posibil, în cursul programului de lucru.

Articolul 14

Contractele colective de muncă

Statele membre pot permite partenerilor sociali să mențină, să negocieze, să încheie și să pună în aplicare contracte colective de muncă, în conformitate cu dreptul intern sau cu practicile naționale, care stabilesc măsuri referitoare la condițiile de muncă ale lucrătorilor ce diferă față de cele menționate la articolele 8-13, respectând în același timp protecția generală a lucrătorilor.

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII ORIZONTALE

Articolul 15

Prezumția legală și mecanismul de soluționare rapidă

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care un lucrător nu a primit în timp util toate sau o parte din documentele menționate la articolul 5 alineatul (1) sau la articolul 6, se aplică una sau ambele dintre cele două situații:

(a) lucrătorul beneficiază de prezumții favorabile definite de statul membru, care pot fi răsturnate de angajatori;

(b) lucrătorul are posibilitatea de a depune o plângere la o autoritate sau un organism competent și de a primi o reparație adecvată în timp util și în mod eficace.

(2) Statele membre pot să prevadă că aplicarea prezumțiilor și a mecanismului menționate la alineatul (1) este condiționată de notificarea angajatorului și de necomunicarea în timp util de către angajator a informațiilor lipsă.

*Articolul 16***Dreptul la reparații**

Statele membre se asigură că lucrătorii, inclusiv cei al căror raport de muncă a încetat, au acces la mecanisme eficace și imparțiale de soluționare a litigiilor și la un drept la reparații în cazul încălcării drepturilor lor care decurg din prezenta directivă.

*Articolul 17***Protecția împotriva tratamentului sau a consecințelor nefavorabile**

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a proteja lucrătorii, inclusiv lucrătorii care sunt reprezentanți ai lucrătorilor, împotriva oricărui tratament nefavorabil din partea angajatorului și împotriva oricăror consecințe nefavorabile care rezultă în urma unei plângeri înaintate angajatorului sau în urma oricărei proceduri inițiate cu scopul de a asigura respectarea drepturilor prevăzute în prezenta directivă.

*Articolul 18***Protecția împotriva concedierii și sarcina probei**

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a interzice concedierea lucrătorilor sau luarea de măsuri echivalente concedierii, precum și orice acțiune pregătitoare pentru concedierea lucrătorilor pe motiv că aceștia și-au exercitat drepturile prevăzute în prezenta directivă.

(2) Lucrătorii care consideră că au fost concediați sau că au fost supuși unor măsuri cu efect echivalent din motivul că și-au exercitat drepturile prevăzute în prezenta directivă pot solicita angajatorului să prezinte motive bine întemeiate pentru concediere sau pentru măsurile echivalente. Angajatorul prezintă aceste motive în scris.

(3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că, atunci când lucrătorii menționați la alineatul (2) prezintă, în fața unei instanțe judecătorești sau a unei alte autorități sau organism competent, fapte pe baza cărora se poate prezuma că a avut loc o astfel de concediere sau măsură echivalentă, sarcina de a dovedi că respectiva concediere a fost întemeiată pe alte motive decât cele menționate la alineatul (1) revine angajatorului.

(4) Alineatul (3) nu împiedică statele membre să introducă norme privind probele mai favorabile lucrătorilor.

(5) Statele membre nu au obligația de a aplica alineatul (3) în cazul procedurilor în care investigarea faptelor în speță revine instanței sau altei autorități sau organism competent.

(6) Alineatul (3) nu se aplică procedurilor penale, cu excepția cazului în care statele membre prevăd altfel.

*Articolul 19***Sancțiuni**

Statele membre adoptă regimul sancțiunilor care se aplică în cazul nerespectării dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive sau a dispozițiilor relevante aflate deja în vigoare care vizează drepturi incluse în domeniul de aplicare al prezentei directive. Sancțiunile trebuie să fie efective, proporționate și cu efect de descurajare.

CAPITOLUL V

DISPOZIȚII FINALE*Articolul 20***Menținerea nivelului de protecție și dispoziții mai favorabile**

(1) Prezenta directivă nu constituie un motiv valabil pentru reducerea nivelului general de protecție acordat deja lucrătorilor în statele membre.

(2) Prezenta directivă nu aduce atingere prerogativei statelor membre de a aplica sau de a adopta acte cu putere de lege sau acte administrative mai favorabile lucrătorilor ori de a încuraja sau de a permite aplicarea unor contracte colective de muncă care sunt mai favorabile lucrătorilor.

(3) Prezenta directivă nu aduce atingere niciunui alt drept conferit lucrătorilor de alte acte juridice ale Uniunii.

Articolul 21

Transpunere și punere în aplicare

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 1 august 2022. Statele membre informează imediat Comisia cu privire la aceasta.

(2) Atunci când statele membre adoptă măsurile menționate la alineatul (1), acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(3) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

(4) Statele membre, în conformitate cu dreptul intern și cu practica națională, adoptă măsuri adecvate, pentru a asigura implicarea efectivă a partenerilor sociali, a promova și a consolida dialogul social în vederea punerii în aplicare a prezentei directive.

(5) Statele membre le pot încredința partenerilor sociali punerea în aplicare a prezentei directive, atunci când partenerii sociali solicită în comun acest lucru și atât timp cât statele membre iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că pot garanta în orice moment obținerea rezultatelor urmărite prin prezenta directivă.

Articolul 22

Dispoziții tranzitorii

Drepturile și obligațiile stabilite în prezenta directivă se aplică tuturor raporturilor de muncă până la 1 august 2022. Cu toate acestea, un angajator comunică sau completează documentele menționate la articolul 5 alineatul (1) și la articolele 6 și 7 numai la cererea unui lucrător care este deja angajat la data respectivă. Absența unei astfel de cereri nu are efectul de a exclude aplicarea drepturilor minime stabilite la articolele 8-13 lucrătorilor.

Articolul 23

Examinarea de către Comisie

Până la 1 august 2027, după consultarea statelor membre și a partenerilor sociali de la nivelul Uniunii și ținând seama de impactul asupra microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii, Comisia examinează punerea în aplicare a prezentei directive și propune, dacă este cazul, modificările legislative necesare.

Articolul 24

Abrogarea

Directiva 91/533/CEE se abrogă cu efect de la 1 august 2022. Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă.

*Articolul 25***Intrare în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 26***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 20 iunie 2019.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

G. CIAMBA

DIRECTIVA (UE) 2019/1153 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 20 iunie 2019****de stabilire a normelor de facilitare a utilizării informațiilor financiare și de alt tip în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a anumitor infracțiuni și de abrogare a Deciziei 2000/642/JAI a Consiliului**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 87 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Facilitarea utilizării informațiilor financiare este necesară pentru prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor grave.
- (2) În vederea consolidării securității, a îmbunătățirii urmăririi penale a infracțiunilor financiare, a combaterii spălării banilor și a prevenirii infracțiunilor fiscale în statele membre și la nivelul Uniunii, este necesară îmbunătățirea accesului la informații al unităților de informații financiare („FIU-ri”) și al autorităților publice responsabile cu prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor grave, pentru a consolida capacitatea lor de a desfășura investigații financiare și a îmbunătăți cooperarea dintre acestea.
- (3) În temeiul articolului 4 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), Uniunea și statele membre se ajută reciproc. Acestea ar trebui de asemenea să se angajeze să coopereze în mod loial și prompt.
- (4) În comunicarea sa din 2 februarie 2016 referitoare la un plan de acțiune pentru consolidarea combaterii finanțării terorismului, Comisia s-a angajat să analizeze posibilitatea adoptării unui instrument juridic distinct, de sine stătător, care să extindă accesul autorităților statelor membre la registrele centralizate de conturi bancare și de conturi de plăți, inclusiv al autorităților competente în materie de prevenire, depistare, investigare sau urmărire a infracțiunilor, al birourilor de recuperare a activelor, al autorităților fiscale și al autorităților de combatere a corupției. În plus, în respectivul plan de acțiune din 2016 se solicita, de asemenea, o inventariere a obstacolelor care împiedică accesul la informații, schimbul de informații și utilizarea acestora, precum și cooperarea operațională dintre FIU-ri.

⁽¹⁾ JO C 367, 10.10.2018, p. 84.⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 17 aprilie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 iunie 2019.

- (5) Combaterea infracțiunilor grave, inclusiv a fraudei financiare și a spălării banilor, rămâne o prioritate pentru Uniune.
- (6) Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾ prevede obligația statelor membre de a institui registre centralizate de conturi bancare sau sisteme de extragere a datelor care să permită identificarea în timp util a persoanelor care dețin conturi bancare și de plăți, precum și casete de valori.
- (7) În temeiul Directivei (UE) 2015/849, informațiile cuprinse în asemenea registre centralizate de conturi bancare sunt direct accesibile FIU-urilor și sunt accesibile și autorităților naționale competente în materie de prevenire a spălării banilor, a infracțiunilor premisă asociate și a finanțării terorismului.
- (8) Accesul imediat și direct la informațiile deținute în registrele centralizate de conturi bancare este, în multe cazuri, indispensabil pentru succesul unei anchete penale sau pentru identificarea, urmărirea și indisponibilizarea în timp util a activelor în vederea confiscării. Accesul direct este cea mai rapidă modalitate de acces la informațiile deținute în registrele centralizate de conturi bancare. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să prevadă norme de acordare a accesului direct la informațiile deținute în registrele centralizate de conturi bancare pentru autoritățile desemnate ale statelor membre, care sunt competente în materie de prevenire, depistare, investigare sau urmărire penală a infracțiunilor. În cazul în care într-un stat membru accesul la informații privind conturile bancare se face prin intermediul unui sistem central electronic de extragere a datelor, respectivul stat membru ar trebui să se asigure că autoritatea care operează sistemul de extragere raportează autorităților competente desemnate rezultatele căutării cu promptitudine și fără aplicarea unor filtre. Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze canalele pentru schimbul de informații între autoritățile competente și nici competențele acestora de a obține informații de la entitățile obligate în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern. Orice acces la informațiile deținute în registrele centralizate de către autoritățile naționale în alte scopuri decât cele prevăzute de prezenta directivă sau în legătură cu alte infracțiuni decât cele prevăzute de prezenta directivă nu intră în domeniul de aplicare al acesteia.
- (9) Având în vedere că în fiecare stat membru există numeroase autorități sau organisme care sunt competente în materie de prevenire, depistare, investigare sau urmărire penală a infracțiunilor și pentru a se garanta un acces proporțional la informațiile financiare și de alt tip în temeiul prezentei directive, statele membre ar trebui să aibă obligația de a desemna autoritățile competente sau organismele competente care sunt împuternicite să aibă acces la registrele centralizate de conturi bancare și care au posibilitatea să solicite informații din partea FIU-urilor în sensul prezentei directive. Atunci când pun în aplicare prezenta directivă, statele membre ar trebui să țină seama de natura, de statutul organizațional, de sarcinile și de prerogativele acestor autorități și organisme, astfel cum sunt stabilite de dreptul intern al acestora, inclusiv de mecanismele existente pentru protecția sistemelor financiare împotriva spălării banilor și a finanțării terorismului.
- (10) Dintre autoritățile competente ar trebui desemnate birourile de recuperare a activelor și acestea să aibă acces direct la informațiile deținute în registrele centralizate de conturi bancare în cadrul sarcinilor lor de prevenire, depistare sau investigare a unei infracțiuni grave specifice sau de sprijinire a unei anumite anchete penale, inclusiv în vederea identificării, a urmăririi și a indisponibilizării activelor.
- (11) În măsura în care autoritățile fiscale și agențiile de combatere a corupției sunt competente în materie de prevenire, depistare, investigare sau urmărire penală a infracțiunilor în temeiul dreptului intern, acestea ar trebui, de asemenea, să fie considerate drept autorități care pot fi desemnate în sensul prezentei directive. Investigațiile administrative, altele decât cele efectuate de FIU-uri în contextul prevenirii, depistării și combaterii efective a spălării banilor și a finanțării terorismului, nu ar trebui să facă obiectul prezentei directive.

⁽³⁾ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

- (12) Autorii infracțiunilor, în special grupurile infracționale și teroriștii, acționează adesea în mai multe state membre, iar activele lor, inclusiv conturile lor bancare, sunt adesea situate în alte state membre. Având în vedere dimensiunea transfrontalieră a infracțiunilor grave, inclusiv a terorismului, și a activităților financiare conexe, este adesea necesar ca autoritățile competente care desfășoară anchete penale într-un stat membru să aibă acces la informații cu privire la conturile bancare deținute în alte state membre.
- (13) Informațiile obținute de autoritățile competente din registrele naționale centralizate de conturi bancare pot face obiectul schimburilor cu autoritățile competente dintr-un alt stat membru, în conformitate cu Decizia-cadru 2006/960/JAI a Consiliului ⁽⁴⁾, cu Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾ și cu normele aplicabile privind protecția datelor.
- (14) Directiva (UE) 2015/849 a consolidat în mod semnificativ cadrul juridic al Uniunii care reglementează activitatea și cooperarea dintre FIU-ri, inclusiv evaluarea de către Comisie a posibilității instituirii unui mecanism de coordonare și de sprijin. Statutul juridic al FIU-urilor diferă de la un stat membru la altul, de la statutul de entități administrative sau de aplicare a legii până la statutul de entități hibride. Competențele FIU-urilor includ dreptul de acces la informațiile financiare, administrative și din domeniul aplicării legii de care acestea au nevoie în scopul prevenirii, depistării și combaterii spălării banilor, a infracțiunilor premisă asociate și a finanțării terorismului. Cu toate acestea, dreptul Uniunii nu prevede toate instrumentele și mecanismele specifice pe care FIU-urile ar trebui să le aibă la dispoziție pentru a avea acces la astfel de informații și pentru a își îndeplini sarcinile. Întrucât responsabilitatea instituirii și a stabilirii structurii organizatorice a FIU-urilor rămâne în întregime în sarcina statelor membre, diferitele FIU-ri dispun de niveluri diferite de acces la bazele de date înființate în temeiul legii, ceea ce conduce la un schimb insuficient de informații între autoritățile de aplicare a legii sau parchete și FIU-ri.
- (15) Pentru a spori securitatea juridică și eficacitatea operațională, prezenta directivă ar trebui să stabilească norme care să consolideze capacitatea FIU-urilor de a face schimb de informații financiare și de analize financiare cu autoritățile competente desemnate din statul lor membru privind toate infracțiunile grave. Mai precis, FIU-urile ar trebui să aibă obligația de a coopera cu autoritățile competente desemnate ale statelor lor membre și de a fi în măsură să răspundă în timp util solicitărilor motivate de informații financiare sau de analize financiare venite din partea autorităților competente desemnate respective, atunci când informațiile financiare sau analizele financiare respective sunt necesare, în urma unei analize de la caz la caz și atunci când aceste solicitări sunt motivate de preocupări legate de prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor grave, sub rezerva excepțiilor prevăzute la articolul 32 alineatul (5) din Directiva (UE) 2015/849. Această obligație nu ar trebui să afecteze autonomia FIU-urilor prevăzută de Directiva (UE) 2015/849. În special, în cazurile în care informațiile solicitate provin de la o FIU dintr-un alt stat membru, ar trebui să fie respectate orice restricții și condiții impuse de respectiva FIU pentru utilizarea respectivelor informații. Orice utilizare în alte scopuri decât cele aprobate inițial ar trebui să fie condiționată de aprobarea prealabilă a respectivei FIU. Orice refuz de a răspunde la o solicitare de informații sau de analize ar trebui să fie motivat în mod corespunzător de către FIU. Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze independența operațională și autonomia FIU-urilor, astfel cum sunt prevăzute în Directiva (UE) 2015/849, inclusiv autonomia FIU-urilor de a comunica spontan și din proprie inițiativă informații în scopurile prevăzute de prezenta directivă.
- (16) De asemenea, prezenta directivă ar trebui să stabilească un cadru juridic bine definit pentru a permite FIU-urilor să solicite datele relevante stocate de autoritățile competente desemnate din propriul stat membru, care să le sprijine în prevenirea, depistarea și combaterea eficientă a spălării banilor, a infracțiunilor premisă asociate și a finanțării terorismului.
- (17) FIU-urile ar trebui să depună eforturi pentru a face schimb de informații financiare sau de analize financiare cu promptitudine în cazuri excepționale și urgente, atunci când aceste informații sau analize sunt legate de terorism sau de criminalitatea organizată asociată cu terorismul.

⁽⁴⁾ Decizia-cadru 2006/960/JAI a Consiliului din 18 decembrie 2006 privind simplificarea schimbului de informații și date operative între autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre ale Uniunii Europene (JO L 386, 29.12.2006, p. 89).

⁽⁵⁾ Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală (JO L 130, 1.5.2014, p. 1).

- (18) Astfel de schimburi de informații nu ar trebui să împiedice rolul activ al unei FIU, prevăzut de Directiva (UE) 2015/849, de a comunica analiza sa către alte FIU-uri atunci când analiza respectivă dezvăluie fapte, comportamente sau suspiciuni legate de spălarea banilor și finanțarea terorismului, care prezintă un interes direct pentru respectivele FIU-uri. Analiza financiară include o analiză operațională care se axează pe cazuri individuale și obiective specifice sau pe informații selectate adecvate, în funcție de tipul și volumul informațiilor primite și de utilizarea preconizată a informațiilor după comunicarea acestora, precum și o analiză strategică care abordează tendințele și practicile recurente în materie de spălare a banilor și de finanțare a terorismului. Cu toate acestea, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere statutului organizațional și rolului conferit FIU-urilor în temeiul dreptului intern al statelor membre.
- (19) Având în vedere caracterul sensibil al datelor financiare care ar trebui analizate de către FIU-uri și garanțiile necesare privind protecția datelor, prezenta directivă ar trebui să precizeze în mod specific tipul și sfera de aplicare a informațiilor care pot face obiectul schimburilor dintre FIU-uri, dintre FIU-uri și autoritățile competente desemnate și dintre autoritățile competente desemnate din diferite state membre. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă nicio modificare metodelor de colectare a datelor convenite în prezent. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să poată decide să lărgască sfera informațiilor financiare și a informațiilor privind conturile bancare care pot fi schimbate între FIU-uri și autoritățile competente desemnate. Statele membre ar trebui să poată, de asemenea, să faciliteze accesul autorităților competente desemnate la informațiile financiare și la informațiile privind conturile bancare în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a altor infracțiuni decât infracțiunile grave. Prezenta directivă nu ar trebui să prevadă nicio derogare de la normele aplicabile privind protecția datelor.
- (20) În conformitate cu competențele și atribuțiile specifice ale Agenției Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol) instituite prin Regulamentul (UE) 2016/794 al Parlamentului European și al Consiliului⁽⁶⁾, astfel cum sunt prevăzute în regulamentul respectiv, Europol oferă asistență pentru investigațiile transfrontaliere ale statelor membre legate de activitățile de spălare a banilor ale organizațiilor criminale transnaționale. În acest context, Europol ar trebui să notifice statele membre cu privire la orice informații și conexiuni între infracțiunile care vizează aceste state membre. În conformitate cu respectivul regulament, unitățile naționale Europol sunt organismele de legătură dintre Europol și autoritățile statelor membre care sunt competente în ceea ce privește investigarea infracțiunilor. Pentru a furniza Europol informațiile necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor sale, fiecare stat membru ar trebui să permită propriei FIU să răspundă solicitărilor de informații financiare și de analize financiare din partea Europol prin intermediul unității naționale Europol a statului membru respectiv sau, după caz, prin contacte directe. Statele membre ar trebui, de asemenea, să prevadă că unitatea lor națională Europol și de asemenea, după caz, autoritățile lor competente desemnate au dreptul să răspundă solicitărilor de informații privind conturile bancare venite din partea Europol. Solicitățile adresate de Europol ar trebui să fie justificate în mod corespunzător. Acestea ar trebui efectuate de la caz la caz, în limitele responsabilităților Europol și pentru îndeplinirea atribuțiilor sale. Independența operațională și autonomia FIU-urilor nu ar trebui să fie puse în pericol, iar decizia de a furniza informațiile sau analizele solicitate ar trebui să revină FIU-urilor. Pentru a se asigura o cooperare rapidă și eficientă, FIU-urile ar trebui să răspundă solicitărilor adresate de Europol în timp util. În conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/794, Europol ar trebui să își continue practica actuală de a oferi feedback statelor membre cu privire la modul în care au fost utilizate informațiile sau analizele furnizate în temeiul prezentei directive.
- (21) Prezenta directivă ar trebui, de asemenea, să ia în considerare faptul că, după caz, în conformitate cu articolul 43 din Regulamentul (UE) 2017/1939 al Consiliului⁽⁷⁾, procurorii europeni delegați din cadrul Parchetului European (EPPO) sunt împuterniciți să obțină orice informații relevante stocate în bazele de date naționale de investigare penală și în bazele de date ale autorităților de aplicare a legii, precum și în alte registre relevante ale autorităților publice, inclusiv în registrele centralizate de conturi bancare și în sistemele de extragere a datelor, în aceleași condiții ca cele prevăzute de dreptul intern pentru cazuri similare.

⁽⁶⁾ Regulamentul (UE) 2016/794 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 mai 2016 privind Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol) și de înlocuire și de abrogare a Deciziilor 2009/371/JAI, 2009/934/JAI, 2009/935/JAI, 2009/936/JAI și 2009/968/JAI ale Consiliului (JO L 135, 24.5.2016, p. 53).

⁽⁷⁾ Regulamentul (UE) 2017/1939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO) (JO L 283, 31.10.2017, p. 1).

- (22) Pentru a consolida cooperarea dintre FIU-ri, Comisia ar trebui să desfășoare în viitorul apropiat un studiu de impact în scopul de a analiza posibilitatea și caracterul oportun al instituirii unui mecanism de coordonare și sprijin, cum ar fi o „FIU a UE”.
- (23) Pentru a obține echilibrul adecvat între eficiență și un nivel ridicat de protecție a datelor, statele membre ar trebui să aibă obligația de a se asigura că prelucrarea informațiilor financiare sensibile care ar putea dezvălui date sensibile privind originea rasială sau etnică a unei persoane, opiniile sale politice, religia sau convingerile sale filozofice, apartenența la un sindicat, sau date referitoare la starea de sănătate, viața sexuală sau orientarea sexuală a unei persoane fizice ar trebui să poată fi realizată numai de către persoane autorizate în mod specific și în conformitate cu normele aplicabile privind protecția datelor.
- (24) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de articolul 6 din TUE și de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special dreptul la respectarea vieții private și de familie, dreptul fiecărei persoane la protecția datelor cu caracter personal, interzicerea discriminării, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare și principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și pedepselor, precum și principiile și drepturile fundamentale prevăzute de dreptul internațional și de acordurile internaționale la care Uniunea sau toate statele membre sunt parte, inclusiv de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și de constituțiile statelor membre în domeniile lor respective de aplicare.
- (25) Este esențial să se asigure faptul că prelucrarea datelor cu caracter personal în temeiul prezentei directive respectă pe deplin dreptul la protecția datelor cu caracter personal. Orice astfel de prelucrare face obiectul Regulamentului (UE) 2016/679 ⁽⁸⁾ și al Directivei (UE) 2016/680 ⁽⁹⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului, în respectivele domenii de aplicare ale acestora. În ceea ce privește accesul birourilor de recuperare a activelor la registrele centralizate de conturi bancare și la sistemele de extragere a datelor, se aplică Directiva (UE) 2016/680, iar articolul 5 alineatul (2) din Decizia 2007/845/JAI a Consiliului ⁽¹⁰⁾ nu se aplică. În ceea ce privește Europol, se aplică Regulamentul (UE) 2016/794. Prezenta directivă ar trebui să prevadă garanții și condiții suplimentare specifice pentru asigurarea protecției datelor cu caracter personal în ceea ce privește mecanismele utilizate pentru a asigura prelucrarea datelor sensibile și evidențele privind solicitările de informații.
- (26) Orice date cu caracter personal obținute în temeiul prezentei directive ar trebui prelucrate doar în conformitate cu normele aplicabile privind protecția datelor de autoritățile competente, în cazul în care acest lucru este necesar și proporțional în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor grave.
- (27) Mai mult, pentru a se respecta dreptul la protecția datelor cu caracter personal și a dreptului la respectarea vieții private și pentru a se limita impactul accesului la informațiile conținute în registrele centralizate de conturi bancare și în sistemele de extragere a datelor, este esențial să se prevadă condiții care să limiteze acest acces. În special, statele membre ar trebui să se asigure că se aplică politici și măsuri corespunzătoare de protecție a datelor în cazul accesului autorităților competente la datele cu caracter personal în sensul prezentei directive. Numai personalul autorizat ar trebui să aibă acces la informațiile care conțin date cu caracter personal ce pot fi obținute din registrele centralizate de conturi bancare sau prin proceduri de autentificare. Personalul cărui i s-a acordat accesul la astfel de date sensibile ar trebui să fie instruit cu privire la practicile de securitate legate de schimbul și de gestionarea datelor.

⁽⁸⁾ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

⁽⁹⁾ Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (JO L 119, 4.5.2016, p. 89).

⁽¹⁰⁾ Decizia 2007/845/JAI a Consiliului din 6 decembrie 2007 privind cooperarea dintre oficiile de recuperare a creanțelor din statele membre în domeniul urmăririi și identificării produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni sau a altor bunuri având legătură cu infracțiunile (JO L 332, 18.12.2007, p. 103).

- (28) Transferul de date financiare către țări terțe și parteneri internaționali, în sensul prezentei directive, ar trebui să fie permis numai în conformitate cu condițiile stabilite în capitolul V din Regulamentul (UE) 2016/679 sau în capitolul V din Directiva (UE) 2016/680.
- (29) Comisia ar trebui să prezinte un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive în termen de trei ani de la data transpunerii și, ulterior, la fiecare trei ani. În conformitate cu Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legislație⁽¹¹⁾, Comisia ar trebui, de asemenea, să efectueze o evaluare a prezentei directive pe baza informațiilor colectate prin mecanisme specifice de monitorizare pentru a evalua efectele reale ale directivei și necesitatea adoptării unor măsuri ulterioare.
- (30) Prezenta directivă urmărește să asigure adoptarea unor norme care să ofere cetățenilor Uniunii un nivel mai ridicat de securitate prin prevenirea și combaterea criminalității, în conformitate cu articolul 67 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Din cauza naturii lor transnaționale, amenințările teroriste și infracționale afectează Uniunea în ansamblul său și necesită o reacție la nivel european. Infractorii ar putea să profite de lipsa unei utilizări eficiente a informațiilor privind conturile bancare și a informațiilor financiare într-un stat membru și ar obține beneficii de pe urma acestei situații, ceea ce ar putea avea consecințe în alt stat membru.
- (31) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume îmbunătățirea accesului la informații al FIU-urilor și al autorităților publice responsabile cu prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor grave, pentru a consolida capacitatea acestora de a desfășura investigații financiare și a îmbunătăți cooperarea dintre acestea, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea sau efectele acțiunii, acesta poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv.
- (32) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentei directive cu privire la autorizarea statelor membre de a aplica provizoriu sau de a încheia acorduri cu țări terțe care sunt părți contractante ale Spațiului Economic European, cu privire la chestiuni care intră în domeniul de aplicare al capitolului II din prezenta directivă, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Respectivul competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹²⁾.
- (33) Decizia 2000/642/JAI a Consiliului ar trebui abrogată deoarece obiectul său este reglementat de alte acte ale Uniunii și nu mai este necesară.
- (34) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, Regatul Unit și Irlanda și-au notificat intenția de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentei directive.
- (35) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, aceasta nu este obligatorie pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.
- (36) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹³⁾ și a emis un aviz la 10 septembrie 2018,

⁽¹¹⁾ Acordul interinstituțional între Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legislație (JO L 123, 12.5.2016, p. 1).

⁽¹²⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

⁽¹³⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

(1) Prezenta directivă stabilește măsuri de facilitare a accesului autorităților competente la informațiile financiare și la informațiile privind conturile bancare și de facilitare a utilizării acestora de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor grave. Directiva prevede, de asemenea, măsuri de facilitare a accesului unităților de informații financiare („FIU-ri”) la informațiile din domeniul aplicării legii pentru prevenirea și combaterea spălării banilor, a infracțiunilor premisă asociate și a finanțării terorismului și măsuri de facilitare a cooperării dintre FIU-ri.

(2) Prezenta directivă nu aduce atingere:

- (a) Directivei (UE) 2015/849 și dispozițiilor conexe din dreptul intern, inclusiv statutului organizațional conferit FIU-urilor în conformitate cu dreptul intern, și nici independenței operaționale și autonomiei acestora;
- (b) canalelor pentru schimbul de informații între autoritățile competente sau atribuțiilor autorităților competente în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern de a obține informații de la entitățile obligate;
- (c) Regulamentului (UE) 2016/794;
- (d) obligațiilor care decurg din instrumentele Uniunii în materie de asistență juridică reciprocă sau de recunoaștere reciprocă a hotărârilor judecătorești în materie penală și din Decizia-cadru 2006/960/JAI.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive:

1. „registre centralizate de conturi bancare” înseamnă mecanismele centralizate automatizate, cum ar fi registrele centrale sau sistemele centrale electronice de extragere a datelor, instituite în conformitate cu articolul 32a alineatul (1) din Directiva (UE) 2015/849;
2. „birouri de recuperare a activelor” înseamnă oficiile naționale înființate sau desemnate de către fiecare stat membru în temeiul Deciziei 2007/845/JAI;
3. „unitate de informații financiare (»FIU«)” înseamnă o FIU astfel cum este instituită în temeiul articolului 32 din Directiva (UE) 2015/849;
4. „entități obligate” înseamnă entitățile prevăzute la articolul 2 alineatul (1) din Directiva (UE) 2015/849;
5. „informații financiare” înseamnă orice tip de informații sau date, precum datele privind activele financiare, transferurile de fonduri sau relațiile de afaceri financiare, care sunt deținute deja de către FIU-ri pentru prevenirea, depistarea și combaterea în mod eficace a spălării banilor și a finanțării terorismului;

6. „informații din domeniul aplicării legii” înseamnă:

- (i) orice tip de informații sau date deținute deja de către autoritățile competente în contextul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor;
- (ii) orice tip de informații sau date deținute de către autoritățile publice sau entitățile private în contextul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor și care sunt accesibile autorităților competente fără a se lua măsuri coercitive în temeiul legislației naționale.

Astfel de informații pot fi, printre altele, caziere judiciare, informații privind investigații, informații privind indisponibilizarea sau punerea sub sechestru a activelor sau privind alte măsuri de investigare sau măsuri provizorii, precum și informații privind condamnări și confiscări;

7. „informații privind conturile bancare” înseamnă următoarele informații referitoare la conturi bancare și de plăți și la casete de valori cuprinse în registre centralizate de conturi bancare:

- (i) în ce privește titularul de cont-client și orice persoană care pretinde că acționează în numele clientului: numele, însoțit fie de celelalte date de identificare obligatorii în temeiul dispozițiilor naționale care transpun articolul 13 alineatul (1) litera (a) din Directiva (UE) 2015/849, fie de un număr unic de identificare;
- (ii) în ce privește beneficiarul real al titularului de cont-client: numele, însoțit fie de celelalte date de identificare obligatorii în temeiul dispozițiilor naționale care transpun articolul 13 alineatul (1) litera (b) din Directiva (UE) 2015/849, fie de un număr unic de identificare;
- (iii) în ce privește contul bancar sau de plăți: numărul IBAN și data deschiderii și închiderii contului;
- (iv) în ce privește caseta de valori: numele depozitarului, însoțit de celelalte date de identificare obligatorii în temeiul dispozițiilor naționale care transpun articolul 13 alineatul (1) din Directiva (UE) 2015/849, sau de un număr unic de identificare, și de durata perioadei depozitului;

8. „spălarea banilor” înseamnă comportamentul definit la articolul 3 din Directiva (UE) 2018/1673 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁴⁾;

9. „infracțiuni premisă asociate” înseamnă infracțiunile menționate la articolul 2 punctul 1 din Directiva (UE) 2018/1673;

10. „finanțarea terorismului” înseamnă comportamentul definit la articolul 11 din Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁵⁾;

11. „analiză financiară” înseamnă rezultatele analizei operaționale și strategice care a fost deja realizată de FIU-ri pentru îndeplinirea sarcinilor care le revin în temeiul Directivei (UE) 2015/849;

12. „infracțiuni grave” înseamnă formele de infracționalitate enumerate în anexa I la Regulamentul (UE) 2016/794.

⁽¹⁴⁾ Directiva (UE) 2018/1673 a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2018 privind combaterea spălării banilor prin intermediul dreptului penal (JO L 284, 12.11.2018, p. 22).

⁽¹⁵⁾ Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2017 privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului și de modificare a Deciziei 2005/671/JAI a Consiliului (JO L 88, 31.3.2017, p. 6).

*Articolul 3***Desemnarea autorităților competente**

(1) Fiecare stat membru desemnează, din rândul autorităților sale competente pentru prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor, autoritățile competente împuternicite să acceseze și să consulte registrul său național centralizat de conturi bancare. Printre respectivele autorități competente se numără cel puțin birourile de recuperare a activelor.

(2) Fiecare stat membru desemnează, din rândul autorităților sale competente pentru prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor, autoritățile competente care pot să solicite și să primească informații financiare sau analize financiare din partea FIU.

(3) Fiecare stat membru notifică Comisiei numele autorităților sale competente desemnate în temeiul alineatelor (1) și (2) până la 2 decembrie 2021 și notifică Comisiei orice modificări în acest sens. Comisia publică notificările primite în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*CAPITOLUL II***ACCESUL AUTORITĂȚILOR COMPETENTE LA INFORMAȚIILE PRIVIND CONTURILE BANCARE***Articolul 4***Accesarea și consultarea informațiilor privind conturile bancare de către autoritățile competente**

(1) Statele membre se asigură că autoritățile naționale competente desemnate în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) au competența de a accesa și a consulta informațiile privind conturile bancare, în mod direct și imediat, atunci când acest lucru este necesar pentru îndeplinirea atribuțiilor care le revin în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmării penale a unei infracțiuni grave sau de sprijinire a unei anchete penale privind o infracțiune gravă, inclusiv pentru identificarea, urmărirea și indisponibilizarea activelor legate de o astfel de investigație. Accesul și consultarea sunt considerate a fi directe și imediate, printre altele, în cazul în care autoritățile naționale care gestionează registrele centralizate de conturi bancare transmit cu promptitudine informațiile privind conturile bancare autorităților competente printr-un mecanism automatizat, cu condiția ca nicio instituție intermediară să nu poată influența datele solicitate sau informațiile care urmează a fi furnizate.

(2) Informațiile suplimentare pe care statele membre le consideră esențiale și le includ în registrele centralizate de conturi bancare în temeiul articolului 32a alineatul (4) din Directiva (UE) 2015/849 nu pot fi accesate și consultate de către autoritățile competente în temeiul prezentei directive.

*Articolul 5***Condițiile privind accesarea și privind consultarea informațiilor de către autoritățile competente**

(1) Accesarea și consultarea informațiilor privind conturile bancare în conformitate cu articolul 4 se efectuează numai în baza unei analize de la caz la caz de către membri ai personalului fiecărei autorități competente care au fost desemnați și autorizați în mod specific pentru a îndeplini respectivele sarcini.

(2) Statele membre se asigură că personalul autorităților competente desemnate respectă standarde profesionale înalte în materie de confidențialitate și de protecție a datelor, are un grad înalt de integritate și este calificat în mod corespunzător.

(3) Statele membre se asigură că sunt instituite măsuri tehnice și organizatorice care să asigure securitatea datelor în conformitate cu standarde tehnologice înalte în scopul exercitării de către autoritățile competente a dreptului de accesare și consultare a informațiilor privind conturile bancare în conformitate cu articolul 4.

*Articolul 6***Monitorizarea accesării și consultării informațiilor de către autoritățile competente**

(1) Statele membre instituie obligația autorităților care operează registrele centralizate de conturi bancare de a asigura păstrarea unor evidențe de fiecare dată când autoritățile competente desemnate accesează și consultă informațiile privind conturile bancare. Aceste evidențe ale accesărilor includ, în special, următoarele:

- (a) referința dosarului național;
 - (b) data și ora interogării sau a consultării;
 - (c) tipul de date utilizate pentru lansarea interogării sau a consultării;
 - (d) datele unice de identificare ale rezultatelor;
 - (e) numele autorității competente desemnate care a consultat registrul;
 - (f) identificatorul de utilizator unic al reprezentantului autorității competente care a efectuat interogarea sau consultarea și, după caz, al reprezentantului autorității competente care a solicitat interogarea sau consultarea, precum și, pe cât posibil, identificatorul de utilizator unic al destinatarului rezultatelor interogării sau consultării.
- (2) Responsabilii cu protecția datelor ai registrelor centralizate de conturi bancare verifică în mod regulat evidența accesărilor. Evidența accesărilor este pusă, la cerere, la dispoziția autorității de supraveghere competente instituite în conformitate cu articolul 41 din Directiva (UE) 2016/680.
- (3) Evidența accesărilor poate fi folosită numai pentru a se monitoriza protecția datelor, inclusiv pentru a se verifica admisibilitatea unei solicitări de informații și legalitatea prelucrării datelor, precum și pentru a se asigura securitatea datelor. Evidența accesărilor este protejată prin măsuri corespunzătoare împotriva accesului neautorizat și informațiile conținute în aceasta se șterg după o perioadă de cinci ani de la introducerea acestora, cu excepția cazului în care sunt necesare pentru desfășurarea unor proceduri de monitorizare aflate în curs.
- (4) Statele membre se asigură că autoritățile care operează registre centralizate de conturi bancare iau măsurile corespunzătoare astfel încât personalul lor să cunoască dispozițiile aplicabile ale dreptului Uniunii și ale dreptului intern, inclusiv normele aplicabile privind protecția datelor cu caracter personal. Astfel de măsuri includ programe specializate de formare.

CAPITOLUL III**SCHIMBUL DE INFORMAȚII DINTRE AUTORITĂȚILE COMPETENTE ȘI FIU-RI, PRECUM ȘI CEL DINTRE FIU-RI***Articolul 7***Solicitățile de informații adresate de autoritățile competente către o FIU**

(1) Sub rezerva garanțiilor procedurale naționale, fiecare stat membru se asigură că FIU națională are obligația de a coopera cu autoritățile competente desemnate ale acestuia menționate în articolul 3 alineatul (2) și de a fi în măsură să răspundă în timp util solicitărilor motivate de informații financiare sau de analize financiare venite din partea respectivelor autorități competente desemnate din statul lor membru respectiv, atunci când informațiile financiare sau analizele financiare respective sunt necesare, în urma unei analize de la caz la caz, și atunci când solicitările sunt motivate de preocupări legate de prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor grave.

(2) În cazul în care există motive obiective de a presupune că furnizarea unor astfel de informații ar avea un impact negativ asupra investigațiilor sau analizelor în curs de desfășurare sau, în circumstanțe excepționale, dacă divulgarea informațiilor ar fi în mod clar disproporționată față de interesele legitime ale unei persoane fizice sau juridice sau ar fi irelevantă în ceea ce privește scopurile pentru care a fost solicitată, FIU nu are obligația de a da curs solicitării de informații.

(3) Orice utilizare în alte scopuri decât cele aprobate inițial trebuie să fie condiționată de aprobarea prealabilă din partea respectivei FIU. FIU-rile motivează în mod corespunzător orice refuz de a răspunde la o solicitare adresată în temeiul alineatului (1).

(4) Decizia de a disemina informațiile trebuie să revină FIU.

(5) Autoritățile competente desemnate pot prelucra informațiile financiare și analizele financiare primite de la FIU în scopurile specifice ale prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor grave, altele decât scopurile pentru care sunt colectate datele cu caracter personal în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) din Directiva (UE) 2016/680.

Articolul 8

Solicitările de informații adresate de FIU autorităților competente

Sub rezerva garanțiilor procedurale naționale și în plus față de accesul la informații al FIU-rilor, astfel cum este prevăzut la articolul 32 alineatul (4) din Directiva (UE) 2015/849, fiecare stat membru se asigură că autoritățile sale competente desemnate sunt obligate să răspundă, în timp util, solicitărilor de informații din domeniul aplicării legii venite din partea FIU-rilor naționale, în urma unei analize de la caz la caz, atunci când informațiile sunt necesare pentru prevenirea, depistarea și combaterea spălării banilor, a infracțiunilor premisă asociate și a finanțării terorismului.

Articolul 9

Schimbul de informații dintre FIU-rile din diferite state membre

(1) Statele membre se asigură că, în cazuri excepționale și urgente, FIU-rile lor au dreptul să facă schimb de informații financiare sau de analize financiare care ar putea fi relevante pentru prelucrarea sau analizarea informațiilor legate de terorism sau de criminalitatea organizată asociată cu terorismul.

(2) Statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatul (1) și sub rezerva limitărilor lor operaționale, FIU-rile depun eforturi pentru a face schimb de astfel de informații cu promptitudine.

Articolul 10

Schimbul de informații dintre autoritățile competente din diferite state membre

(1) Sub rezerva garanțiilor procedurale naționale, fiecare stat membru se asigură că autoritățile sale competente desemnate în temeiul articolului 3 alineatul (2) sunt în măsură să facă schimb de informații financiare sau de analize financiare obținute de la FIU din statul lor membru, la cerere și în urma unei analize de la caz la caz, cu o autoritate competentă desemnată dintr-un alt stat membru, atunci când informațiile financiare sau analizele financiare respective sunt necesare pentru prevenirea, depistarea și combaterea spălării banilor, a infracțiunilor premisă asociate și a finanțării terorismului.

Fiecare stat membru se asigură că autoritățile sale competente desemnate utilizează informațiile financiare sau analizele financiare care fac obiectul schimbului de informații în temeiul prezentului articol numai în scopul pentru care au fost solicitate sau furnizate.

Fiecare stat membru se asigură că orice diseminare a informațiilor financiare sau a analizelor financiare obținute de autoritățile sale competente desemnate de la FIU din statul membru respectiv către orice alte autorități, agenții sau departamente, precum și orice utilizare a acestor informații în alte scopuri decât cele aprobate inițial sunt condiționate de aprobarea prealabilă din partea FIU care a furnizat informațiile.

(2) Statele membre se asigură că o solicitare adresată în temeiul prezentului articol și răspunsul la aceasta sunt transmise prin intermediul unor mijloace de comunicare electronice securizate dedicate care asigură un nivel ridicat de securitate a datelor.

CAPITOLUL IV

SCHIMBUL DE INFORMAȚII CU EUROPOL

Articolul 11

Furnizarea de informații privind conturile bancare către Europol

Fiecare stat membru se asigură că autoritățile sale competente au dreptul să răspundă, prin intermediul unității naționale Europol sau, dacă acest lucru este permis de respectivul stat membru, prin contacte directe cu Europol, solicitărilor justificate corespunzător referitoare la informații privind conturile bancare primite de la Europol, în urma unei analize de la caz la caz, în limitele responsabilităților sale și în vederea îndeplinirii atribuțiilor sale. Se aplică articolul 7 alineatele (6) și (7) din Regulamentul (UE) 2016/794.

Articolul 12

Schimbul de informații dintre Europol și FIU-ri

(1) Fiecare stat membru se asigură că FIU proprie are dreptul să răspundă solicitărilor justificate corespunzător adresate de Europol prin intermediul unității naționale Europol sau, dacă acest lucru este permis de respectivul stat membru, prin contacte directe între FIU și Europol. Astfel de solicitări se referă la informații financiare și analize financiare și sunt adresate în urma unei analize de la caz la caz, în limitele responsabilităților Europol și în vederea îndeplinirii atribuțiilor sale.

(2) Articolul 32 alineatul (5) din Directiva (UE) 2015/849 și articolul 7 alineatele (6) și (7) din Regulamentul (UE) 2016/794 se aplică schimburilor de informații efectuate în temeiul prezentului articol.

(3) Statele membre se asigură că fiecare situație în care nu se dă curs unei solicitări este motivată în mod corespunzător.

Articolul 13

Modalități detaliate pentru efectuarea schimbului de informații

(1) Statele membre se asigură că schimburile de informații în temeiul articolelor 11 și 12 din prezenta directivă se efectuează în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/794 pe cale electronică:

(a) prin intermediul SIENA sau al succesoarei acesteia, în limba aplicabilă SIENA; sau

(b) dacă este cazul, prin intermediul FIU.net sau al succesoarei acesteia.

(2) Statele membre se asigură că schimbul de informații în temeiul articolului 12 se efectuează în timp util și că, în această privință, solicitările de informații adresate de Europol sunt tratate ca și cum ar proveni de la o altă FIU.

*Articolul 14***Cerințe privind protecția datelor**

(1) Prelucrarea datelor cu caracter personal referitoare la informațiile privind conturile bancare, la informațiile financiare și la analizele financiare menționate la articolele 11 și 12 din prezenta directivă se efectuează în conformitate cu articolul 18 din Regulamentul (UE) 2016/794 și numai de către personalul Europol care a fost desemnat și autorizat în mod specific pentru a îndeplini aceste atribuții.

(2) Europol informează responsabilul cu protecția datelor numit în conformitate cu articolul 41 din Regulamentul (UE) 2016/794 în legătură cu toate schimburile de informații efectuate în temeiul articolelor 11, 12 și 13 din prezenta directivă.

CAPITOLUL V

DISPOZIȚII SUPLIMENTARE PRIVIND PRELUCRAREA DATELOR CU CARACTER PERSONAL*Articolul 15***Domeniul de aplicare**

Prezentul capitol se aplică doar autorităților competente desemnate și FIU-rilor în ceea ce privește schimbul de informații în temeiul capitolului III și în ceea ce privește schimbul de informații financiare și de analize financiare în care sunt implicate unitățile naționale Europol în temeiul capitolului IV.

*Articolul 16***Prelucrarea datelor cu caracter personal sensibile**

(1) Prelucrarea datelor cu caracter personal care dezvăluie originea rasială sau etnică a unei persoane, opiniile sale politice, convingerile sale religioase sau filozofice sau apartenența la un sindicat, sau a datelor privind starea de sănătate sau privind viața sexuală sau orientarea sexuală a unei persoane este permisă numai cu condiția respectării unor garanții adecvate privind drepturile și libertățile persoanei vizate, în conformitate cu normele aplicabile privind protecția datelor.

(2) Numai membrii personalului care au urmat o formare specifică și care au fost autorizați în mod specific de operator pot accesa și prelucra datele menționate la alineatul (1), sub îndrumarea responsabilului cu protecția datelor.

*Articolul 17***Registrele cu solicitările de informații**

Statele membre se asigură că sunt păstrate registre cu solicitările de informații în temeiul prezentei directive. Aceste registre conțin cel puțin următoarele informații:

- (a) numele și datele de contact ale organizației și ale membrului personalului care solicită informațiile și, pe cât posibil, ale destinatarului rezultatelor interogării sau consultării;
- (b) referința cazului național cu privire la care sunt solicitate informațiile;
- (c) obiectul solicitărilor; și
- (d) orice măsuri de executare ale acestor solicitări.

Registrele se păstrează pentru o perioadă de cinci ani de la data creării și sunt utilizate exclusiv în scopul verificării legalității prelucrării datelor cu caracter personal. Autoritățile implicate pun toate registrele la dispoziția autorităților naționale de supraveghere, la cererea acestora.

*Articolul 18***Limitări ale drepturilor persoanelor vizate**

Statele membre pot adopta măsuri legislative care limitează, integral sau parțial, dreptul de acces al persoanelor vizate la datele cu caracter personal care le privesc, prelucrate în temeiul prezentei directive, în conformitate cu articolul 23 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2016/679 sau cu articolul 15 alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/680, după caz.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINALE*Articolul 19***Monitorizare**

(1) Statele membre evaluează eficacitatea sistemelor lor de combatere a infracțiunilor grave prin compilarea de statistici cuprinzătoare.

(2) Până la 1 februarie 2020, Comisia stabilește un program detaliat de monitorizare a realizărilor, a rezultatelor și a impactului prezentei directive.

Respectivul program stabilește mijloacele care vor fi utilizate pentru colectarea datelor și a altor dovezi necesare și intervalele de timp la care se va face colectarea respectivă. Acesta precizează măsurile care trebuie luate de Comisie și, respectiv, de statele membre pentru colectarea și analizarea datelor și a altor dovezi.

Statele membre furnizează Comisiei datele și alte dovezi necesare în vederea efectuării monitorizării.

(3) În orice caz, statisticile menționate la alineatul (1) cuprind următoarele informații:

(a) numărul de consultări efectuate de către autoritățile competente desemnate în conformitate cu articolul 4;

(b) datele care măsoară volumul de solicitări adresate de fiecare autoritate în temeiul prezentei directive, măsurile luate pentru a da curs acestor solicitări, numărul de cazuri investigate, numărul de persoane urmărite penal și numărul de persoane condamnate pentru infracțiuni grave, în cazul în care aceste informații sunt disponibile;

(c) datele care măsoară timpul necesar unei autorități pentru a răspunde unei solicitări după primirea acesteia;

(d) în cazul în care sunt disponibile, datele care măsoară costul resurselor umane sau informatice dedicate solicitărilor interne și transfrontaliere care intră sub incidența prezentei directive.

(4) Statele membre organizează elaborarea și colectarea statisticilor și transmit Comisiei statisticile menționate la alineatul (3) în fiecare an.

*Articolul 20***Raportul cu alte instrumente**

(1) Prezenta directivă nu împiedică statele membre să mențină sau să încheie între ele acorduri sau înțelegeri bilaterale sau multilaterale referitoare la schimbul de informații dintre autoritățile competente, în măsura în care aceste acorduri sau înțelegeri sunt compatibile cu dreptul Uniunii și, în special, cu prezenta directivă.

(2) Prezenta directivă nu aduce atingere altor obligații și angajamente ale statelor membre sau ale Uniunii în temeiul unor acorduri bilaterale sau multilaterale existente cu țări terțe.

(3) Fără a aduce atingere atribuirii de competențe între Uniune și statele membre, în conformitate cu dreptul Uniunii, statele membre notifică Comisiei intenția lor de a iniția negocieri cu privire la acorduri între statele membre și țările terțe care sunt părți contractante ale Spațiului Economic European cu privire la chestiuni care intră în domeniul de aplicare al capitolului II din prezenta directivă, precum și de a încheia astfel de acorduri.

Dacă, în termen de două luni de la primirea notificării privind intenția unui stat membru de a iniția negocierile menționate la primul paragraf, Comisia consideră că este posibil ca negocierile să aducă atingere politicilor relevante ale Uniunii sau să ducă la un acord care nu este compatibil cu dreptul Uniunii, aceasta informează statul membru în consecință.

Statele membre informează periodic Comisia cu privire la astfel de negocieri și, după caz, o invită să participe în calitate de observator.

Statele membre sunt autorizate să aplice cu titlu provizoriu sau să încheie acorduri de tipul celor menționate la primul paragraf, cu condiția ca acestea să fie compatibile cu dreptul Uniunii și să nu prejudicieze obiectul și scopul politicilor relevante ale Uniunii. Comisia adoptă astfel de decizii de autorizare prin acte de punere în aplicare. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 22.

Articolul 21

Evaluare

(1) Până la 2 august 2024 și, ulterior, la fiecare trei ani, Comisia întocmește un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive, pe care îl înaintază Parlamentului European și Consiliului. Raportul este făcut public.

(2) În conformitate cu articolul 65 alineatul (2) din Directiva (UE) 2015/849, Comisia evaluează obstacolele și oportunitățile în ceea ce privește consolidarea cooperării dintre FIU-rile din Uniune, inclusiv posibilitatea și caracterul oportun al instituirii unui mecanism de coordonare și sprijin.

(3) Până la 2 august 2024, Comisia prezintă un raport către Parlamentul European și Consiliu care să evalueze necesitatea și proporționalitatea extinderii definiției informațiilor financiare astfel încât să includă orice tip de informații sau de date care sunt deținute de autoritățile publice sau de entitățile obligate și care sunt accesibile FIU-rilor fără a fi luate măsuri coercitive în conformitate cu dreptul intern și, dacă este oportun, prezintă o propunere legislativă.

(4) Până la 2 august 2024, Comisia efectuează o evaluare a posibilităților oferite și a dificultăților prezentate de extindere a schimbului de informații financiare sau de analize financiare între FIU-rile din cadrul Uniunii pentru a include și alte infracțiuni grave decât terorismul sau criminalitatea organizată asociată cu terorismul.

(5) Nu mai devreme de 2 august 2027, Comisia realizează o evaluare a prezentei directive și prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind principalele sale constatări. Raportul include, de asemenea, o evaluare a modului în care au fost respectate drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

(6) În sensul alineatelor (1)-(4) din prezentul articol, statele membre furnizează Comisiei toate informațiile necesare. Comisia ține seama de statisticile transmise de statele membre în temeiul articolului 19 și poate solicita informații suplimentare de la statele membre și de la autoritățile de supraveghere.

*Articolul 22***Procedura comitetului**

- (1) Comisia este asistată de un comitet. Comitetul respectiv reprezintă un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
- (2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

*Articolul 23***Transpunere**

Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive cel târziu până la 1 august 2021. Statele membre informează de îndată Comisia în legătură cu aceste acte.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 24***Abrogarea Deciziei 2000/642/JAI**

Decizia 2000/642/JAI se abrogă de la 1 august 2021.

*Articolul 25***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 26***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Bruxelles, 20 iunie 2019.

Pentru Parlamentul European
Președintele
A. TAJANI

Pentru Consiliu
Președintele
G. CIAMBA

ISSN 1977-0782 (ediție electronică)
ISSN 1830-3625 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
L-2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO